

Pecetea 5-a

1. Imparati si Preoti
2. Pazirea Scaunului Indurarii
3. Armagedon
4. Cele doua ostiri

- partea a cincea - ÎMPĂRAȚI ȘI PREOȚI

Vă rog să deschideți Bibliile la Apocalipsa 5.5-9:

„Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie. Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.”

Vom continua cu Pecetea a patra, iar astăzi aș vrea să vorbesc despre „Împărați și preoți”. Noi vedem aici, la deschiderea Peceteților, că ei au început să se închine Mielului și să toarne rugăciunile sfinților. Ei au recunoscut că aceasta este răscumpărarea, iar când au făcut aceasta, au văzut că noi am fost făcuți împărați și preoți pentru că acolo vom fi răscumpărați înapoi și vom fi readuși în poziția din care am căzut, în poziția de împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru.

Răscumpărarea este legată de împăcare pentru că atunci când s-a plătit prețul răscumpărării, acesta a fost dat ca să ia înapoi ce era pierdut, ca să aducă împăcarea și ca să poziționeze omul înapoi de unde a căzut. Astfel, dacă am fost răscumpărați și făcuți împărați și preoți, înseamnă că aceasta a fost menirea noastră de la început, dar s-a întâmplat ceva și am căzut.

Noi știm că fratele Branham a spus următoarele în predica „Suflete care se află acum în închisoare”:

„Tainele se aflau în cele șapte Peceteți, iar când au fost deschise aceste Peceteți, ele

au deschis întreaga Biblie.

Cele șapte Peceți; Cartea a fost pecetluită cu șapte taine, iar aceste șapte Peceți dețin întreaga taină a acesteia.”

Repet acest lucru pentru că vreau să nu-l uităm. Aceste taine au pecetluit întreaga Carte a răscumpărării; toate tainele care se regăsesc în Biblie, au fost învelite în aceste șapte Peceți.

În comentariile de deschidere a Peceții a patra, fratele Branham spune :

„Sunt atât de bucuros să mă aflu din nou în casa Domnului, în seara aceasta, în slujba Sa. Sunt atât de bucuros... am crezut că nu va mai veni aceasta, dar în cele din urmă a venit. Așadar, sunt atât de mulțumitor, având în vedere faptul că este ultimul dintre cei patru călăreți, și cred că este unul dintre principalele mesaje pentru Biserică, în acest timp...”

Aici, fratele Branham spune că Pecetea a patra este unul dintre principalele mesaje pentru Biserică, în acest timp, iar eu cred că el a spus aceasta pentru că în Pecetea a patra se încheie răscumpărarea pentru neamuri deoarece Biserica este răpită sub Pecetea a patra, iar când Ea este luată sus, când are loc răpirea fizică a Bisericii, Satan este aruncat jos și se întrupează fizic în papa, care devine Fiară.

Așadar, aceasta este încheierea epocilor Bisericii, încheierea răscumpărării neamurilor; totul se încheie sub Pecetea a patra, iar noi știm că această Pecete este legată de o slujbă profetică deoarece este ungerea vulturului care vine jos, iar vulturul este profetul. Deci, noi l-am văzut pe fratele Branham pășind în scenă și am văzut perioada de suprapunere, de îmbinare a Peceții a treia cu Pecetea a patra, deoarece fratele Branham ne-a învățat că aceste Peceți sunt ca și cum ai urca niște trepte, iar când le urcăm, noi nu sărim pur și simplu de pe una pe cealaltă, ca în cazul epocilor Bisericii, ci există o trecere, un timp în care ne mișcăm de pe una pe cealaltă.

Așadar, fratele Branham a făcut această trecere, iar această trecere va merge până la răpirea Miresei și întruparea diavolului. Dar în timpul nostru se întâmplă niște lucruri, de aceea, acesta este unul dintre principalele mesaje pentru Biserica din timpul acesta.

Prieteni, sub Pecetea a patra se întâmplă o mulțime de lucruri.

Astfel, sub Pecetea a patra vedem: încheierea răscumpărării neamurilor; îl vedem pe Maleahi 4 pășind în scenă; vedem deschiderea celor șapte Peceți și vedem că toate aceste lucruri au loc sub ungerea vulturului; vedem cum duhul antihrist se întrupează în biserica lui și-i duce într-un sistem, la un chip al fiarei, iar în paralel îl vedem pe Dumnezeu întrupat în Mireasa Sa și vedem că Dumnezeu și Satana se

confruntă într-o bătălie. Apoi, vedem că Mireasa biruitoare va merge în răpire, iar diavolul vine jos ca să se întrupeze în capul acestui sistem, în papa, și mergând în perioada necazului celui mare.

Așa cum am spus, au loc o mulțime de lucruri, iar noi suntem chiar aici, prieteni, se întâmplă cu noi, ceea ce este minunat!

Noi am ajuns la calul gălbui care este moartea duhovnicească. El reprezintă și moartea firească, dar noi ne vom concentra pe moartea duhovnicească, pe întruparea diavolului. Pentru a combate această putere, îl avem pe vultur, iar noi știm că Vulturul este Dumnezeu Însuși, sunt profeții și copiii lui Dumnezeu.

Noi știm că Pecetea a patra trece în perioada necazului celui mare, iar aceasta se întâmplă când Satan se întrupează pe deplin într-un singur om. Când se întâmplă aceasta, Mireasa este plecată, iar pe pământ se dezlănțuie un necaz total. Dar aceasta nu înseamnă că ungera vulturului a plecat, pentru că noi știm că după plecarea Miresei, se ridică cei doi vulturi din Apocalipsa 11, care merg la cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei, deci ungera vulturului merge mai departe, în perioada necazului. Pecetea a patra și Pecetea a șasea merg foarte mult în paralel, iar noi vom vedea aceasta pe măsură ce vom înainta.

Pe măsură ce am parcurs epocile Bisericii, noi am putut vedea aceste două puteri mari care au mers împreună, am văzut tactica vrăjmașului și ce a făcut Dumnezeu de fiecare dată ca să-l biruiască. Am putut vedea ce a făcut Dumnezeu, iar ceea ce a făcut Dumnezeu odată va funcționa întotdeauna pentru că atunci când Dumnezeu stabilește un tipar, El nu-l schimbă niciodată, ci rămâne același.

În Pecetea a patra, fratele Branham a spus:

„O, vai! Observați. Cu toate că El i-a dat un timp de pocăință, ea nu a făcut-o. El a făcut-o din nou, dar ea a refuzat, iar refuzul ei creează calea perfectă pentru ca Satan să intre în ea și să se întrupeze (așa este) în ea pentru că a respins Cuvântul (aici el vorbește despre biserica catolică, mama curvă). Același lucru se întâmplă cu biserica protestantă. Ea devine o curvă din cauză că a respins Adevărul legitimat al Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce îi oferă diavolului posibilitatea de a pătrunde înăuntru și de a se întrupa, iar el va face un chip al Fiarei când ei se vor putea uni împreună, vor merge mai departe și vor face exact ceea ce a spus el.”

Aici, fratele Branham ne arată principiul diavolului, conform căruia duhul antihrist intră în biserică și creează un scenariu perfect ca să se întrupeze în ea. Dar Domnul a venit la biserica catolică și i-a dat timp pentru pocăință, iar noi am văzut că același lucru s-a întâmplat și cu protestanții. Când intră în sistemul protestant, duhul antihrist îi determină să facă un chip al Fiarei. El s-a strecurat în vița falsă făcând un chip al Fiarei, dar noi știm că diavolul numai imită ceea ce face

Dumnezeu. El nu poate crea, ci este doar un imitator, el observă ce face Dumnezeu și încearcă să-L imite. El nu poate crea nimic, de aceea încearcă să facă ce face Dumnezeu și o face prin amăgire. Astfel, vedem că intră înăuntru pentru a ridica un chip al Fiarei, iar când face aceasta, ridică și un tron care să fie un cap al Fiarei. Deci, el ridică un sistem, o unire a bisericilor, iar când ridică acest sistem, diavolul însuși poate veni să se întrupeze într-un singur om.

Așadar, diavolul se întrupează în biserică și așteaptă timpul și locul potrivit pentru a se întrupa într-un singur om, dar noi am văzut că și Biserica lui Hristos a făcut același lucru: în Ea S-a întrupat Însăși Viața lui Isus Hristos, ridicând un tron pe care va sta un singur Om în Mileniu, adică Isus Hristos.

Deci, cei doi merg în paralel, dar diavolul doar imită ceea ce face Dumnezeu. Astfel, dacă diavolul intră în biserică pentru a face un chip al Fiarei, care este diavolul întrupat, Dumnezeu S-a întrupat El Însuși în Biserica adevărată ca s-o zidească după chipul lui Isus Hristos. Este același lucru.

Vedeți, Dumnezeu a intrat în Biserica Sa pentru a ridica chipul lui Isus Hristos, așa cum dorește și vița falsă să ridice un chip al Fiarei. În Biserica adevărată Îl avem pe Hristos în Mireasă, Hristos în chipul Miresei.

Așadar, avem: Chipul lui Isus Hristos în Mireasă care este zidită după chipul Mirelui. Aici suntem noi acum, iar diavolul doar copiază ceea ce avea Dumnezeu în gând să facă; el doar imită ceea ce a spus Dumnezeu că va face.

În Pecetea a treia citim:

„Primii trei ani ai lor, primele trei stadii ale lor merg în epoca întunecoasă, apoi, cele trei stadii prin care Biserica iese afară: neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt din nou, Dumnezeu întrupat făcut trup printre noi.

Acolo, el intră înăuntru ca antihrist, proroc mincinos și fiară, apoi intră în epoca întunecoasă, în timp ce Biserica iese afară din epoca întunecoasă prin: neprihănire, sfințire, botezul Duhului Sfânt, iar calea acum este Cuvântul întrupat.”

Noi știm că diavolul a intrat în vița falsă, dar cum a făcut-o? Prin Cuvântul pervertit. Cum a intrat el în creația de la început? Printr-o sămânță pervertită. Noi știm că Sămânța este Cuvântul, deci el a intrat înăuntru pervertind Sămânța și continuă să facă aceasta hibridând vița falsă.

Dar Dumnezeu pătrunde în Mireasa Sa prin Sămânța curată. Cuvântul, Sămânța curată, S-a întors la Biserică; El a venit la fecioară, iar acum Se întrupează prin faptul că aduce Cuvântul Său înapoi în Mireasa fecioară. Aceasta este întruparea lui Dumnezeu.

Aș vrea să întăresc aceasta prin cuvintele spuse de Domnul Isus în Ioan 14.18-20:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

Noi trebuie să înțelegem că de fiecare dată când Isus a făcut ceva sau a vorbit cu apostolii, a așezat de fapt un tipar. În Scriptură, totul așează un tipar, iar tiparul nu va fi frânt niciodată.

Isus Se afla acolo cu apostolii, dar urma să moară, urma să-i părăsească, de aceea a așezat un tipar în care a spus :

„... lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

Noi știm cu toții că acest verset s-a împlinit la Rusalii. Atunci, El S-a întrupat în Biserică, iar ei au realizat că El era în Tatăl, că Tatăl era în El și că El era în ei, toți fiind una. Cum s-a realizat aceasta? Prin întruparea Duhului Sfânt în Biserică. Dar țineți minte că Cuvântul este veșnic, deci nu are o dată de expirare. Dumnezeu a așezat acolo un tipar, iar când biserica a căzut de la Cuvântul curat, El a continuat să țină acest Cuvânt. Vedeți? Urma să vină un timp în care biserica și lumea aveau să nu-L mai vadă. Ei nu-L mai văd acum în biserici, ci ceea ce văd este doar hibridizare, compromis și porțiuni din Cuvânt. Dar urma să vină un timp în care noi aveam să-L vedem. Câți dintre noi am văzut apariția Lui? Aleluia!

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Timpul unirii și semnul”:

„Noi vedem națiunile unindu-se, lumea unindu-se și bisericile unindu-se. Vedem Mireasa unindu-se cu Cuvântul. De ce? Cuvântul este Dumnezeu. Mirele (fiind Cuvântul) și Mireasa (fiind ascultătoare Cuvântului) vin împreună într-o unire. Ei Se unesc ca la nuntă. Vedeți, ei se pregătesc de nuntă, ei devin una. Cuvântul devine voi și voi deveniți Cuvântul, iar Isus a spus: „În ziua aceea... Știți ceva? Tot ceea ce este Tatăl, sunt Eu. În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, că Tatăl este în Mine, că Eu sunt în voi și voi sunteți în Mine.” Vedeți?”

Aici, fratele Branham face referire exact la versetul pe care Domnul Isus l-a spus apostolilor înainte de a muri. Dar despre ce vorbește fratele Branham? Despre timpul în care Mireasa Se unește cu Cuvântul. Este timpul unirii și semnul. Când Mireasa fecioară primește Cuvântul Sămânța al lui Dumnezeu și cei doi Se unesc pentru nuntă, ei devin una. La aceasta face referire el, după care spune:

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” La care zi se referă? La ziua de azi.

„Noi vedem că marile taine ascunse ale lui Dumnezeu sunt descoperite.”

Noi citim aceasta în Scripturi și vedem că Dumnezeu a așezat un tipar chiar acolo, iar El nu-și va schimba tiparul niciodată. Acest Cuvânt a avut o împlinire la Rusalii, dar când ei au căzut de la Cuvânt, a trebuit să vină un semn și un timp al unirii în viitor, când Mireasa fecioară avea să se unească cu Cuvântul, iar în acel timp de unire, noi vom ști că El este în Tatăl, că Tatăl este în El, că El este în noi și că noi suntem în El. Când va fi ziua aceea? Astăzi.

În Pecetea a treia, fratele Branham a spus:

„Dumnezeu i-a dat Evei duhovnicești aceeași făgăduință pe care i-a dat-o Evei firești și anume, că îi va fi restituit Cuvântul. În zilele din urmă, El va readuce Biserica la Cuvântul original.”

De aici a căzut Eva, de la Cuvânt, și tot de la Cuvânt au căzut și ei, dar a fost dată o făgăduință conform căreia, El va trimite Sămânța femeii, pe Isus Hristos, Cuvântul.

Așadar, când femeia a căzut în grădina Eden, El a făgăduit că Cuvântul Se va întoarce în manifestare deplină, iar fratele Branham a spus:

„De ce a trimis El Cuvântul? Pentru răscumpărare. Când a venit Cuvântul deplin, a fost timpul ca El s-o răscumpere pe Eva căzută, pentru că era prezent Cuvântul deplin. Dar ce s-a întâmplat? Când a venit Cuvântul deplin, Eva duhovnicească, biserica ebraică, s-a ținut de înlocuitori și în loc să se unească cu Cuvântul L-au respins.”

Astfel, El a trecut de la evrei la neamuri, iar în ziua de Rusalii când S-a coborât Duhul Sfânt, Cuvântul S-a unit cu Mireasa. Dar așa cum s-a întâmplat în grădina Eden, Eva duhovnicească a început să cadă de la acel Cuvânt, iar în Efes a început să facă compromis cu călărețul de pe calul alb; duhurile amăgitoare au început s-o îndepărteze de la Cuvântul original, iar când s-a întâmplat aceasta, Dumnezeu a trebuit să împlinească profeția care zăcea acolo încă din grădina Eden, El a trebuit să-și țină acel Cuvânt deoarece Cuvântul trebuia să vină pentru răscumpărare. Vedeți? Dacă există o cădere, trebuie să existe și o răscumpărare, iar pentru că noi am căzut de la Cuvânt, singura cale de a aduce o răscumpărare deplină era să ni se aducă înapoi Cuvântul deplin și să ne unim cu El.

Vedeți, odată ce a fost așezat, tiparul nu se schimbă niciodată.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„...Mesajul îngerului al șaptelea, sub aceeași trâmbiță...”

Aici, el compară Mesajul îngerului al șaptelea al Bisericii cu Trâmbița a șaptea a

evreilor, care sunt cei doi martori care-i vor aduce pe evrei la sărbătoarea Trâmbițelor. Sărbătoarea Trâmbițelor este a șasea sărbătoare ebraică, iar scopul ei, al Trâmbițelor, este să-i adune pe evrei la Sărbătoarea Ispășirii, ca să le fie acoperite păcatele.

Așadar, cei doi profeți din Apocalipsa 11 sunt Trâmbița a șaptea, iar Trâmbița a șaptea îi va aduce pe evrei înapoi la Ispășire pentru că ei vor recunoaște că L-au răstignit pe Domnul slavei, iar atunci fiecare casă și fiecare familie va plânge cu amar, așa cum plânge o mamă care și-a pierdut singurul ei fiu.

Astfel, fratele Branham face o paralelă între aceasta și Pecetea a șaptea:

„...Mesajul îngerului al șaptelea, sub aceeași Trâmbiță, totul este exact la fel, aceeași Pecete, ca să cheme poporul, Mireasa, afară din penticostalism și din tradiția lumii, la Ispășirea adevărată, la Cuvânt, la Hristos în Cuvântul Său făcut trup printre noi.”

Noi am crezut că Ispășirea este Sângele. Absolut! Prețul care a trebuit plătit a fost vărsarea de Sânge uman, pentru că problema era în sângele nostru, dar țineți minte că Cuvântul făcut trup a fost străpuns și a sângerat. Așadar, Cuvântul a fost Cel care a sângerat atunci când S-a făcut trup și a cumpărat răscumpărarea. Deci, răscumpărarea a fost în Cuvântul deplin.

Deci, acum, sub Pecetea a șaptea, mesagerul epocii a șaptea a Bisericii, va aduce neamurile la Ispășirea adevărată care este Cuvântul, la fel cum vor face cei doi profeți cu cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei pe care-i vor aduce la Ispășirea adevărată. Vedeți? Când Cuvântul este restituit femeii, Sămânța femeii este adusă înapoi pentru răscumpărare. Astfel, dacă faceți parte dintre neamuri, astăzi, când a fost restituit Cuvântul, voi nu puteți găsi răscumpărarea în nici un alt loc, decât în Mesajul celor șapte Peceți dat prin mesagerul epocii a șaptea a Bisericii, care a trebuit să aducă înapoi Cuvântul deplin, ca să primim o răscumpărare deplină.

Nimic altceva nu va aduce răscumpărarea pentru că ea trebuie să se unească cu Cuvântul.

În Pecetea a cincea citim:

„Ei erau dumnezei. Dacă voi vă nașteți în familia voastră, sub numele familiei voastre, sunteți un fiu și o parte din tatăl vostru.”

Ce ne spune aici? Fratele Branham spune că profeții erau dumnezei, dar în continuare spune că dacă ne naștem în familia noastră, sub numele familiei noastre, noi suntem un fiu, o parte din tatăl nostru. Așadar, dacă tatăl vostru este un afro-american, atunci și voi sunteți tot un afro-american, pentru că sunteți parte din el. Dar dacă Tatăl vostru este Dumnezeu, dacă sunteți născuți din El, atunci voi

sunteți dumnezei. Aceasta ne face să fim un vlăstar al lui Dumnezeu. Așa cum am spus mai înainte, dacă o pisică are un vlăstar, acel vlăstar este o pisică; dacă un câine are un vlăstar, acel vlăstar este un câine, dar dacă Dumnezeu are un vlăstar, acel vlăstar este un dumnezeu.

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

De ce? Pentru că noi suntem fii și fiice de Dumnezeu și ne întoarcem la poziția noastră pentru că suntem răscumpărați pe deplin. Astfel, fratele Branham a spus:

„Când Ea (Mireasa) va ști ceea ce este, când va ști că poate face lucrările mai mari, va fi o armată invincibilă!” Aleluia!

Să citim mai departe:

„Apoi, am aflat că atunci când a intrat păcatul înăuntru, omul a trecut prăpastia (a fost despărțit de Dumnezeu), iar sângele taurilor și al țapilor au acoperit păcatele, dar nu le-au șters până când a venit adevăratul Înălbitor care a putut lua pata păcatului, a frânt-o pe deplin în bucăți și a trimis-o înapoi la pângăritorul original, la Satan.

Când s-a întors înapoi la Satan, el va aștepta timpul nimicirii lui veșnice. Aceasta arată ceea ce credem noi. Deci, noi credem că el va fi îndepărtat pe deplin și nimic.

Cum va fi nimic el? Tocmai ni s-a spus. El a spus că atunci când un copil al lui Dumnezeu trece prin Înălbitorul care este Sângele lui Isus Hristos, păcatul care este asupra lui este frânt și trimis la pervertitorul original, la Satan, iar acesta așteaptă timpul nimicirii sale cu păcatul pe umerii săi.

Așadar, noi suntem cei care trebuie să facem o alegere în această viață și anume, să alegem Cuvântul, dar știm cu toții că nu putem face această alegere fără să fim rânduți mai dinainte. Cu toate acestea, fratele Branham a spus că noi am venit în această viață ca să fim încercați, testați, ca să facem propria noastră alegere. Iar când venim și alegem, când acceptăm adevărata Ispășire, Cuvântul, Acesta fiind Ispășirea în fiecare epocă, deci când acceptăm Ispășirea adevărată, Cuvântul, păcatul pe care l-am purtat prin viață, păcatul cu care ne-am născut sau l-am săvârșit în viața noastră, este luat de la noi și trimis înapoi la pervertitor, la Satan, care așteaptă timpul anihilării sale. Atunci, nu mai trebuie să așteptăm judecata și nimicirea, pentru că am trecut de la moarte la Viață. Noi nu mai trebuie să fim judecați pentru că suntem la fel de neprihăniți ca Dumnezeu, deoarece suntem în Isus Hristos.

De ce credeți că luptă Satan atât de mult împotriva acestei descoperiri? De ce credeți că aduce atât de multă necredință? Pentru că atunci când acceptăm

Cuvântul deplin, când putem să ne identificăm cu Jertfa noastră și ne punem mâinile pe Ea, când vedem că El a murit pentru noi și ne-a dus păcatele departe, deci când se întâmplă aceasta, cel care va fi tras la răspundere pentru viața noastră este Satan, iar el așteaptă timpul nimicirii sale.

Ne întrebăm de ce avem lupte în mintea noastră? Pentru că el nu vrea ca Sămânța să fie trezită în noi și să ajungem la această descoperire.

„Eu cred că păcatul va fi frânt, iar când este mărturisit pe baza Sângelui lui Isus Hristos (este ca și cum ai da drumul la o picătură de cerneală într-o găleată cu înălbitor), se descompune pur și simplu în substanțe chimice și le trimite înapoi de unde provin. Înțelegeți?

Aceasta este ceea ce face Sângele lui Isus Hristos: îl trimite pe om înapoi peste prăpastie, ca fiu al lui Dumnezeu. Vedeți?”

Noi am trecut dincolo de prăpastie, am fost despărțiți de Dumnezeu din pricina păcatului, dar când venim la Sângele Înălbitor al lui Isus Hristos, El ne trece prăpastia înapoi, iar atunci suntem pe partea lui Dumnezeu. Aceasta este partea pe care vrem să ne aflăm.

„Iar atunci el devine... Puterea de creație a lui Dumnezeu se află în el...”

Fiți atenți, vă rog! Când fratele Branham a spus că noi am trecut dincolo de prăpastie, ca fii răscumparați ai lui Dumnezeu, pentru că numai cei răscumparați pot trece dincolo de această prăpastie, a spus de fapt, că ceea ce a fost pierdut, a fost găsit acum, se întoarce înapoi și este pe partea lui Dumnezeu, iar atunci puterea de creație a lui Dumnezeu este în el. Credeți aceasta? Trebuie!

„Puterea de creație a lui Dumnezeu se află în el și oricând Dumnezeu poruncește să se face ceva, va fi făcut.”

Țineți minte că cineva i-a adresat fratelui Branham o întrebare despre Cuvântul vorbit. El a spus:

„Acum că ai manifestat Cuvântul vorbit, poți vorbi cuiva, iar acel om să fie pus într-o stare desăvârșită și pregătit pentru răpire?”

Cu alte cuvinte, omul acela a spus:

„Acum că ai manifestat Cuvântul vorbit: ai chemat veverițe la existență, ai vorbit furtunii și ea s-a oprit, ai vorbit băieților lui Hattie Wright, deci, având în vedere că ai făcut aceasta, acum când ai această putere care s-a manifestat, poți vorbi cuiva și să-l pui într-o stare desăvârșită, gata pentru răpire?”

Cum a răspuns fratele Branham la această întrebare? Care a fost primul cuvânt pe care l-a spus? „DA”. „Da, este adevărat.” Însă după aceea a spus: „Dar ascultați, prieteni...”

Am să încerc să parafrazez ceea ce a spus el:

„Voi trebuie să fiți atenți, pentru că acele lucruri sunt înfăptuite prin porunca Lui. El mi-a spus să le fac.”

Noi trebuie să înțelegem bine: „Spune-i acestui munte să se arunce în mare și nu te îndoii în inima ta.” Vedeți, este nevoie de o credință desăvârșită pentru a înfăptui aceasta, iar credința desăvârșită vine când vă vorbește Dumnezeu și vă spune: „Spune ce dorești.” Eu cred că aceasta va produce credința desăvârșită. Nu este ceva ce presupunem sau ceva ce încercăm să facem noi. Nu aceasta este credința desăvârșită. Noi nu ne jucăm cu așa ceva, dar acea putere de creație se află în voi. Dacă ați trecut prăpastia, puterea de creație a lui Dumnezeu este în voi. Astfel, de fiecare dată când Dumnezeu ne cheamă la ceva, noi putem vorbi și ea va crea. Dar aceste lucruri se pot face numai cu permisiunea Lui.

Țineți minte că permisiunea care i s-a dat profetului a fost unică, deoarece atunci când i s-a dat permisiunea să vorbească, lui nu i s-a spus ce să zică. Acest lucru este foarte important.

În mod normal, când unui profet i se dă o profeție, i se spune exact ce trebuie să spună, iar el repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce i s-a spus. Acesta este felul în care procedea un profet atunci când Dumnezeu îi vorbește gură către gură: el procește. Dar această manifestare a Tragerii a treia a fost total diferită, aceasta nu a fost o prorocie.

Fratele Branham fost un fiu al lui Dumnezeu care s-a întors în poziția lui și a primit de la Dumnezeu permisiunea de a vorbi, așa că a spus: „Orice veți spune, așa va fi.” Aceasta înseamnă că acest profet, acest fiu al lui Dumnezeu care a fost răscumpărat, a ajuns într-un asemenea punct, a avut un asemenea caracter și a fost atât de încercat încât Dumnezeu a avut încredere în el că va spune numai ceea ce ar spune Dumnezeu.

De aceea a primit Adam permisiunea de a pune nume animalelor, pentru că el era exact ca Tatăl său, iar cât timp Adam a fost acolo, Dumnezeu nu și-a făcut griji cu privire la ce avea să spună fiul Său, ci i-a dat putere asupra creației, așa că putea să mute un pom dintr-un loc în altul, putea să aranjeze grădina cum dorea, etc., iar pe Dumnezeu nu-L supăra nimic din ceea ce făcea fiul Său, pentru că Adam semăna atât de mult cu Dumnezeu încât știa că va face numai ceea ce ar face El Însuși.

Mireasa va avea gândul lui Hristos. Aceasta este ceea ce ne-a dat acest Mesaj, această descoperire; ea ne spune gândul lui Dumnezeu, ceea ce se afla în Sinea lui Dumnezeu, tot ce a fost ținut ascuns generații la rând, ne-a fost adus acum de către un profet, de aceea, noi luăm înăuntrul nostru gândul lui Dumnezeu care ne zidește caracterul prin încercări și neazuri, prin teste, eșecuri și biruințe. Ce face

El? Zidește caracterul lui Hristos în Mireasa Sa, pentru ca atunci când omul va avea nevoie de ceva, El să poată spune „Vorbește tu!”, iar atunci va fi exact cum spuneți voi. Dar Dumnezeu nu va face așa ceva dacă Mireasa nu va avea caracterul lui Hristos, maturitatea deplină a lui Isus Hristos. Amin!

Noi nu i-am dat copilului nostru un pistol încărcat, nu-i așa? Atunci, de ce ar da Dumnezeu puterea Cuvântului vorbit unei Mirese imature?

Să citim mai departe:

„Moise, sub sângele taurilor... Când a întâlnit acea Lumină, Stâlpul de Foc, în rugul acela care nu se mistuia, el a stat acolo jos pe o însărcinare pe care i-a dat-o Dumnezeu, fiindcă era un profet. Când a venit Cuvântul Domnului la el, Moise a vorbit chiar și lucruri create de către Cuvânt. Vedeți?

Și dacă a făcut aceasta sub sângele taurilor, ce va fi cu Sângele lui Isus? Nu acoperit, ci iertat, iar voi veți sta în prezența lui Dumnezeu ca fiu răscumpărați. Vedeți, biserica se află mult dincolo de Standardul, de Exemplul ei de trăire!”

O, Doamne, când citesc aceasta, îmi dau seama că noi trebuie să ne întoarcem la Exemplul nostru de trăire, la credința în Cuvântul lui Dumnezeu.

Prieteni, noi am căzut de la credință, am căzut din cauza Laodiceii, a tradiției bisericii și am acceptat lucruri care nu se află în Cuvânt, așa că am ajuns să punem sub semnul întrebării lucruri care sunt scrise clar în Cuvânt. Dar Dumnezeu aduce un popor înapoi la credința desăvârșită, la Cuvântul desăvârșit, înapoi în locul în care luăm lucrurile așa cum le-a spus El și le credem.

În Pecetea a patra scrie:

„Aceasta este ceea ce face Sângele lui Isus Hristos pentru un copil adevărat al lui Dumnezeu. Când mărturisește acel păcat și stă acolo neprihănit în... har, bunătate... este atât de mare încât Dumnezeu a spus: „Nici măcar nu-Mi mai aduc aminte de păcatul lui, iar el este pe deplin fiul Meu.” „Adevărat, adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” Voi sunteți un fiu răscumpărat. Amin! Știu că aceasta este adevărat.”

Vedeți, fratele Branham face legătură între cele două și spune: „Când păcătosul vine la Sânge, Dumnezeu spune că nu-Și mai amintește păcatul lui și că el este fiul Său.”, după care spune:

„Adevărat, adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

Să continuăm cu Pecetea a patra:

„Observați, antihristul a fost pe un cal gălbui, culori amestecate. Calul este un

animal și reprezintă o putere. Puterea lui este amestecată. De ce? Este puterea politică, puterile statale, puterile religioase, puterile demonice, deci sunt amestecate tot felul de puteri: un cal gălbui amestecat. El are tot felul de puteri, dar când vine Isus, El NU este pe un cal puternic colorat, ci este Cuvântul. Amin.”

Prieteni, să nu așezați aceasta departe de-a lungul drumului, pentru că dacă veți face aceasta veți pierde ceva aici. El va veni pe un cal alb în Apocalipsa 19, dar înainte de a veni fizic, El vine duhovnicește. Amin.

Fratele Branham a spus: „Ce este un cal? O putere. Și care este puterea pe care vine El călare? Cuvântul.”

A venit Cuvântul? A venit Domnul? Pe ce a venit El? El a venit călare pe puterea Cuvântului. Astăzi, El a venit la Biserica Sa călărind pe puterea Cuvântului, dar cum o va duce în răpire? Fratele Branham a spus că El Își va duce Biserica în slavă. Puterea care-L aduce este Cuvântul, dar care este puterea care Îl ia sus cu Ea? Cuvântul făcut trup în Mireasă. Aceasta este puterea pe care El Se va ridica în slavă, în răpire, cu Mireasa Sa. Aceasta înseamnă că noi vom călări pe calul alb, înseamnă că noi suntem Cuvântul manifestat și că Hristos va călări pe această putere pe pământ; puterea Cuvântului manifestat în chipul Miresei, iar El va călări pe această putere până în slavă.

„Acesta își amestecă culorile sale: alb, roșu și negru. Trei culori în una, reprezentate în una: un cal alb, un cal roșu și un cal negru, trei cununi în una singură. Vedeți? Cu siguranță.

Eu însumi am văzut coroana, am stat atât de aproape și m-am uitat la ea. Nu am putut să o ating din cauza sticlei. Tripla coroană era pusă într-o vitrină, sub o încuietoare mare, așa că știu că este adevărul. Acolo era tripla coroană: locșitorul văzduhului, al purgatoriului și al morții. Trei puteri unite într-una, totul amestecat într-o culoare, gălbui. Totul vorbește despre Moarte: puteri politice, puteri religioase și puteri demonice, amestecate împreună.”

Putere religioasă putere politică putere demonică

Așadar, când diavolul vine pe calul gălbui, avem amestecate puterea politică, puterea religioasă și puterea demonică.

Țineți minte că noi am spus la început că el este numai un imitator; diavolul doar copiază și imită, în felul său pervertit, ceea ce face Dumnezeu. El nu are o lucrare proprie, ci doar imită.

Așadar, toți acești trei cai se unesc într-unul, în Moarte.

În Pecetea a patra citim:

„Exact cum crește biserica. Biserica sa a evoluat de la antihrist, la prorocul mincinos, iar în marele timp care va veni, va ajunge la Fiară, care se va ridica. La fel se ridică și Biserica prin neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt, adică Hristos în oameni. Este exact la fel.”

Noi știm că aceste trei puteri care se unesc este duhul antihrist, diavolul însuși care intră în biserică și ridică Consiliul Mondial al Bisericilor, un chip al Fiarei, iar când acesta se ridică și creează un cap, un tron, diavolul se întrupează pe deplin într-un om și ocupă acea poziție.

Așadar, vedem că sunt trei puteri care se vor uni, dar fratele Branham ne-a spus că și „Dumnezeu a procedat la fel, prin neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt care este Hristos în oameni.” Deci, Satan imită ceea ce a făcut Dumnezeu. Atunci și Dumnezeu are trei puteri amestecate împreună? Dumnezeu lucrează prin neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt, dar diavolul folosește puterea politică, puterea religioasă și puterile demonice și le unește. El doar îl copiază pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu ne-a făcut împărați și preoți: împăratul este politic, preotul este religios, iar Duhul Sfânt este duhovnicesc.

Așadar, în timp ce de-o parte avem o combinație de puteri: politică, religioasă și demonică, de partea cealaltă avem tot o combinație de puteri: politică – împărați, religioasă – preoți și duhovnicească – plinătatea Duhului Sfânt, unite împreună pentru a înfrunța sistemul lui Antihrist.

Putere Putere Putere

Religioasă politică demonică

Preot Împărat Duhul Sfânt

De aceea, noi am fost numiți împărați și preoți și am fost umpluți cu Duhul Sfânt, pentru că Satan doar copiază ceea ce face Dumnezeu. Dar Dumnezeu unește deja puterea Sa politică, a Fiului lui David, cu puterea Sa religioasă, cu preoții după rânduiala lui Melhisedec și cu puterea duhovnicească a Duhului Sfânt, făcând din noi, fiii și fiicele lui Dumnezeu răscumpești pe acest pământ. Toate aceste trei puteri se unesc în zilele din urmă în Mireasă. Acum, Dumnezeu își ia împărății și preoții și El însuși a venit pe pământ.

Să mergem acum Apocalipsa 1.4-6:

„Ioan, către cele șapte Biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine și din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie

și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel Întâi Născut din morți,

Domnul împăraților pământului! Ale Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său.”

Așadar, El este Domnul sau Conducătorul împăraților pământului. Amintiți-vă că în capitolul 5 am citit :

„Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru și ei vor împărăți pe pământ.”

Deci, ei vor fi împărați pe pământ, iar El va fi aici și va domni împreună cu ei pentru că El este Împăratul împăraților.

„Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

Cuvântul „a făcut” este la trecut, ceea ce înseamnă că prin faptul că ne-a spălat prin Sângele Său, El ne-a făcut împărați și preoți, iar când se întoarce Ispășirea deplină, când Se întoarce Cuvântul deplin, Ispășirea adevărată, El ne aduce înapoi în starea în care ne-a adus Sângele la început, la starea de împărați și preoți, pentru că acesta a fost tot timpul scopul lui Dumnezeu.

În Exod vedem că după ce au ieșit din Egipt și au ajuns la Muntele Sinai, Moise s-a dus pe munte și a vorbit cu Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat înainte de darea Legii.

Să mergem în Exod 19.3-4 :

„Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel:

Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.”

Tineți minte că atunci când Dumnezeu așează un tipar, nu-l schimbă niciodată. Noi am fost împotmoliți în Egipt, în Egiptul duhovnicesc, în sclavie și robie, dar El ne-a scos afară pe aripi de vultur pentru că aceasta este epoca vulturului, este epoca profetică, iar Domnul ne-a scos afară și ne-a adus la El. Aceasta ne vorbește de Pecetea a patra

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu;

Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.” (v. 5-6).

Intenția originală a lui Dumnezeu nu a fost să așeze o preoție peste oameni, ci să facă din oameni o preoție, ca ei să fie preoți pentru întreaga lume. Aceasta a fost intenția Sa originală, iar dacă Dumnezeu hotărăște ceva, El nu-și mai schimbă hotărârea niciodată. Deci, aceasta a fost întotdeauna voia lui Dumnezeu: să aibă un popor pe care să-l aducă pe aripi de vultur la El, pe care să-l scoată din robie și

să-l aducă la El ca să aibă o împărăție de preoți, o națiune sfântă.

De aceea, Petru vorbește despre aceasta în 1Petru 2.9 și spune:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui.”

Pentru că aceasta a fost intenția Sa originală, când a adus izbăvirea, El a vrut să-i aducă la Sine, ca să fie comoara Lui aleasă, un neam sfânt, o împărăție de preoți.

Vedeți, Dumnezeu nu și-a schimbat gândul, ci așteaptă ca un popor să ajungă în starea aceea.

În Apocalipsa 19.16 citim:

„Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

Dacă El este Împăratul împăraților, cine sunt împărații? El, Împăratul, la singular, este Împăratul împăraților, la plural. El, Domnul, la singular, este Domnul domnilor, la plural. Cine sunt împărații și cine sunt domniile? Noi vedem aceasta în Apocalipsa 19, când El Se întoarce pe un cal alb și oștirea cerească îl urmează, iar El are un Nume: Împăratul împăraților. Unde sunt împărații? Ei îl urmează și vin pentru a stabili Împărăția lui David pe pământ. Atunci, El va sta pe tron ca Fiul al lui David, iar noi vom domni cu El timp de o mie de ani.

Prieteni, este vremea să terminăm cu văicăreala și să ne purtăm ca niște împărați și preoți. Țineți minte că moartea nu ne schimbă, ci schimbă doar locul unde locuim. Răscumpărarea ne-a adus înapoi prin spălarea Apei Cuvântului, ispășirea deplină a fost trimisă ca să ne aducă înapoi ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, înapoi la starea de împărați și preoți ai pământului.

Toate împărățiile au eșuat și fiecare religie de pe pământ a eșuat, fiecare dintre ele aflându-se sub puterea Satanei.

În „Descoperirea lui Isus Hristos din cartea Epocilor Bisericii”, fratele Branham citește acest verset din Apocalipsa 1.6:

„...și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

„El a făcut din noi...” Oh, există anumite adevăruri pe care noi trebuie să le scoatem în evidență, iar acesta este unul dintre ele: „El a făcut din noi...”

Nu noi înșine ne-am făcut preoți, de aceea, aici nu are ce căuta mândria și aroganța. Noi nu am avut nimic a face cu aceasta, ci am fost rânduiți înainte de întemeierea lumii să stăm pe pământ ca împărați și preoți, ceea ce înseamnă că nu este lucrarea noastră, ci este lucrarea Lui. Iar dacă nu ajungem la această poziție înseamnă că nu onorăm voia Sa, dorința Sa.

„Mântuirea este lucrarea Sa. Mântuirea vine de la Domnul, totul provine din har. El

ne-a răscumpărat cu un scop, ne-a adus înapoi cu un scop: noi suntem împărați, împărați duhovnicești. Oh, noi vom împărați pe pământ alături de El, atunci când va sta pe tronul Său. Dar acum suntem împărați duhovnicești și domnim peste o Împărăție duhovnicească.”

Aici, fratele Branham clarifică lucrurile pentru noi și spune că noi vom împărați cu Domnul în Mileniu, dar nu limitează totul la viitor, ci spune că „chiar acum suntem împărați duhovnicești.” Deci, am face bine să ne purtăm ca atare, prieteni, deoarece aceasta înseamnă că astăzi, noi domnim cu Hristos peste o Împărăție duhovnicească.

Atunci se ridică o întrebare: Cine este Stăpânul pe tărâmul duhovnicesc? Noi știm că El este Împăratul împăraților și că noi am fost făcuți împărați. Dar cine stăpânește? El, dar ne-a dat și nouă autoritatea de a împărați cu El.

Aceasta înseamnă că atunci când o putere demonică ne amenință familia, când vrea să ne aducă o boală în casă sau când ne chinuiește mintea, prin faptul că suntem într-o Împărăție duhovnicească, noi am primit autoritate duhovnicească, dar aceasta poate fi folosită numai cu credință. Aceasta nu înseamnă că noi nu ne vom îmbolnăvi, dar Dumnezeu rânduieste lucruri pe care trebuie să le biruim; El rânduieste lucruri prin care ne testează, prin care ne trece, pentru ca în cele din urmă, ocară să ajungă asupra diavolului.

Dumnezeu este suveran și poate face ce dorește, dar prin El, noi putem să ne exersăm dreptul de fiu răscumpărat al lui Dumnezeu și nu vom da înapoi, ci vom continua să spunem ceea ce spune Cuvântul, pentru că am primit stăpânire duhovnicească.

Adam a avut o stăpânire fizică. El nu a fost un fiu răscumpărat al lui Dumnezeu, ci a fost un fiu întregit, iar ca fiu al lui Dumnezeu, avea o stăpânire fizică, avea stăpânire deplină asupra Pământului. Dar nouă, ca fii răscumpărați ai lui Dumnezeu, ni s-a dat stăpânire în lumea duhovnicească.

Fratele Branham a continuat cu un verset din Romani 5.17:

„Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănității vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!).”

Deci, când vom domni noi? În viață. Suntem noi în viață? Atunci ar trebui să domnim.

În Coloseni 1.13 scrie:

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.”

Noi domnim chiar acum cu Hristos și avem stăpânire asupra păcatului, a lumii, a

cărnii și a diavolului, arătând lauda și slava Sa; arătându-L pe El Însuși, pentru că Hristos este în noi și lucrează după bunul Său plac.”

El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, iar noi domnim împreună cu El. Atunci asupra cui este stăpânirea noastră? Asupra păcatului. Înseamnă că noi nu mai trebuie să păcătuim sau să acceptăm ispita, ci avem dreptul s-o respingem și s-o dăm înapoi diavolului.

Înțelegeți? Noi nu mai suntem supuși păcatului! Prin faptul că luăm Cuvântul și-L punem pe buzele noastre, noi putem avea stăpânire asupra păcatului. Noi am primit stăpânire și asupra firii, de aceea, nu mai trebuie să fim stăpâniți de firea noastră.

Scriptura spune că noi trebuie să știm cum să ne stăpânim vasul. Înseamnă că noi trebuie să ne stăpânim vasul, nu vasul să ne stăpânească pe noi. Vedeți? Cortul acesta pe care-l vedem zi de zi este stăpânit de un fiu răscumpărat al lui Dumnezeu. Vedeți? Ca fiu, nouă ni s-a dat stăpânire asupra firii, de aceea, nu trebuie să mai îngăduim să fim stăpâniți de fire. Gândiți-vă la aceasta!

Când ajungea în rândul de rugăciune, fratele Branham își cunoștea poziția și chemarea; el cunoștea foarte bine Scripturile, iar când stătea în linie cu Cuvântul și avea în fața sa un credincios, spunea: „Satan, îți poruncesc în Numele lui Isus Hristos să-l părăsești pe acest om!” El nu-l ruga să plece, ci îi porunca deoarece știa că lucra pe un tărâm în care avea stăpânire.

Prieteni, dacă ne vom împotrivi diavolului, el va fugi de la noi! Acesta este Cuvântul!

„Noi domnim chiar acum cu Hristos și avem stăpânire asupra păcatului, a lumii, a cărnii și a diavolului, arătând lauda și slava Sa; arătându-L pe El Însuși, pentru că Hristos este în noi și lucrează după bunul Său plac.”

Aceasta este taina acestei stăpâniri. Este întruparea lui Isus Hristos în noi, prin Duhul Sfânt, făcând voia Sa și procedând după bunul Său plac. Deci, nu suntem noi, ci este El.

„Și ne-a făcut preoți.” Da, preoți ai Săi, aducând lauda duhovnicească a unor buze sfințite și petrecându-ne viețile ca jertfă dulce adusă Lui.”

El nu va primi niciodată lauda unor buze nesfințite. Cum putem fi sfințiți? Prin Sânge. Dar cum putem avea Sângele fără să avem Cuvântul? Noi suntem cei care putem să-l aducem slavă, fiindcă am fost făcuți o preoție sfântă care poate să-l aducă slavă prin buze sfințite.

„Închinându-ne Lui în Duh și Adevăr, mijlocind și cerând. Nu-i de mirare că lumea nu ne place, fiindcă noi suntem un popor doritor de fapte bune. Noi am fost născuți din nou în El, ca să fim ca și Tatăl nostru.”

Noi am fost rânduiți să fim împărați și preoți, de aceea, luați Cuvântul, acționați conform Lui, credeți-L ocupați-vă locul și nu-i mai oferiți nici un teritoriu diavolului. În predica „Lucrarea Duhului Sfânt”, fratele Branham ne-a spus o poveste. El ne-a povestit despre un sclav negru care a ajuns pe o plantație și nu era ca ceilalți sclavi, ci era diferit. Cineva a început să pună tot felul de întrebări despre el și a zis:

„Poate îl hrănești mai bine decât pe ceilalți sclavi?”

„Nu, toți mănâncă împreună. Nu-l hrănesc diferit și nu este șef peste ceilalți, ci este un sclav ca oricare altul.”

„Dar ce-l face să fie atât de diferit de ceilalți?”

„Nu am știut nici eu aceasta mult timp, dar într-o zi am aflat că tatăl lui este împăratul unui trib. Astfel, cu toate că este străin și departe de casă, el ține sus moralul celorlalți fiindcă știe că este fiul unui împărat.”

Atunci m-am gândit: „Oh, Dumnezeule, cu toate că suntem străini aici, într-o lume întunecoasă, printre necredincioși, sceptici și batjocoritori, frate, scoate-ți pieptul înafară, pentru că noi suntem fiii și fiicele Împăratului. Haideți să ne comportăm ca bărbați și femei care aparțin Împărăției lui Dumnezeu. Deși suntem străini, să ne comportăm ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.”

În această povestire avem un sclav care nu a trebuit să fie bătut pentru a se supune; nu a trebuit să fie încurajat în nici un fel pentru că știa că este fiul unui împărat și indiferent unde se afla pe acest pământ, indiferent cum era tratat, el avea să se comporte ca un fiu de împărat.

Cine ne poate lua această descoperire? Indiferent cum suntem tratați de această lume, noi nu trebuie să încetăm să ne comportăm ca un fiu sau o fiică de Dumnezeu.

Pentru că era fiul unui împărat, tânărul din povestea noastră a continuat să se poarte cu demnitatea unui fiu de împărat, chiar dacă era bătut sau supus la tot felul de munci grele.

Ce ne poate face diavolul ca să ne oprească să ne mai comportăm ca fiul sau fiica Împăratului? Vom înceta să ne mai comportăm ca un fiu al Împăratului, dacă ne va bate, ne va provoca probleme financiare, ne va îmbolnăvi, etc? Nicidecum, pentru că nouă ni s-a dat stăpânirea.

Noi suntem puțin diferiți de sclavul din poveste, pentru că el a venit într-o țară străină știind că este fiul unui împărat, dar noi am venit într-o țară străină neștiind cine suntem. Noi am umblat bătuiți, călcați în picioare, descurajați, căzuți în păcat, fără nici o șansă să biruim, fără posibilitatea de a-l învinge pe diavolul, oricât de mult am fi încercat. Vă mai amintiți starea aceea? Indiferent cât de mult ne

străduiam, nu puteam să ne stăpânim pofta, firea păcătoasă, pentru că eram în robie și nu știam cine suntem. Dar într-o zi, Vulturul a zburat pe deasupra noastră și a strigat, iar atunci ne-am dat seama că orice este vulturul acela, suntem ca El. Astfel, acum nu mai contează situația în care suntem pentru că Ceva din interiorul nostru a fost trezit și știm că suntem fiii și fiicele Împăratului împăraților. Și chiar dacă suntem departe de Casă, ne vom purta cu onoare și demnitate.

Isus a fost ispitit de Satan; a fost dus în pustie și ispitit. Diavolul L-a dus pe un munte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și I-a zis: „Dacă Te vei pleca și Te vei închina înaintea mea, Îți voi da toate acestea!”

Fratele Branham a spus că Isus știa că oricum toate vor fi ale Sale și cu toate că era departe, El S-a supus condițiilor în care Se afla, S-a supus legilor țării așa că atunci când a trebuit să plătească taxele, le-a plătit. El a trăit în această lume și a fost supus, dar cu toate acestea, a avut stăpâne în calitate de Fiu al lui Dumnezeu și nu Și-a pierdut niciodată identitatea de Fiu al lui Dumnezeu.

Diavolul a încercat să-L ispitească și I-a spus: „Ți le voi da Ție”, dar El știa că toate erau ale Sale.

Prieteni, indiferent cu ce încercă să vă ispitească diavolul, să nu uitați că în cele din urmă toate vor fi ale voastre.

Tinerilor, voi aveți ambiții, aveți dorințe: „Doresc o casă, o mașină, etc.” Nu-l lăsați pe Satan să vă distragă prin toate acele lucruri pentru că voi sunteți moștenitori împreună cu Hristos.

Odată, Isus a stat în fața unui guvernator pământesc numit Pilat. El era Creatorul cerului și al pământului într-un trup de carne, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Dumnezeu cel Atotputernic, iar în fața Sa stătea un simplu guvernator. Pilat I-a spus: „Nu știi că am putere asupra Ta? Nu știi că am putere să-Ți iau viața sau să Ți-o dau?”, dar Isus S-a uitat la el și i-a zis: „Nu ai avea nici o putere dacă nu Ți-ar fi fost dată de sus!” El era departe de casă, în situația aceea, dar nu a uitat Cine era.

Să nu lăsați nici un guvern să vă sperie! Să nu lăsați pe nimeni să vă sperie, pentru că nu vi se poate întâmpla nimic dacă nu le este dată putere de Tatăl nostru din ceruri.

Prieteni, noi trebuie să ne cunoaștem locul. Nu lăsați ca orice încercare care vine, să vă determine să spuneți: „Poate nu sunt un copil al lui Dumnezeu.”, deoarece Dumnezeu aduce aceste încercări ca să puteți avea stăpânire, ca să-i dovedească Satanei că nu sunteți ca prima Evă, ci sunteți o altfel de femeie.

Cum puteți dovedi aceasta? Fiind încercați de Cuvânt.

Uitați-vă la Iov. Dumnezeu a îngăduit acea încercare pentru ca Iov să fie dovedit în

fața Satanei.

Nu îngăduiți ca în viața voastră să fie altfel! Dacă ați fost născuți din nou, dacă sunteți un copil al lui Dumnezeu răscumpărat prin Sânge, nu lăsați nimic să vă dea jos din locul vostru! Noi suntem fiii și fiicele Sale și nu ne vom schimba mărturia din cauza circumstanțelor! Nu-mi voi schimba comportamentul și mărturia din pricina situațiilor prin care trec! Ceea ce am spus în zilele bune, voi spune și în zilele rele; ce am spus când eram în vârful muntelui, voi spune și când mă aflu în vale, pentru că noi suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, răscumpărații Săi.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin!

- partea a șasea - PĂZIREA SCAUNULUI ÎNDURĂRII

Să citim din Apocalipsa 4.2-11:

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

În fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

„Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Astăzi, vom continua să vorbim din Pecetea a patra. În timp ce o studiam, am ajuns la concluzia că Pecetea a patra este Mesajul orei, ceea ce înseamnă că am putea predica despre ea până când vom ajunge la schimbarea trupurilor noastre ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh.

Fratele Branham ne-a spus la începutul Peceții a patra că acesta este un mesaj foarte important pentru noi deoarece Pecetea a patra este Mesajul: este încheierea tuturor lucrurilor, încheierea perioadei neamurilor, răpirea bisericii și descoperirea tuturor lucrurilor, dar acum aș vrea să privim la ceea ce avem aici, aș vrea să facem o scurtă recapitulare și în același timp să ne concentrăm pe un anumit aspect.

Astăzi aș vrea să privim la „Păzirea scaunului îndurării”, pentru că noi am putut vedea că oriunde a fost scaunul lui Dumnezeu sunt și cele patru făpturi vii. Fratele Branham ne-a spus foarte clar că aceste patru făpturi vii pe care le vedem enumerate aici sunt leul, vițelul, omul și vulturul. El a spus că acestea se află tot timpul în jurul tronului îndurării. Noi putem vedea aceasta în călătoria prin pustie, în Ezechiel și în alte locuri din Biblie.

Așadar, oriunde avem scaunul de îndurare, avem scaunul de domnie al lui Dumnezeu, pentru că scaunul Său de domnie este scaunul de îndurare și oriunde avem scaunul Său de îndurare le avem și pe cele patru făpturi vii, care sunt acolo pentru a-L păzi.

Să păstrăm toate acestea în minte și să mergem înapoi în Geneza 3.24, după căderea omului prin neascultarea poruncii lui Dumnezeu și după izgonirea lui din grădina Eden:

„Astfel a izgonit El pe Adam, și, la răsăritul grădinii Edenului, a pus niște heruvimi...”

Vedeți, aici nu scrie „heruvim”, la singular, ci scrie „heruvimi”, la plural, iar fratele Branham a spus că acești heruvimi sunt cele patru făpturi vii.

„...care să învârtească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.”

Vă rog să țineți minte că slujba celor patru făpturi vii, a păzitorilor scaunului îndurării este să păzească drumul care duce la Pomul Vieții. Uneori, ei ne țin departe de Pomul Vieții, iar alteori ne ajută să ajungem la El, dar slujba lor este să păzească sau să vegheze calea spre Pomul Vieții.

Așadar, există o cale spre Pomul Vieții, iar aceste făpturi vii sunt niște păzitori care păzesc această cale. Amin! Ei o păzesc, veghează asupra ei și se asigură că cine vine pe acel drum are cale liberă până la Pomul Vieții, dar stau acolo și ca să se asigure că nu există nimic care s-o murdărească, așa că voi vă puteți apropia

numai dacă veniți așa cum trebuie.

Noi am putut vedea că aceste patru făpturi vii sunt întotdeauna în jurul scaunului lui Dumnezeu.

În Pecetea a cincea citim:

„Studiind Bisericile, noi am aflat că una din aceste făpturi vii era leul; cealaltă era un vițel, următoarea era un om, iar ultima era un vultur. În Epocile Bisericilor, noi am aflat că aceste patru făpturi vii, care înseamnă patru puteri, au fost adunate în jurul Faptelor Apostolilor, la fel cum au fost în jurul Cortului din pustie.”

Aici, fratele Branham face o paralelă între Cortul din pustie și ceea ce are loc în cartea Faptele Apostolilor.

Aș vrea să fim foarte atenți, ca să vedem ce putem învăța de aici.

Tot ceea ce s-a întâmplat în Vechiul Testament a fost umbra lucrurilor care aveau să vină. Ridicarea Cortului și călătoria Exodului, au fost umbra acestor lucruri, iar apostolul Pavel ne-a spus în cartea Evreilor că toate s-au întâmplat ca să ne servească drept exemplu. Acesta este motivul pentru care vrem să fim foarte atenți cu aceste lucruri.

„Cred că ați înțeles aceasta, pentru că nu voi mai avea timp să intru în ea acum. Noi am extras aceasta chiar aici și am arătat-o întocmai. Ei vegheau asupra acestora, a Mielului și a Cuvântului, ca să împlinească Cuvântul așa cum au făcut cu Chivotul Legământului în locul sfânt, în pustie.”

Așadar, ei se află acolo ca să apere Chivotul Legământului și Locul Sfânt; ca să vegheze asupra împlinirii Cuvântului și asupra Mielului, același lucru fiind valabil și astăzi.

Noi am văzut că Moise a primit poruncă să construiască și să așeze totul conform tiparului pe care l-a văzut în cer, iar când a făcut Cortul întâlnirii și a așezat semințiile, a făcut-o întocmai cum i s-a spus. Astfel, a zis: „Seminția aceasta își va așeza corturile aici, cealaltă acolo...”, iar când au așezat steagul seminției lor în jurul Cortului, noi am văzut că au fost ridicate steagurile: Leului, al Vițelului, al Omului și al Vulturului. Așadar, noi îi avem pe Iuda, Ruben, Efraim și Dan, adică, Estul, Vestul, Sudul și Nordul. Noi putem vedea că israeliții își așezau Cortul, iar semințiile erau așezate în așa fel încât să păzească drumul spre Pomul Vieții, pentru că Slava Shekinah a lui Dumnezeu, care este Viața, Se cobora în acest Cort, iar apropierea de Ea se făcea numai prin aducerea de sânge conform rânduielii stabilite și în ordinea potrivită. Astfel, când un israelit se apropia corect de Dumnezeu, sângele îi deschidea calea până la altar, iar dincolo de acesta se afla Slava Shekinah, aceasta fiind singura cale de apropiere de Pomul Vieții. În vremea aceea, aceasta era singura cale de apropiere de Pomul Vieții.

Deci, Moise i-a așezat pe seminții în jurul Cortului, așezând aceste patru făpturi vii în jurul tronului care se afla pe pământ:

EST - LEUL - IUDA

VEST - VIȚELUL - RUBEN

SUD - OMUL - EFRAIM

NORD - VULTURUL - DAN

Așadar, avem scaunul îndurării și avem aceste patru făpturi vii.

Să citim puțin din predica „Apocalipsa capitolul 4”, vorbită de fratele Branham:

„...Semințiile Israelului își ridicau tabăra în jur și păzeau, ei erau păzitorii pământești ai dreptului la Chivot. Aleluia! Nu puteți vedea?”

Semințiile lui Israel erau „păzitorii pământești ai dreptului la Chivot,” pentru că existau numai anumiți oameni care aveau dreptul să se apropie de Chivot: ei erau dintr-o anumită națiune și veneau pe o anumită cale. Ei aveau dreptul să se apropie de Chivot, să se apropie de prezența lui Dumnezeu. Cine? Un singur popor și exista o singură cale pentru a intra în posesia dreptului lor, iar acești păzitori se aflau acolo ca să păzească drumul spre Pomul Vieții.

„Aici! Îndurare, s-c-a-u-n-u-l î-n-d-u-r-ă-r-i-i, scaunul îndurării. Nimic nu se putea apropia de el fără să treacă de acele seminții. De cine să treacă? De Leu, de truda vițelului, de inteligența omului și de rapiditatea vulturului. Vedeți? Cerul și pământul, între ele și pretutindeni în jur; vedeți, ei erau păzitorii, iar deasupra lor era Stâlpul de Foc.

Fraților, nimic nu se putea apropia de scaunul îndurării fără apropierea... iar singurul fel în care se putea apropia de El era prin sânge.”

Aceste lucruri sunt exemple pentru noi.

Să citim mai departe din predica „Apocalipsa capitolul 4”:

„Dumnezeu are și astăzi un scaun al îndurării care trebuie să fie păzit. Credeți aceasta? Unde se află acesta? În inima omului. Când a intrat în inima omului? În ziua de Rusalii când Duhul Sfânt (care este Dumnezeu) a intrat în inima omului.”

Vedeți? Când Dumnezeu le-a spus să ridice acest Cort, când Slava Shekinah, Prezența lui Dumnezeu se cobora asupra Scaunului îndurării, Dumnezeu Se afla chiar acolo, în mijlocul lor, iar acela era Scaunul îndurării lui Dumnezeu pe pământ. Dar în ziua de Rusalii a avut loc o schimbare. Vedeți? Când Dumnezeu a putut curăța un popor, când a putut sfinți un popor, prin propriul Său Sânge, El nu a mai trebuit să locuiască într-un Cort făcut de mâini omenești, ci a putut să vină și să locuiască într-un Cort omenesc, pentru că Sângele Său a plătit prețul ca să-l curețe

și să-l sfințească, pentru că nimic nu era curat fără stropirea cu Sânge. Cu toate că totul a fost făcut întocmai cum a spus Moise și toate lucrurile, tot ceea ce se afla în Cort era pus la locul lui, înainte ca Dumnezeu să intre înăuntru, înainte ca Prezența Lui să vină acolo, trebuia să se ia cenușa vacii roșii și sângele ei și să se stropească cu acel sânge pentru ca locul să fie sfințit.

Dar Dumnezeu a fost omorât înafara taberei, așa cum vaca roșie, al cărei sânge avea să sfințească locul în care urma să locuiască Dumnezeu, era omorâtă tot înafara taberei. Nu pe muntele cel sfânt, nici în tabără, ci înafara ei.

Tot așa, Isus a murit înafara taberei, iar Sângele Său a devenit Apa de despărțire și de sfințire prin care El a putut curăța un alt loc în care să poată veni și să locuiască Slava Shekinah a lui Dumnezeu.

Așadar, prin moartea lui Isus Hristos, prin curățirea Sângelui Său, El a putut curăța un alt Cort pentru ca slava lui Dumnezeu să poată veni jos și să locuiască într-un alt loc: în inima omului, ceea ce face ca Scaunul îndurării să fie în inima omului. Când a devenit inima omului scaunul îndurării? La Rusalii. Amin! Atunci, El a venit în inima omului.

Deci, întotdeauna există păzitori ai Scaunului îndurării, ai tronului, făpturi ale Scaunului îndurării care trebuie să păzească apropierea de Scaunul îndurării, care trebuie să păzească drumul spre Pomul Vieții, ceea ce înseamnă că Dumnezeu a avut și de-a lungul celor șapte Epoci ale Bisericii, păzitori ai tronului:

El a avut păzitori ai Scaunului îndurării care vegheau și păzeau calea spre Pomul Vieții, iar acești păzitori au fost cele patru ungeri ale celor patru făpturii vii, care au venit de-a lungul celor șapte epoci. Ce făceau ele? Păzeau calea spre Pomul Vieții, pentru că noi trebuie să ne apropiem corespunzător, prin Cuvânt. Ei păzesc calea, dreptul la Scaun, pentru că Sămânța aleasă a lui Dumnezeu avea un drept la Pomul Vieții. Astfel, cele patru ungeri sunt aici pentru a păzi calea și veghează ca cei aleși să poată ajunge la Pomul Vieții.

Cum putea veni la Viață un om care trăia în ziua lui Luther? El trebuia să vină la Mesajul lui Luther pentru că, țineți minte, Cel care a sângerat pentru voi a fost Cuvântul.

Înțelegeți? Cuvântul S-a făcut trup, iar acel Cuvânt a avut Sânge când S-a făcut trup, așa că atunci când Sângele acela a fost vărsat, Cel care a sângerat pentru noi a fost Cuvântul. De aceea, acum calea înapoi este prin Cuvânt.

Astfel, de fiecare dată când Dumnezeu a trimis Cuvântul, omul a trebuit să umble pe calea Cuvântului pentru că Cuvântul avea să-l conducă înapoi la Pomul Vieții. Vedeți? Dacă cineva respinge acest Cuvânt, este îndepărtat de Pomul Vieții, de

aceea, noi trebuie să ne apropiem prin Cuvântul zilei noastre, așa cum ne-a fost restituit, pentru că aceasta este singura Cale înapoi.

Cine păzește această Cale? Aceste ungeri, acești păzitori ai Scaunului, care ung oamenii să păzească drumul înapoi spre Pomul Vieții. Cele patru ungeri sunt: ungerea Leului, a Vișelului, a Omului și a Vulturului. Ce făceau aceste ungeri? Ungerea mergea asupra aleșilor acelei zile și-i chema afară: l-a chemat pe Luther, pe Wesley, etc., și i-a uns să vadă Cuvântul pentru ziua lor. Și ce au făcut ei? Au păzit calea spre Pomul Vieții, așa cum semințele din vechime păzeau calea dreptului la Chivot.

Fratele Branham au spus că aceste patru ungeri păzesc calea spre Cartea Faptelor, și le-a numit: Matei, Marcu, Luca și Ioan. Ei sunt acolo pentru a păzi cartea Faptelor. Acest lucru este minunat! Ce este Cartea Faptelor pentru noi și de ce păzesc cele patru Evanghelii Cartea Faptelor? Ce este atunci cu restul Bibliei, cu toate epistolele lui Pavel și cu cartea Apocalipsei?

Fratele Branham a încercat să ne arate ceva foarte important aici, deoarece în Cartea Faptelor, la Rusalii, Scaunul îndurării S-a mutat în inima omului, iar cele patru Evanghelii păzesc aceasta.

Cum păzesc cele patru Evanghelii calea spre Cartea Faptelor? Cele patru Evanghelii vorbesc despre slujba lui Isus Hristos, despre Viața, moartea și învierea Sa, totul este scris acolo.

Dar de ce păzesc cele patru Evanghelii Cartea Faptelor? Ele păzesc Cartea Faptelor pentru că acolo, Locul de locuire avea să Se mute în ziua de Rusalii, de la un singur Om, de la Omul Isus Hristos care era Scaunul îndurării, Cortul lui Dumnezeu, Locul Slavei Shekinah, într-un trup alcătuit din mai multe mădulare.

Care este dovada că s-a întâmplat aceasta? Manifestarea Vieții Lui în ei. Astfel, cei o sută douăzeci au ieșit din camera de sus vorbind în limbi, tălmăcind Cuvântul și aducând prorocii. Ce era aceasta? Dovada că aceeași Viață care fusese în Omul din Matei, Marcu, Luca și Ioan, Se afla acum în poporul din Cartea Faptelor și că Scaunul îndurării a fost mutat.

Dar noi nu putem recunoaște Scaunul îndurării dacă nu aflăm unde se află acești păzitori ai Tronului, pentru că ei sunt cei care păzesc calea înapoi spre Pomul Vieții. Vedeți? Dacă nu treceți prin aceste patru ungeri, nu există nici o altă cale ca să ajungeți la Scaunul îndurării. Amin!

Prieteni, noi trăim în ziua în care nu putem trece doar prin ungerea Leului sau a Vișelului, ci există o cale pe care trebuie să mergem, iar aceasta este prin ungerea Vulturului. Aleluia!

Planul de luptă ne spune că a existat un război, iar acest război a fost dat pentru

calea spre Pomul Vieții. Vedeți? Satan încearcă să țină poporul lui Dumnezeu departe de Cuvântul lui Dumnezeu, departe de manifestarea Vieții. El nu vrea ca oamenii să manifeste Cuvântul pentru ziua lor, nu vrea să Se arate Viața lui Isus Hristos în ei, de aceea, face tot ce poate ca să pervertească, să murdărească drumul spre Pomul Vieții. De aceea, de fiecare dată când s-a adus o Învățătură adevărată, el s-a ridicat cu o învățătură falsă.

Ce încerca să facă prin aceasta? Să pervertească drumul spre Pomul Vieții, pentru că există o singură cale, iar noi trebuie să venim prin aceste ungeri ca să putem merge pe această cale. Aceste ungeri păzesc această cale, Calea Cuvântului, pentru că noi putem să ne apropiem numai prin Sânge, iar Sângele este Cuvântul. Amin! Sângele a fost vărsat prin jertfirea Cuvântului, de aceea, ca să avem parte de Ispășirea aceluși Sânge, noi trebuie să facem parte din Cuvânt. Noi nu putem umbla altfel, pentru că aceste patru ungeri păzesc calea Cuvântului și așează mai mult Cuvânt, iar noi ne putem apropia de Scaunul îndurării numai prin Cuvântul pentru această zi, singura cale spre Pomul Vieții.

Dar ce încearcă să facă acest duh antihrist? Să intre înăuntru. Acest duh antihrist este moartea, numele lui este Moartea și a fost moartea de la început. El a fost demascat la sfârșit, dar întotdeauna a fost același călăreț, iar numele lui este Moartea. Ce face el? Dacă poate să ne țină departe de cale, de Cuvântul-cale spre Pomul Vieții, noi suntem morți.

De aceea, există un război, dar Dumnezeu S-a îngrijit ca păzitorii Scaunului îndurării să fie acolo în fiecare epocă și să păzească drumul spre Pomul Vieții, pentru ca numai cei care vin pe Calea Sângelui să poată ajunge la Pomul Vieții.

Acesta este motivul pentru care diavolul va încerca să creeze tot timpul înlocuitori ai căii adevărate. Vedeți? Există multe căii, dar numai una singură este adevărată.

În continuare, aș vrea să ne concentrăm pe cea de-a patra ungeri.

În Pecetea a patra, fratele Branham ne-a relatat ce s-a întâmplat la o adunare pe care a avut-o în Chicago. El a spus:

„Așa cum am spus, zilele trecute am fost la Chicago, iar acolo au fost mai mulți predicatori decât oamenii care sunt aici... Ei m-au încolțit cu privire la învățătura despre „Sămânța șarpelui” și cu celelalte lucruri, dar eu le-am spus: „Cineva să-și ia Biblia, să vină aici și să stea lângă mine.” Nimeni nu a spus nimic.”

Aș vrea să spun mai multe cu privire la această întâmplare. Cred că în aprilie 1961, fratele Branham a vorbit mesajul „Dumnezeirea explicată”. Cu câteva zile înainte de a ajunge la întâlnirea despre care am citit mai sus, Domnul i-a spus să meargă la fereastra camerei în care se afla și i-a arătat o vedenie. Astfel, a văzut ce urma să se întâmple și Domnul i-a spus: „Ei nu vor primi locul pe care l-au închiriat.” În

continuare, Domnul i-a spus că interiorul locului pe care-l vor primi va fi maro și i-a arătat unde va sta fiecare dintre participanți, după care i-a zis: „Nu vor fi de acord cu învățătura ta și îți vor întinde o capcană.” Fratele Branham a povestit de mai multe ori această întâmplare și a spus că Domnul i-a zis că totul era în legătură cu învățătura despre sămânța șarpelui, botezul în Numele lui Isus Hristos și dumnezeirea. Cred că a spus că acolo au fost prezenți mai mult de trei sute de predicatori de la Asociația predicatorilor din Chicago. Deci, era vorba de predicatori din diferite denominațiuni, care s-au adunat și s-au pus de acord să-l provoace pe fratele Branham cu privire la învățătura sa, dar Dumnezeu i-a arătat totul cu câteva zile înainte.

În Pecetea a treia, el a spus:

„Eu nu cred în cearta cu oamenii, dar când se ajunge într-un loc când ei vor să te tragă în aceasta... Eu nu aș fi mers, dar Duhul Sfânt mi-a spus: „Du-te acolo pentru că Eu voi sta lângă tine.”

El a stat la masă cu Carl Williams și Tommy Hicks și le-a spus: „Nu veți obține sala aceea.”

„O vom obține”, au răspuns ei, „pentru că am plătit deja avansul pentru ea.”

„Nu o veți obține! Sala pe care ați închiriat-o arată așa și așa, dar voi veți primi o sală care arată așa. Tu vei sta în locul cutare, iar fratele va sta dincolo.” Astfel, le-a povestit tot ce se va întâmpla, iar în ziua când trebuia să aibă loc întâlnirea, ei au aflat că sala fusese închiriată de două ori și nu au mai putut să se adune acolo, așa că s-au grăbit să găsească altceva, totul fiind întocmai cum le spusese fratele Branham. El nu s-a îndoit de ceea ce a văzut și totul a decurs întocmai.

„El mi-a spus: „Ți-au întins o capcană. Îți vor cere să vorbești Asociației predicatorilor marelui Chicago, dar îți vor întinde o capcană cu privire la învățătura pe care o ai cu privire la Cuvântul Meu. Ei vor pierde locul pe care l-au rezervat, nu-l vor obține, dar vor primi o sală maro. Iată-l!”

Mai târziu, tot în Pecetea a treia, el a spus:

„Eu m-am gândit: „Doamne, dacă ei vor face aceasta, aș face bine să nu merg acolo pentru că nu vreau să le rănesc sentimentele sau să fac ceva greșit.”

Dar El mi-a spus: „Du-te, fiindcă voi sta lângă tine!” Și a făcut-o. Așa este.”

Ca ființă umană, în fratele Branham era gândul să nu meargă acolo ca să se certe; el nu voia să se lupte cu ei. Nu era nici o problemă dacă oamenii nu erau de acord cu el, i-ar fi lăsat în pace, dar Dumnezeu a avut un scop, iar Duhul Sfânt i-a spus: „Du-te, fiindcă Eu voi sta lângă tine! Nu te duci singur, ci vei merge cu ungera Vulturului pentru această epocă; nu vei merge de unul singur la această adunare, ci vei merge cu un scop bine stabilit.”

Aș vrea să închei cu un citat din Pecetea a patra, apoi vom merge mai departe cu tema noastră:

„Au fost în jur de cincizeci sau șaptezeci și cinci care au spus: „Vom veni acolo jos ca să ne botezăm din nou.” Au venit ei? Niciunul. De ce? El le-a dat timp să se pocăiască. El îi va pedepsi copiii cu moartea, cu moartea duhovnicească.”

În adunarea aceea s-a întâmplat ceva foarte important. Fratele Branham s-a dus acolo, le-a adus învățătura sa și le-a explicat cum a ajuns la această înțelegere. A început să le descopere Scripturile și să vorbească despre înțelegerea lui Dumnezeu, le-a explicat dumnezeirea față de trinitate și a spus că în jur de șaptezeci dintre ei au decis că vor merge la el ca să fie botezați. El a povestit aceasta de multe ori, dar aici se afla la Pecetea a patra, iar când ajungem la Pecetea a patra, ajungem la încheierea epocilor Bisericii, la timpul când are loc răpirea Bisericii și când urmează judecata, iar fratele Branham a stat acolo și a spus: „El le-a dat timp pentru pocăință.”, legând aceasta exact de Tiatira.

Să citim din Apocalipsa 2.18-23:

„Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă:

„Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.

Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.

I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!

Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Voi lovi cu moartea pe copiii ei...”

În Pecetea a patra, fratele Branham a spus:

„El i-a dat timp de pocăință, dar acum îi va pedepsi copiii cu moartea, cu moartea spirituală.”

El a luat aceasta din epoca Bisericii Tiatira, dar ceea ce ne arată aici, este că biserica catolică a trecut prin aceste stagii, în primele patru epoci, iar când s-a ajuns în Tiatira, Izabela a preluat conducerea. Atunci, biserica catolică a ajuns la stăpânire deplină, la putere totală și se pretindea prorociță, dar nu era. Oamenii săvârșeau curvie cu ea, dar ea avea să fie aruncată la pat, iar cei care au curvit cu ea, aveau să sfârșească într-un necaz mare. Vedeți, El ne-a arătat judecata ei viitoare și a spus: „Îi voi ucide copiii!”, care sunt bisericile protestante. Aceștia sunt copiii ei, deci avem curva și curvele, iar El ne-a vorbit despre aceasta în Tiatira,

când ea a ajuns la putere deplină, dar după aceasta, puterea bisericii catolice a început să scadă, iar puterea bisericii protestante a început să crească. Dar biserica protestantă a urmat exact același tipar ca și biserica catolică, iar acum au ajuns în punctul despre care vorbește fratele Branham în Pecetea a patra când spune că fiind în Chicago, a fost provocat cu privire la învățătura referitoare la dumnezeire, la botezul în Numele lui Isus Hristos și la sămânța șarpelui. Atunci a așezat totul și a adus învățătura sa, pentru că fiind profet, ungera Vulturului era peste el.

Ce făcea ungera Vulturului? Arăta, așeza calea spre Pomul Vieții. Ce păzea el? Calea spre Pomul Vieții. Astfel, fratele Branham a așezat totul în fața mării Asociații a predicatorilor din Chicago, care reprezentau majoritatea bisericilor din lume și din Statele Unite.

El a așezat învățătura sa, iar unii dintre ei au spus: „Așa este. Vom veni și ne vom boteza.” Chiar și Tommy Hicks a spus: „Niciodată nu am văzut lucrurile așa. Vreau trei sute de copii ale acestui Mesaj vorbit, ca să le distribui predicatorilor mei.” Totuși, fratele Branham a spus: „A venit vreunul dintre ei? Nu, nu a venit niciunul.” Vedeți, El i-a dat timp de pocăință, dar pentru că nu a vrut să se pocăiască, îi va pedepsi copiii cu moarte duhovnicească, pentru că protestanții au venit pe aceeași cale ca și catolicii, iar acum li s-a dat și lor aceeași șansă și un timp de pocăință, dar l-au respins la fel ca și catolicii. De aceea, El îi va pedepsi copiii cu moartea, așa cum a pedepsit-o și pe curvă.

Este uimitor faptul că fratele Branham a luat aceste cuvinte exact din Tiatira. Ce este Tiatira? Al patrulea stadiu sau a patra epocă a bisericii catolice, iar acum suntem în Pecetea a patra, în al patrulea stadiu al bisericii protestante, care arată exact ca biserica catolică.

În predica „Apocalipsa capitolul 5” din anul 1961 citim:

„În dimineața aceea... fiul meu mi-a zis: „Tati, vei merge la agitația aceea?”

„Nu merg acolo ca să mă cert cu ei”, am răspuns eu, „ci voi merge sub ungera Duhului Sfânt, a Cuvântului lui Dumnezeu care va păzi acel scaun al îndurării cât timp este El acolo.”

El a spus: „Merg acolo cu ungera Vulturului, a Duhului Sfânt. Merg ca reprezentant al păzitorului scaunului de îndurare, cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că Cuvântul este Sabia, cu Cuvântul lui Dumnezeu care va păzi acel scaun al îndurării cât timp este El acolo.”

Cât timp unde este El? Cât timp El Se află pe Scaunul îndurării. Pe care scaun al îndurării? Pe cel care a început la Rusalii. Cât timp El este acolo, există un Cuvânt care va păzi acel Scaun al îndurării, iar aici avem a patra ungeră asupra unui

profet; noi știm că profetul este întotdeauna un vultur.

Așadar, avem o ungere a Vulturului asupra unui vultur uns de Duhul Sfânt cu Cuvântul lui Dumnezeu care păzește Scaunul îndurării cât timp este acolo. Credeți că El stă încă pe Scaunul îndurării? Atunci, Scaunul îndurării este încă păzit. De cine este păzit? De Cuvântul lui Dumnezeu sub ungera profetică a Vulturului, care a putut să stea în fața a trei sute de predicatori care nu erau de acord cu el, a luat Biblia și i-a provocat fără frică.

Care a fost Sabia pe care a folosit-o? Cuvântul. El și-a luat Biblia și a spus: „Dacă nu sunteți de acord cu mine, luați-vă Biblia și veniți aici lângă mine.” Cu ce apăra el Scaunul îndurării? Cu Sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu. Ce păzea el? Calea spre Pomul Vieții. Noi nu putem veni altfel la Pomul Vieții.

Când a vorbit și a așezat sămânța șarpelui, botezul în apă în Numele lui Isus Hristos, învățătura despre dumnezeire, iar cei trei sute de oameni au refuzat să vină la Adevăr, fratele Branham a spus: „El i-a dat timp de pocăință, dar nu a vrut să se pocăiască de aceea, îi va lovi copiii cu moarte duhovnicească.” Vedeți, El a vorbit la fel ca în Tiatira, spunând că dacă nu vin pe această cale, sunt morți.

Care este calea? Cuvântul adevărat care a fost restituit astăzi. De aceea, noi nu ne jucăm cu Cuvântul, prieteni. Dumnezeu ne-a restituit Cuvântul deplin prin ungera Vulturului venită asupra unui profet, iar Cuvântul deplin care ne-a fost restituit este calea spre Pomul Vieții, este singura cale prin care putem veni la Pomul Vieții.

În continuare citim:

„Duhul Sfânt a început să ia Cuvântul lui Dumnezeu, să-L descopere și să-L interpreteze, iar grupul acela de predicatori trinitari stăteau acolo și dădeau mâinile unii cu alții în timp ce lacrimile le curgeau pe obraji. Eu am înțeles că șaptezeci și doi dintre ei vor veni la acest tabernacol ca să fie botezați în Numele lui Isus Hristos. Vedeți, Scaunul îndurării este păzit, Duhul Sfânt păzește Scaunul îndurării.”

Ce s-a întâmplat în Chicago? Duhul Sfânt păzea Scaunul îndurării. Mai există un Scaun al îndurării? Dacă mai există un Scaun al îndurării pe pământ, mai există și un păzitor al Lui? Aleluia!

Țineți minte că suntem în Pecetea a patra, la încheierea epocilor bisericilor.

În „Pecetea Paștelui” din anul 1965, fratele Branham a spus:

„Noi suntem rânduiți mai dinainte de Dumnezeu pentru acest ceas. Cuvântul lui Dumnezeu Se manifestă pe El Însuși printre noi, iar noi trăim în prezența lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său făgăduit, de aceea, nu există nici un diavol în iad care să mă poată opri să mă ridic. Nu există nici o ușă pe care s-o poată închide în fața mea, în dimineața aceea, pentru că Pecetele au fost rupte. Aleluia!”

Aici, fratele Branham a pus învierea alături de deschiderea Peceților. El nu se referă doar la învierea care va veni când trupurile noastre vor fi schimbate, ci atașează învierea de deschiderea Peceților.

Ascultați ce spune mai departe:

„Eu sunt liber, sunt un vultur. Nu mai sunt într-o cușcă, ci sunt liber. Am înviat din morți în Viața nouă a lui Isus Hristos, și nu numai eu, ci fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată care stă aici și a fost umplut cu Duhul lui Dumnezeu, este o făptură nouă în Hristos. Și voi sunteți un vultur.”

El a început prin a spune că noi suntem rânduiți mai dinainte de Dumnezeu pentru acest ceas. Care este ceasul acesta? Ceasul vulturului. Voi ați fost rânduiți mai dinainte de Dumnezeu pentru ceasul acesta și pentru că avem prezența lui Dumnezeu, nimic nu poate închide ușa în fața noastră la înviere și nici un demon din iad nu va putea să ne împiedice să ne ridicăm. De ce? Pentru că Pecețile au fost rupte. Astfel, sunt liber, sunt un vultur și nu mai sunt închis într-o cușcă. Ce era în cușca în care am fost închiși? Învățătura falsă, înțelegerea falsă, neînțelegerea asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a fost cușca ce l-a îngrădit pe vultur, dar la deschiderea celor șapte Peceți, nu au mai existat cuști care să-ți țină închiși pe vulturi, așa că am ieșit afară și suntem liberi, suntem înviați din morți, chiar acum suntem înviați din morți la noua Viață a lui Isus Hristos. Aleluia!

În predica „Apocalipsa capitolul 5”, citim:

„Noi am aflat că ei erau păzitorii Scaunului îndurării și vegheau asupra Lui. Nimic nu se apropia de Scaunul îndurării, pentru că trebuia să treacă mai întâi de seminții ca să poată ajunge la El. Fiecare om era gata să-și dea viața, fiecare israelit din tabără ar fi murit înainte ca ceva să poată intra acolo și să ia acel Scaun al îndurării.”

Aici, fratele Branham ne spune că în zilele lui Moise, când tabăra era așezată, când semințiile se așezau în ordinea pusă de el, acolo nu era numai steagul Vulturului, al lui Dan, care ținea vrăjmașii departe și păstra calea deschisă pentru cei care aveau dreptul la Scaunul îndurării, ci era și fiecare om din tabără. Toți oamenii din seminția aceea erau responsabili prin poziția pe care o aveau; ei trebuiau să fie fiecare la locul lui și nimeni nu putea să se mute prin tabără după bunul lui plac. Ei nu puteau să spună: „Soarele este cam fierbinte aici, dimineața, dar acolo este o stâncă și am să-mi așez cortul după ea!”, pentru că nu puteau să se așeze unde voiau. Ei nu puteau face aceasta, pentru că au fost puși în ordine cu un scop: ca să păzească drumul spre Scaunul îndurării. Fiecare cale trebuia blocată dinspre Nord, Sud, Est și Vest, iar ei trebuiau să fie așezați cum li se poruncise și să-și păstreze poziția pentru a păzi calea spre Scaunul îndurării.

Prieteni, Dumnezeu ne-a pus în epoca aceasta cu un scop. El nu Și-a pus toți aleșii în epoca lui Luther sau a lui Wesley, ci i-a împărțit, pentru că există o anumită tabără în care trebuie să fim. A fost cineva care a păzit calea dinspre Est, Vest sau Sud, dar astăzi este ziua când trebuie s-o păzim dinspre Nord. Noi am fost puși aici în această epocă și știm că fiecare israelit, fiecare om, a fost gata să-și dea viața ca să apere calea spre Scaunul îndurării.

Noi suntem gata să ne dăm viața ca să păzim calea spre Pomul Vieții? Singurul fel prin care putem păzi această cale este dacă renunțăm la viața noastră. Noi trebuie să murim pe deplin față de noi înșine și să ne predăm pe deplin Lui; trebuie să fim născuți din nou, să avem Viața lui Isus Hristos în noi; trebuie să fim unși cu ungera Vulturului și să fim puși în moștenirea noastră, pentru că numai așa putem păzi calea. Fiecare om trebuie să fie dispus să-și dea viața pentru El.

Să citim Apocalipsa 3.20:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el, cu Mine.”

Singura cale ca să putem deschide ușa și să-L lăsăm pe Isus să intre să cineze cu noi, este dacă auzim Glasul Lui. În nici un timp n-a fost nici măcar un singur om care a alergat la Dumnezeu. Când a căzut, Adam nu a fugit la Dumnezeu, ci s-a ascuns. El și-a făcut o religie falsă, din frunze de smochin, și s-a ascuns de Dumnezeu, iar noi putem vedea clar că Dumnezeu a fost Cel care l-a căutat pe om. Vedeți? Dumnezeu este Cel care a venit și a bătut la ușa noastră cu Glasul Său, de aceea, singurul fel în care putem cina cu Dumnezeu este dacă auzim Glasul Lui bătând la ușa inimii noastre. Noi trebuie să-L deschidem și să-L invităm înăuntru, prin propria noastră voință, iar atunci El va intra și va cina cu noi, așa cum a făgăduit.

Deci, noi trăim în ultima epocă a bisericii, în Laodicea, iar El a spus: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu...”

Cine este acest Glas? Este același Glas care vorbea prin profet, prin fratele Branham. Este același Glas, Glasul lui Dumnezeu.

Să citim și Apocalipsa 6.7:

„Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino și vezi!”

Ioan nu a spus că a auzit a patra făptură vie, ci a spus că a auzit glasul făpturii a patra. Amin! Ce înseamnă aceasta? Fratele Branham a fost un vultur, a fost glasul făpturii a patra care vorbea prin profetul-mesager, a fost Glasul lui Dumnezeu, Glasul Fiului omului care vorbea printr-un fiu al omului. Marele Profet vorbea printr-un profet, marele Vultur vorbea printr-un vultur, dar ceea ce am auzit noi, a fost

Glasul făpturii a patra.

Așadar, noi nu am auzit glasul lui William Branham, ci am auzit Glasul făpturii a patra, am auzit Glasul Lui care bătea la ușa noastră. Amin! Iar noi putem să-l deschidem. Slăvit să fie Domnul!

În Epoca Bisericii Laodicea, din cartea Epocilor bisericii, scrie:

„O privire rapidă a istoriei bisericii va dovedi cât este de clar acest gând. În epoca întunecoasă, Cuvântul a fost pierdut aproape de tot pentru oameni, dar Dumnezeu l-a trimis pe Luther cu Cuvântul. În timpul acela, luteranii au vorbit pentru Dumnezeu, dar apoi s-au organizat, iar Cuvântul curat a fost pierdut din nou, pentru că organizația tinde spre dogme și crezuri, nu spre Cuvântul simplu. Astfel, ei nu au mai putut vorbi pentru Dumnezeu, iar atunci, Dumnezeu l-a trimis pe Wesley care a fost glasul cu Cuvântul din ziua sa.”

Țineți minte că Luther și Wesley s-au aflat sub aceeași ungere, ungerea omului, ceea ce înseamnă că ungerea omului nu trebuie să vorbească printr-un singur glas. Deci, Luther și Wesley au fost glasul ungerii epocii omului, care nu trebuie legată de un singur om.

De ce luteranii nu au mai putut vorbi pentru Dumnezeu? Pentru că nu au mai avut Cuvântul Său. Când au avut Cuvântul descoperit, ei au putut vorbi pentru Dumnezeu, dar când s-au îndepărtat de la Cuvânt, nu au mai putut vorbi în Numele lui Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu a ridicat un alt bărbat căruia i-a dat o descoperire, pe Wesley, care a fost glasul cu Cuvântul în ziua sa.

„Oamenii care au luat descoperirea sa de la Dumnezeu, au devenit epistole vii ce puteau fi citite și cunoscute de toți oamenii din generația lor.”

Așadar, toți cei care au primit descoperirea lui Wesley, au devenit Cuvântul viu. Amin! Au devenit epistole vii citite și cunoscute de toți oamenii. Vedeți? Cei care au ascultat Glasul care a venit prin Wesley, au devenit ei înșiși un glas pentru că au devenit o epistolă vie pe care o putea citi oricine, pentru că oricine putea citi viețile lor. Ce trăiau ei? Ei trăiau Cuvântul venit prin Glasul care a venit prin Wesley, iar când trăiau acest Cuvânt, oricine putea să le citească viețile și astfel puteau să asculte Glasul. Aleluia!

„Când au eșuat metodiștii, Dumnezeu a ridicat alții și astfel a mers mai departe de-a lungul anilor până când, în aceste zile din urmă, pe pământ există un alt popor care, sub mesagerul lui, va fi ultimul glas pentru ultima epocă.

Da, domnilor. Biserica nu va mai fi „gura” lui Dumnezeu, ci va fi propria ei gură, pentru că Dumnezeu Se întoarce la ea și o va uimi prin profet și prin Mireasă, pentru că Glasul lui Dumnezeu va fi în Ea.”

Scaunul îndurării mai este păzit și astăzi? Mai există și astăzi un Glas care bate la

ușă? Da, dar Mireasa poate fi Glasul Lui numai dacă vorbește Cuvântul curat. Dacă nu vorbește Cuvântul curat, Ea nu poate fi Glasul lui Dumnezeu, dar dacă spune numai ceea ce a spus profetul, dacă spune numai ce spun casetele și stă credincioasă pe Cuvânt, atunci este Glasul lui Dumnezeu în această epocă și păzește calea spre Pomul Vieții. Dacă Glasul Miresei este oprit, nu mai există nimic care să păzească această cale și nimeni nu mai poate găsi drumul spre Scaunul îndurării. Vedeți? În zilele din urmă, trebuie să existe un popor al seminței Vulturului, a seminței lui Dan, care stă la locul lui și este gata să-și dea viața pentru a păzi calea spre Pomul Vieții.

Apostolul Pavel spune următoarele în 2Corinteni 5.17-20:

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării...”

Aș vrea să fiți foarte atenți la tipar. Mai întâi, trebuie să fiți o făptură nouă. Vedeți, noi trebuie să devenim o făptură nouă în Hristos, dar primul pas este să fim împăcați cu Dumnezeu în Hristos, pentru că atunci când suntem împăcați cu El, ne dă slujba împăcării.

„...că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.

Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos.”

Ce face un împuternicit într-o altă țară? Devine glasul propriei sale țări. Un împuternicit (ambasador) într-o țară străină, urmează glasul președintelui său, politica președintelui, a țării sale, deci devine reprezentantul țării din care provine și vorbește în numele întregii sale țări.

Prin faptul că am fost împăcați cu Dumnezeu prin Hristos, prin faptul că am devenit o făptură nouă prin nașterea din nou, noi devenim împuterniciții Lui.

„...și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi...”

Vă rog să nu pierdeți aceasta! Pavel spune că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, ceea ce înseamnă că lumea a fost împăcată, că noi am fost împăcați, iar acum suntem cei care oferim slujba împăcării. De ce? Pentru că Isus Hristos nu este aici în trupul Său de carne, ci este aici în Mireasa Sa.

„...vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”

Ceea ce spune Pavel aici este: „În calitate de împuternicit, vă rog, vă implor să vă împăcați cu Dumnezeu.” Dacă Hristos ar fi fost acolo, ar fi spus El ceea ce spunea Pavel și ar fi făcut ceea ce făcea Pavel, dar Pavel era un împuternicit al lui Hristos, el a fost împăcat, era o făptură nouă și i s-a dat slujba împăcării, așa că putea să-i

roage, în locul lui Hristos și să le spună: „Împăcați-vă cu Dumnezeu.”

Prieteni, puteți realiza că dacă apostolul Pavel nu ar fi fost aici pentru a aduce împăcarea pentru neamuri, neamurile nu ar fi fost împăcate niciodată cu Dumnezeu? Dar el a fost chemat să facă aceasta, el a fost chemat sub ungera Leului. Așadar, dacă el nu ar fi fost un împluternicit al lui Hristos, cine ar fi fost împăcat? Înțelegeți? Isus Hristos venise deja ca să facă împăcarea și a plecat, dar i-a lăsat Bisericii slujba împăcării, de aceea, fiind în locul lui Hristos, Biserica i-a rugat pe oameni să se împace cu Dumnezeu sau mai bine zis, le-a vestit oamenilor împăcarea cu Dumnezeu.

Putem vedea acum care se însărcinarea noastră? Noi, în locul lui Hristos, îi rugăm pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Cine face această chemare astăzi? Cine cunoaște calea spre Pomul Vieții? Cine păzește și păstrează învățătura? Ce păzește calea? Fratele Branham a demonstrat cine păzește Scaunul îndurării, atunci când a stat în fața celor trei sute de predicatori din Chicago care nu erau de acord cu învățătura sa.

El stătea acolo și păzea Scaunul îndurării pentru ca eu și voi să putem găsi calea înapoi spre Pomul Vieții. Dacă nu l-ar fi păzit el, unde am fi mers noi? Care din cei trei sute de predicatori avea dreptate? Sistemul antihrist urmărește să aducă numai confuzie, să oprească și să blocheze calea spre Pomul Vieții, să aducă o asemenea confuzie încât să nu mai poată găsi nimeni calea spre Pomul Vieții, dar a existat un om cu Glasul făpturii a patra, care a stat acolo în fața a trei sute de predicatori și a păzit calea spre Pomul Vieții. Mai mult, prin faptul că am fost împăcați cu Vulturul cel mare, noi devenim vulturi în epoca Vulturului, și am primit slujba împăcării.

Unde este acum Glasul făpturii a patra? Acum, Glasul făpturii a patra este în Mireasă. Ea este Gura lui Dumnezeu, Ea este cea care bate la ușă, Ea este cea care vă roagă să vă împăcați cu Dumnezeu. Nimeni altcineva de pe acest pământ nu are această slujbă. Nimeni altcineva nu se află sub ungera Vulturului și nicăieri altundeva nu vorbește Glasul lui Dumnezeu, decât în Mireasă.

Fiecare israelit, fiecare bărbat și-ar fi dat viața pentru a păzi calea spre Pomul Vieții.

Așa a făcut și fratele Branham: el și-a dat viața pentru a păzi calea spre Pomul Vieții, de aceea, se ridică întrebarea: ne vom da și noi viața pentru a apăra calea spre Pomul Vieții?

Noi am văzut cum este totul când un om își dă viața și care este poziția lui pentru a ține calea deschisă, pentru a o păzi. Am văzut suferința, respingerea, durerile de cap, suișurile și coborâșurile, am văzut un om predat pe deplin Duhului Sfânt, fără

compromis în viața sa, care a venit la pocăință de fiecare dată când a făcut o greșală. Ce a făcut el? Păzea calea spre Pomul Vieții.

Întrebarea care se ridică acum nu este: „Ce a făcut el?”, pentru că Scaunul îndurării trebuie păzit și astăzi.

Așadar, și astăzi trebuie să fie o cale ținută deschisă spre Scaunul îndurării pentru vecinul nostru, pentru fiul sau fiica noastră, etc. Trebuie să existe o cale ținută deschisă și un popor care este gata să-și dea viața pentru a ține această cale curată. Ce ține calea curată? Faptul că ținem învățătura, Cuvântul curat; faptul că-L ținem fără să facem nici un compromis, fără părerea vreunui om introdusă în El. A ține Cuvântul înseamnă a păzi calea; a ține Cuvântul înseamnă a păzi Scaunul îndurării. Acesta este motivul pentru care diavolul pătrunde întotdeauna pe calul alb și încearcă să aducă un compromis, pentru că atunci începe să murdărească drumul, calea.

Întrebarea pe care o pun eu este: Cine poate găsi calea spre Pomul Vieții pe calea pe care o trăim noi? Cred că toți ar trebui să ne punem această întrebare cu toată seriozitatea. Dacă cineva privește la viața mea, poate să găsească drumul spre Scaunul îndurării? Poate auzi Glasul Vieții din mine sau în viața mea există tot atât de multă confuzie și păreri, ca în viața celor trei sute de predicatori? Am propria mea părere cu privire la ceea ce a spus profetul? Mă joc prin faptul că aduc propria mea înțelegere, propria mea părere și astfel fac ceva prin care calea devine mai întunecoasă sau o țin curată? Profetul ne-a arătat cum să ținem calea curată.

Israelii erau gata să moară pentru ca drumul să rămână curat și liber, pentru ca vecinul lor sau oricare alt suflet să ajungă la Pomul Vieții. Suntem noi dispuși să murim pentru ca familia noastră, vecinii sau prietenii noștri să găsească drumul înapoi spre Pomul Vieții? Sunteți gata să renunțați la tot ceea ce credeți că este bine și să luați calea lui Dumnezeu? Suntem gata să luăm viața fratelui Branham ca exemplu pentru noi? El a spus că profetul devine Cuvântul pentru epoca sa; că viața lui devine Cuvântul pentru acea epocă.

În vechime, Dumnezeu Își lua profeții și făcea lucruri ciudate cu ei pentru că viața lor era un semn și un exemplu pentru oameni, iar El a spus că viața unui profet devine Cuvântul pentru acea epocă. Acesta este motivul pentru care ne aflăm pe nisipuri mișcătoare când spunem că în unele afirmații făcute de fratele Branham, aceea era părerea lui. De unde știm că aceea era părerea lui? De unde știm că nu Domnul i-a arătat acel lucru? De unde știm că nu i l-a descoperit chiar El? Viața profetului devine Cuvântul pentru acea epocă. Înțelegeți ce vreau să spun?

Astăzi, sub ungera Vulturului, noi avem obligația să ținem și să păzim calea înapoi spre Pomul Vieții. Este ușor să vorbim, pentru că putem vorbi într-una, dar

oamenilor nu le pasă ce spuneți, ci vor privi la ceea ce faceți, la faptele voastre. Viața voastră poate crea o cale pe care cineva o poate urma. Voi puteți vorbi cât vreți, puteți depune mărturie oricât doriți, pentru că dacă viața voastră este un haos, dacă totul este cu susul în jos, oamenii nu vă vor acorda nici cea mai mică atenție. Dacă la serviciu trăiți o viață diferită de viața de acasă, iar viața de acasă este diferită de cea de la biserică, cine credeți că va urma calea pe care trăiți voi? Voi nu puteți duce o viață plină de fățărnicie, ci trebuie să trăiți o viață predată pe deplin Domnului, pentru că fiecare om din această seminție a lui Dan, de sub ungherea Vulturului, trebuie să își dea viața pentru a păzi calea spre Scaunul îndurării.

În predica „Atunci a venit Isus”, scrie:

„Prietenii, Isus nu a spus niciodată: „Mergeți în lume și zidiți biserici!”, deși sunt în ordine. El nu a spus niciodată: „Mergeți și zidiți școli!”, deși sunt în ordine. Noi am eșuat prin faptul că El a spus: „Predicați Evanghelia!”, iar Evanghelia nu înseamnă să zidim biserici sau școli, deși ele sunt în ordine. Evanghelia nu a venit numai sub forma Cuvântului, ci și cu puterea și manifestarea Duhului Sfânt. Aceasta este Evanghelia.”

Dacă predicarea noastră nu este însoțită de puterea și manifestarea Duhului Sfânt, înseamnă că nu predicăm Evanghelia.

„Este o Evanghelie vie. Nu cuvinte fermecătoare, ci o credință vie în Domnul Dumnezeu, care este viu în veci printre noi.”

Prietenii, este o Evanghelie vie, dar ea trebuie să fie vie în voi, în viața voastră, nu prin cuvinte fermecătoare.

Sunt oameni care vorbesc lucruri mari, devin duhovnicești, vorbesc despre Scripturi, de cât de minunat este Mesajul, dar dacă merg în altă parte, dintr-o dată nu mai sunt credincioși ai Mesajului, vorbesc despre alții, beau puțin și spun lucruri prostești. Ce se întâmplă? Acesta nu este altceva decât un duh antihrist care blochează calea spre Pomul Vieții. Dumnezeu a venit cu puterea Duhului Sfânt, ca să ne curețe de acele lucruri, ca să ne aducă înapoi și ca să deschidă o cale pentru ca noi să fim ultimul Glas pentru ultima epocă, pentru ca Același Glas care a bătut la inima voastră să bată și la ușa altcuiva. Aleluia!

„Dacă El este viu așa cum spune Biblia și dacă a făgăduit că este Același ieri, azi și în veci, atunci lucrurile pe care le-a făcut El, le vom face și noi.”

Credeți aceasta? Aceasta este adevărata Evanghelie.

Apostolul Pavel a spus în 1 Tesaloniceni 1.5:

„În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală. Căci știți că, din dragoste pentru

voi, am fost așa printre voi.”

Întrebarea care se ridică acum este: Evanghelia noastră este numai în Cuvânt? Predicăm aceeași Evanghelie pe care a predicat-o Pavel? Când a venit fratele Branham, el a putut spune: „Eu predic aceeași Evanghelie pe care a predicat-o și Pavel.”, pentru că a avut aceeași manifestare și putere a Duhului Sfânt. A avut aceeași putere de a înviora viața cuiva, a avut puterea de a îndepărta viciile, de a schimba viața cuiva dintr-o viață păcătoasă într-una sfântă. Cine făcea aceasta? Cuvântul predicat de el. cuvântul pe care-L predica el, purta Viața în Sine, iar când era primit și venea botezul Duhului Sfânt, producea propria Sa Viață în acel om. El a vorbit Cuvântul cu putere.

În 1Corinteni 2.4-5 scrie:

„Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.”

Cineva m-a invitat să mă alătur unui program împotriva dependenței de droguri. Fiecare păstor din zonă a primit această invitație la o întâlnire care va avea loc la sfârșitul lunii octombrie și cred că voi merge. Tema întâlnirii este „Criza dependenței de heroină și stupefiante.” Va veni un medic de la o clinică de gestionare a durerii, care le va vorbi tuturor acestor predicatori, dar când am primit invitația, m-am gândit: „Ce le poate spune un medic tuturor acestor predicatori în legătură cu felul cum pot fi ajutați oamenii împotriva dependenței de droguri? Medicul acesta este umplut cu Duhul Sfânt, cu o ungere prin care poate să-și pună mâinile peste bolnavi ca să însănătoșească? Le va spune că în Cuvântul lui Dumnezeu există o putere care poate să-i elibereze de dependența lor? Le va spune că în manifestarea Duhului Sfânt există o putere și că dacă vin la Tronul îndurării, pe calea Cuvântului, pot primi milă de la Dumnezeu și pot fi eliberați din lanțurile în care sunt prinși? Le va spune că vor putea pleca eliberați prin puterea Duhului Sfânt? Medicul acela le va spune predicatorilor aceste lucruri? Eu cred că predicatorii ar trebui să-i învețe pe medici cum să se ocupe de astfel de dependențe și nu invers. Dacă voi avea ocazia, le voi spune aceasta frumos.

Un grup de predicatori merg să afle de la un medic cum să gestioneze dependența de droguri? Ce poate face el? Prescrie mai multe medicamente care vor crea și mai multe probleme.

Prieteni, puterea se află în Duhul Sfânt care este manifestarea Evangheliei adevărate. Înțelegeți? Evanghelia adevărată trebuie să aibă o putere care s-o susțină, sau nu este Evanghelia. Ea trebuie să fie vestită prin credință, ceea ce

Înseamnă că noi nu doar vorbim despre Ea și nu o imităm, ci o credem, ne ținem de Ea și așteptăm să aducă rezultate. Amin! Dacă vă luptați cu compromisul din viața voastră, puterea Duhului Sfânt îl va arde. Nu un sistem de doisprezece pași, ci puterea Duhului Sfânt este cea care face aceasta atunci când vă predați pe deplin Cuvântului deplin al lui Dumnezeu. Domnul nu a spus niciodată: „Voi trebuie să aveți putere”, ci a spus că „Puterea este în Duhul Sfânt.”

Așadar, noi trebuie să ținem calea spre Scaunul îndurării curată, iar Evanghelia trebuie predicată exact cum a predicat-o fratele Branham, adică fără compromis.

În „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”, care are titlul „Hristos...”, el se referă în cea mai mare parte a predicii la noi, vorbește despre noi. De ce? Pentru că noi facem parte din Hristos care este taina lui Dumnezeu descoperită:

„Prezența Sa în individ, cu legitimarea personală a Lui Însuși, exprimându-Se pe Sine Însuși; Cuvântul viu care a fost făgăduit pentru ziua aceasta, exprimându-Se pe Sine Însuși prin voi, o legitimare a mării descoperiri a lui Dumnezeu.”

Care este marea taină a lui Hristos? Fratele Branham nu vorbește despre Maleahi 4 sau Apocalipsa 10.7, ci vorbește despre ceva ce este dincolo de acestea. Care este marea descoperire a lui Dumnezeu? Hristos. Care este legitimarea Sa astăzi? Viața Lui care trăiește prin voi. Aceasta este marea descoperire a acestei zile. Vedeți? Dacă ceea ce ne-a învățat fratele Branham este adevărat, și este adevărat, atunci legitimarea Vieții Lui trebuie să fie arătată în credincioși.

„Fiți atenți! Numai în individ, niciodată într-un grup! Un individ, nu un grup. Identificarea Lui este cu individul. Înțelegeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Nu cu metodistul, nu cu baptistul, presbiterianul, luteranul, nu cu pentecostalul, ci ca individ.

„Voi lua unul și voi lăsa unul: îi voi despărți.” Așa este. „Doi vor fi la câmp. Pe unul îl voi lua, iar pe celălalt îl voi lăsa. Doi vor fi în pat; pe unul îl voi lua, pe celălalt îl voi lăsa.”

Nu este un grup, ci este o legitimare personală a unui copil însărcinat al lui Dumnezeu.”

Dacă sunteți însărcinați, nu va dura mult și veți fi legitimați. Noi nu putem spune: „Sunt însărcinat!”, iar șase luni mai târziu să fim la fel; nu se poate ca opt luni mai târziu să spuneți din nou: „Sunt însărcinat!”, dar să nu aveți nici o legitimare a acestui lucru. Atunci, oamenii vor avea tot dreptul să pună sub semnul întrebării însărcinarea voastră. Dacă sunteți însărcinați, nu va dura mult până când oamenii vor începe să observe că ceva este diferit în legătură cu voi și vor spune: „Există ceva diferit în legătură cu tine!” Apoi, vor spune: „Oh, tu aștepti ceva!”, pentru că acest Cuvânt Se va legitima singur. Noi știm că firescul preumbrește

duhovnicescul, ceea ce înseamnă că atunci când suntem însărcinați, aceasta ne schimbă viața, schimbă felul cum arătăm, ne schimbă gândirea, felul cum ne simțim, într-un cuvânt, ne schimbă viața.

Țineți minte că nu noi ne schimbăm viața, ci sarcina face aceasta.

Prieteni, astăzi va fi o legitimare a sarcinii, a faptului că există o Mireasă însărcinată cu Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă aceasta trebuie să se vadă. Dacă nu se vede, trebuie să ne întoarcem înapoi, ca să rămânem însărcinați, după care nu mai trebuie să facem nimic altceva decât să continuăm să ne hrănim, pentru că Viața va prelua controlul.

„Nu este un grup, ci este o legitimare personală a unui copil însărcinat al lui Dumnezeu, umplut cu Duhul Sfânt și atât de predat lui Dumnezeu încât nu-i pasă de nimic altceva. Atunci, Duhul Sfânt trăiește Viața Sa, pulsând prin el, arătând legitimarea personală a Cuvântului, a Lui Însuși, exprimându-Se pe Sine Însuși oamenilor și lumii.”

Nu este legitimarea noastră, ci a Lui, pentru că nu noi Îl dovedim pe El, ci El Însuși Se legitimează pe Sine. Noi nu trebuie să dovedim nimic, ci tot ce trebuie să facem este să ne predăm Lui, pentru că nu este o viață pe care o trăim noi, ci este Viața pe care o trăiește El prin noi. Înțelegeți? Este Viața pe care o va trăi El, dacă vă predați pe deplin voii Sale.

Când a venit pe pământ, Isus Hristos a arătat lumii, Viața lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că noi trebuie să fim credincioși și când umblăm prin lume, nu doar când suntem printre credincioși. Noi trebuie să fim credincioși la serviciu, la școală, cu prietenii, în familie, pretutindeni, pentru că trebuie să arătăm tuturor Viața lui Isus Hristos, nu doar credincioșilor.

Mulți se comportă într-un fel la biserică, dar când pleacă de acolo se comportă total diferit. Prietenii, aceasta arată că nu sunteți însărcinați. Aceasta este fățărnicie. Dar dacă suntem însărcinați, nu contează unde mergem, noi suntem însărcinați pretutindeni și arătăm tuturor sarcina. Nu contează unde mergem și ce facem, noi nu ne vom ascunde Viața pentru că am fost însărcinați de Viața lui Isus Hristos, și nu putem ascunde aceasta, indiferent unde vom merge.

Despre ce vorbim noi? Despre păzirea căii spre Pomul Vieții.

Țineți minte! Glasul este în Mireasă, dar dacă dăm un sunet nesigur, dacă viața noastră vorbește nesiguranță față de Cuvântul lui Dumnezeu și compromis, o stare ca în Laodicea, cum vor putea găsi oamenii calea spre Pomul Vieții, dacă nu o păzim? Vedeți? Noi trebuie s-o păzim.

„...Trece pe lângă ei, pentru că nu o recunosc. Numai Sămânța pe care Dumnezeu a ales-o înainte de întemeierea lumii o va vedea. Același lucru a venit în zilele lui

Noe, în zilele lui Moise, în zilele lui Ilie, în zilele profeților, în zilele lui Isus și a mers mai departe până în ceasul acesta, la persoana însărcinată cu Sămânța lui Dumnezeu, care este atât de predată vocii lui Dumnezeu, încât prin ea, prin acea persoană care este o întemnițată, Se manifestă Cuvântul și numai Cuvântul.”

Este Cuvântul și numai Cuvântul care Se manifestă pe Sine Însuși în individ. Într-o persoană se pot manifesta o mulțime de lucruri. Astfel, putem veni la biserică, putem să cântăm, să ridicăm mâinile și să manifestăm ceva, dar apoi putem merge în altă parte și să manifestăm cu totul și cu totul altceva. Aceasta arată că nu suntem însărcinați. Înțelegeți?

Noi trebuie să rămânem însărcinați de către Cuvântul lui Dumnezeu, prin faptul că-L primim pe Soțul nostru, Mesajul orei. Când Îl primim pe El, noi murim față de noi înșine și ne predăm pe deplin Lui. Atunci vine însărcinarea, iar noi nu trebuie să ne facem griji în legătură cu aceasta, ci trebuie să continuăm să ne hrănim și să ne predăm pe deplin Lui, pentru că El ne va prelua viața în totalitate.

În predica „Mergeți și treziți-L pe Isus”, citim:

„Un om este creștin pentru că Hristos trăiește în el. Creștin înseamnă „ca și Hristos”, deci nu o apartenență, ci o legitimare, pentru că Dumnezeu arată prin voi ce este un creștin.”

Creștinul trebuie legitimat, adică trebuie dovedit, arătat, expus vederii.

„Voi nu luați nici un gând, ci vă dați la o parte și Îl lăsați pe Dumnezeu să intre înăuntru. Lăsați ca gândul care a fost în Hristos să fie în voi! Iată, acesta este creștinul adevărat. Oh, vai! El a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că ele sunt cele care mărturisesc despre Mine.”

Aceasta este o afirmație mare. Când a venit Isus, ei L-au întrebat: „Cine ești Tu?”, iar El le-a răspuns: „Cercetați Scripturile, pentru că ele sunt cele care mărturisesc despre Mine.” Putem spune și noi aceasta? Cercetați Scripturile! Ce spun ele despre femei? Cum trebuie să se îmbrace o femeie? Cum ar trebui să se comporte bărbații cu soțiile lor? Cum ar trebui să ne predăm Vieții lui Dumnezeu? Ce a spus Pavel că trebuie să facă femeile și ce le-a spus bărbaților să facă ei? Cum ar trebui să umblăm în lumea aceasta? Cercetați Scripturile pentru că ele sunt legitimarea a ceea ce sunt eu. Vreți să știți cine sunt eu? Cercetați Scripturile și veți vedea dacă viața mea se potrivește cu ceea ce a spus Pavel și Isus Hristos. Noi știm cu toții că încă creștem și că mai avem lucruri pe care ar trebui să le predăm Domnului, nu la ele ne referim noi, pentru că acelea sunt lucruri pe care Dumnezeu le spală tot timpul.

Câți dintre noi creștem în Domnul în mod constant? Câte lucruri de care nu puteam scăpa singuri, a spălat Dumnezeu de la noi? Câte dintre ele au dispărut definitiv

din viața voastră? Cine face aceasta? Spălarea făcută de Apa Cuvântului. Sunt lucruri pe care noi nu le putem face singuri, dar pe care le poate face Dumnezeu. Noi trebuie doar să continuăm să ne predăm Domnului, să urâm tot ce este rău și să ne hrănim cu Cuvântul, iar El le va îndepărta de la noi. Când spun aceasta, nu mă refer la procesul nostru de creștere, pentru că toți creștem, nu mă refer nici la strădania noastră de a trăi perfect, fără cusur, ci mă refer la o Viață care nu este a noastră, ci a Lui, la Viața care este o legitimare a ceea ce suntem. Deci, nu este vorba de mărturia voastră.

Isus a spus: „Orice lucru să se bazeze pe mărturia a doi sau trei martori.”, și a mai spus: „Nu luați doar mărturia Mea despre Mine, ci fiți atenți pentru că și Tatăl Meu mărturisește despre Mine.” Și a mai spus ceva: „Cercetați Scripturile pentru că ele sunt cele care mărturisesc despre Mine.”

Vedeți? „Și dacă Eu am martori, și voi aveți”. Cine sunt aceștia? „Chiar Scripturile mărturisesc cine sunteți voi.” Vedeți? Scripturile arată care este starea voastră. Lăsați Cuvântul să vă demaște sau să vă legitimeze. Nu este vorba despre ce gândiți sau credeți voi despre ceva, ci întoarceți-vă la Cuvânt. Dacă viața voastră nu se potrivește cu Scripturile, dacă în voi nu există dorința să vă potriviți cu fiecare Cuvânt, înseamnă că aveți nevoie de Ceva care să pună în voi dorința ca viața voastră să se potrivească în totul cu acest Cuvânt. Voi trebuie să doriți să faceți numai ceea ce spune acest Cuvânt; chiar dacă vă luptați cu ceva, în voi trebuie să fie dorința de a fi una cu Cuvântul, iar atunci El va veni negreșit.

În predica „Lucruri care vor veni”, citim:

„Dacă suntem atributele lui Dumnezeu, noi nu putem trăi prin crezuri, nu putem trăi prin denominaționalism, ci trebuie să trăim prin Cuvânt pentru că Mireasa este parte din Mire, așa cum fiecare soție este parte din soțul ei. Așadar, noi trebuie să fim Cuvântul Mireasă. Ce este Cuvântul Mireasă? Manifestarea acestui ceas, Mireasa. Nu un crez sau o denominațiune, ci un profet viu al lui Dumnezeu, un atribut viu al lui Dumnezeu, arătând lumii atributele lui Dumnezeu, Mireasa care va fi exprimată în acest ceas în care trăim.”

Prieteni, care este manifestarea acestui ceas? În anul 1965, fratele Branham împlinise Apocalipsa 10.7 și Maleahi 4.5, deoarece a spus că „cele șapte Tunete sunt cele care vor întoarce inimile copiilor la părinți”, iar atunci predicase deja cele șapte Tunete. Vedeți? El vorbea despre manifestarea acestui ceas, dar nu a arătat spre Apocalipsa 10.7 sau Maleahi 4. Care este Cuvântul Mireasă? Manifestarea acestui ceas. Ce înseamnă aceasta? Că pe pământ va fi o Biserică ce va fi manifestarea Miresei lui Isus Hristos, Biserica adevărată care trăiește tot Cuvântul lui Dumnezeu. Aleluia!

În continuare, aş vrea să citim ceva din „Întrebări și răspunsuri” din anul 1964: „După răpirea Miresei, fecioarele neînțelepte vor fi salvate sau vor fi pierdute?” Nu. Vedeți, când Mireasa este luată de pe pământ, totul s-a terminat pentru biserica dintre neamuri, pentru că Duhul lui Dumnezeu va părăsi pământul. Cine este întinat să se întineze și mai departe; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.”

Unde este Duhul lui Dumnezeu? Când pleacă Mireasa, pleacă și Duhul. Dar Glasul unde este? Glasul este în Ea, ceea ce înseamnă că atunci când pleacă Mireasa, va pleca și Glasul. Câți dintre noi suntem dispuși să ne dăm viața ca să rămânem la locul nostru pentru a păzi calea spre Pomul Vieții?

Acesta este cel mai mare privilegiu pe care l-am avut în viața mea.

Prieteni, acum vedem care este scopul nostru pe acest pământ. Noi suntem aici ca să-l oprim pe Satan să blocheze calea spre Pomul Vieții sau s-o facă confuză. Prin ce facem simplă această cale? Prin faptul că trăim Cuvântul. Atunci, arătăm simplu unde se află Pomul.

Așadar, este un privilegiu și o onoare să ne dăm viața pentru a păzi această cale și suntem aici cu Cuvântul, ca să tăiem orice este confuz sau orice ar putea s-o murdărească. Noi suntem aici cu Cuvântul, ca să oprim duhul antihrist să pătrundă și să ne împiedice să vedem calea înapoi spre Pomul Vieții. Dar eu sunt aici și ca să-i încurajez pe aleșii lui Dumnezeu și să le spun: „Mergeți mai departe pentru că aceasta este calea, iar dacă veți merge pe aici, veți găsi Viața Veșnică, veți găsi ceea ce căutați: puterea de a birui, vindecarea pentru trupul vostru, unitatea cu Dumnezeu. Totul este aici, calea este deschisă, așa că haideți să vă arăt calea pentru că eu sunt un indicator care vă ghidează, și sunt mulți alți credincioși care pot să vă îndrume până la Pomul Vieții.”

Cel mai mare privilegiu al acestui ceas este să păzim calea spre Pomul Vieții. Vedeți, Dumnezeu a făcut un lucru minunat în zilele noastre și încă îl mai face.

De fiecare dată când Dumnezeu a avut un glas, El a legitimat acel glas, l-a arătat lumii: „Acesta este glasul Meu.” Astfel, dacă au primit glasul, ei au fost salvați, dar dacă l-au respins, au fost pierduți.

Noe a fost glasul din ziua sa. Cum a fost legitimat el? Prin arca pe care a ridicat-o, prin faptul că a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Prin faptul că a ridicat-o pas cu pas și a urmat totul cuvânt cu cuvânt, el a arătat că era glasul.

Moise a fost glasul din ziua sa. Cum a fost legitimat el? Dumnezeu i-a dat semne. Ilie a fost glasul din ziua sa, iar Dumnezeu l-a legitimat.

Când a venit Isus Hristos, El a fost Glasul din ziua Sa, iar Dumnezeu l-a legitimat. Credeți aceasta? Isus S-a rugat pentru mulțimi de oameni care nu au crezut că El

era Mesia. Ar fi interesant să numărăm câți oameni a vindecat, pentru câți S-a rugat, dar nu au crezut în El și au sfârșit prin a-L respinge și au fost pierduți. Cred că numărul lor ar fi uimitor. Dar scopul manifestării nu a fost ca ei să fie convertiți; scopul vindecării, a transformării apei în vin, a fost ca Dumnezeu să atragă atenția asupra Vasului pe care-l folosea pentru ca aleșii să asculte Cuvântul și să fie schimbați prin El. Vedeți? Să fie schimbați de Cuvânt, nu de minuni.

Apoi, a venit apostolul Pavel și s-a întâmplat la fel: oriunde a mers, în orice cetate, Dumnezeu a legitimat faptul că acela era Glasul Lui. Dar legitimarea lui nu a fost pentru a-i converti pe oameni, ci pentru a le atrage atenția asupra lui, pentru ca cei aleși să poată găsi Glasul, să-L vadă legitimat și astfel să găsească drumul spre Viața Veșnică.

Când a venit fratele Branham, el a avut campanii de vindecare cum nu s-au mai înregistrat niciodată în istoria lumii. Au participat sute de mii de oameni și au fost vindecați cu toate că poate nu au crezut niciodată că el a fost un profet. Dar scopul nu a fost să-i facă pe oameni să se convertească, ci voia să le atragă atenția asupra Glasului.

Ce va face Dumnezeu dacă noi suntem ultimul glas în ultima epocă? El va legitima vasul pe care-l folosește ca Glas al Său.

Prieteni, nu ar trebui să vă temeți să vă puneți mâinile peste cineva și să vă rugați pentru el, deoarece voi sunteți un fiu al lui Dumnezeu. Fratelui Branham i s-a spus: „Dacă-i vei face pe oameni să te creadă, atunci nimic nu va sta înaintea rugăciunii tale, nici măcar cancerul!”

Ce se va întâmpla dacă noi îi vom face pe oameni să ne creadă? Credința în Scripturile aduse se noi îi poate vindeca; credința în versetul care spune că dacă un credincios își pune mâinile peste un bolnav și se roagă pentru el, acesta se va însănătoși dacă crede.

Eu cred că Dumnezeu va legitima aceasta astăzi. Noi Îl credem pe Dumnezeu pe Cuvânt, privim la tiparul Său și știm că dacă El a legitimat Glasul Său în fiecare epocă, o va face și astăzi. Eu nu mă tem să mă rog pentru nimeni care mă crede cu privire la ceea ce spun despre cine suntem și ce spune Cuvântul despre noi. Nu mă tem să-mi pun mâinile peste oameni, fiindcă știu că dacă pot crede ceea ce le spun, vor fi vindecați.

Se vor converti toți? Poate da, poate nu, dar Dumnezeu Își dovedește Cuvântul încă o dată. Legitimarea este pentru lume; acest Cuvânt trebuie legitimat în fața lumii. Îl credem noi? Suntem dispuși să ne dăm viața pentru El?

Noi suntem cei din seminția lui Dan, din partea de Nord, afară din Laodicea, care păzesc calea spre Pomul Vieții, de aceea, nu ne putem gândi la nimic altceva ce

am putea face în această viață, pentru că acesta este scopul nostru veșnic pe această planetă.

Așadar, indiferent care este locul nostru în biserică, dacă suntem bărbat sau femeie, băiat sau fată, acesta este locul nostru: în seminția lui Dan, sub steagul Vulturului, și stăm acolo să păzim calea spre Pomul Vieții.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a pus aici și așteptăm ca El să facă ceea ce a spus că va face. Noi credem, Doamne. Amin!

- partea a șaptea - ARMAGHEDON

Aș vrea să citim din Apocalipsa 16.12-14:

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.

Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.”

Așa cum am citit, aici avem trei duhuri necurate care arătau ca niște broaște, iar noi știm că aceasta este învățătura trinitară. De asemenea, știm că religia falsă a început prin zidirea turnului Babel, prin Nimrod, și a progresat foarte repede spre un sistem de trei dumnezei. Majoritatea religiilor păgâne au avut mai mulți dumnezei și au intrat în creștinism când Roma păgână s-a amestecat cu creștinismul, când a amestecat învățătura ei falsă cu Învățătura adevărată, iar noi putem vedea ce lucru murdar și cumplit este acesta. De ce? Pentru că nu este vorba doar despre o părere diferită cu privire la dumnezeire, sau despre un fel diferit de a gândi: „Noi gândim așa, iar voi gândiți așa, dar toți Îl iubim pe Dumnezeu!” Nu este așa, ci acestea sunt trei duhuri necurate care seamănă cu broaștele, iar Cuvântul spune:

„Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.”

De ce a devenit învățătura trinitară un punct de separare? De ce oamenii acceptă să avem părtășie și să petrecem un timp frumos împreună, dar de îndată ce atingem doctrina trinitară, suntem tăiați? Pentru că această doctrină este cea care adună lumea întreagă „pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui

Atotputernic.”

„Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”

Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.” (v.15-16).

Astăzi, am foarte multe pe inimă, iar dacă nu mă înșel, acesta este al șaptelea mesaj referitor la Pecetea a patra. Când am început, am pornit de-a lungul liniei și ne-am gândit că ne vom opri la un moment dat, dar am citit de mai multe ori citatul în care fratele Branham a spus că am putea să ne oprim la fiecare din aceste Peceți și să predicăm timp de o lună de zile, seară de seară, numai dintr-una din ele. El a mai spus că Pecețile merg mult înapoi în Scripturi și le putem vedea de-a lungul lor, acest lucru fiind valabil pentru fiecare dintre ele, iar noi începem să vedem tot mai clar că acesta este adevărul.

Așadar, nu este doar ceva ce a spus fratele Branham, o părere a lui, ci este o realitate pe care o vedem tot mai clar, pe măsură ce Dumnezeu frânge Cuvântul pentru noi.

În dimineața aceasta aș vrea să vorbesc despre „Armaghedon”, dar aș dori să luați gândirea duhovnicească și să vedem împreună ce spune cu adevărat profetul despre acesta.

Pecetea a patra este încheierea tuturor lucrurilor pentru Mireasa dintre neamuri, pentru Biserica dintre neamuri. El vorbește despre aceasta, de aceea, doresc să-mi iau timpul necesar ca să intru în toate acestea, pentru că le-am studiat mult timp și este un subiect foarte mare.

Mai întâi se ridică întrebarea:

Credem într-un Armaghedon fizic, într-o bătălie în care Hristos Se întoarce cu sfinții Săi pentru a-și stabili Împărăția în mod fizic pe pământ? Categorie, fără nici o umbră de îndoială. Noi știm că aceasta se va întâmpla negreșit, dar mai există ceva care va avea loc din punct de vedere duhovnicesc.

Aici avem un principiu pe care l-a așezat fratele Branham în mesajul „Cele patru lăcuste”. El a predicat despre acest subiect în anul 1953, dar l-a reluat în predica „Restituirea Pomului Mireasă”. De fapt, l-a atins de mai multe ori pe parcursul slujbei sale, dar aici așează un tipar pe care dorește să-l vedem:

„Din profeția lui Ioel, vedem că, chiar înainte de prima venire a Domnului, biserica a fost căzută, într-o stare cumplită. Duhul a venit peste acest profet, iar el a putut vedea mai dinainte aceste lucruri, a văzut starea evreilor și starea bisericii de astăzi.”

Această profeție are o dublă împlinire, la fel ca oricare alta. Uneori, o profeție are o

însemnătate firească, dar are și o însemnătate duhovnicească. Astfel, rămânem uimiți când vedem că fratele Branham a luat aceste patru lăcuste din loel și le-a pus în legătură cu noi, deși dacă citim profeția în contextul în care este pusă, este clar că vorbea despre evrei. Ioel vorbește despre felul în care au pătruns aceste lăcuste înăuntru și au distrus țara luând ceea ce era de drept a Israelului. El vorbește cât se poate de clar despre timpul când împăratul din nord avea să vină jos să jefuiască națiunea Israel, s-o doboare și s-o nimicească, dar Dumnezeu avea să aducă o restituire, avea să aducă totul înapoi, acest lucru întâmplându-se în mod firesc, chiar în vremea aceea. Totuși, fratele Branham s-a întors înapoi, a luat această profeție și a adus-o în ziua de azi. Cum a putut să facă aceasta? Pentru că l-a văzut pe Petru făcând exact același lucru. El s-a uitat la Petru și a văzut că în ziua de Rusalii s-a întors exact la aceeași profeție, care se împlinise deja firesc, a luat-o și a adus-o în partea duhovnicească.

Vedeți? Fratele Branham a venit la sfârșitul perioadei neamurilor, a pășit în față și a luat exact aceeași profeție aducând-o în ziua de azi. Numai profeții pot face așa ceva, prieteni. Astfel, noi trebuie să fim foarte atenți când citim Scripturile. Să nu le citim și să spunem: „Aceasta s-a încheiat, aceea se aplică acolo!”, pentru că odată ce Dumnezeu Își aduce Cuvântul, acel Cuvânt este veșnic.

Acesta este un principiu: să nu uităm niciodată că Cuvântul lui Dumnezeu este veșnic. Înseamnă că noi nu putem să-L citim și să spunem: „Aceasta s-a întâmplat când împăratul Siriei a venit jos și i-a distrus, după care îi avem pe Macabei care s-au ridicat, i-au izgonit pe vrăjmași și au restaurat și curățit Templul. Deci s-a terminat.” Petru nu a crezut că s-a terminat, ci a știut că se aplica și pentru ziua sa, și nu numai pentru ziua sa ci și pentru ziua de astăzi.

Astfel, în timpul nostru a venit un profet legitimat de Dumnezeu, iar el a știut că această profeție se aplică și epocilor bisericilor. Vedeți că nu putem folosi raționamentul uman ca să privim la Cuvântul lui Dumnezeu?

Noi trebuie să găsim tiparul lui Dumnezeu, iar tiparul Său este să aducă în scenă un profet, care este un interpret al Cuvântului divin. Astfel, Petru a pășit în scenă plin de Duhul Sfânt și a avut dreptul, prin autoritatea Duhului Sfânt, să ia versetul din Ioel și să-l aducă în ziua sa, iar fratele Branham a avut dreptul să facă același lucru, prin același Duh Sfânt.

Înseamnă că noi trebuie să fim foarte atenți când citim Scripturile. La fel se întâmplă și atunci când citim această a șasea urgie. Noi nu trebuie să spunem: „Aceasta se va întâmpla numai pe tărâm firesc și va avea loc în viitor!”, ci trebuie să fim foarte atenți pentru că fratele Branham ne-a arătat acest principiu și el s-a manifestat în Scripturi. Înțelegeți? Pavel a făcut aceasta, iar Domnul Isus a făcut

același lucru: El a luat profețiile, lucruri care se întâmplaseră deja firește, de exemplu cu David, și a spus că textul acela vorbea despre El însuși. Textul acela vorbea într-adevăr despre David, dar David doar preumbrea ceva ce urma să vină. Nu oricine poate lua o profeție și să spună: „Aceasta se potrivește aici sau acolo,” dar Isus era Profetul. El a fost marele Profet, deci a putut să ia o profeție și s-o aplice aceluși timp.” Nu-i de mirare că unii dintre evreii de acolo l-au spus: „Tu scoți din context, pentru că aceasta s-a întâmplat cu David, deci nu vorbește despre Tine!” Dar Domnul Isus avea tot dreptul să facă aceasta.

Noi am urmărit cele două vițe, iar pe măsură ce urmărim aceste lucruri, aș vrea să mă întorc puțin înapoi, să reluăm unele lucruri și să facem un pas înainte, apoi vom relua altceva și vom face un alt pas înainte pentru că nu vrem să pierdem punctul în care ne aflăm.

În „Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată” citim:

„Prima și cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată a început în cer, unde Mihail și îngerii Săi au luptat împotriva lui Lucifer și a îngerilor Săi. A început mai întâi acolo (în cer); prima bătălie a fost acolo, ceea ce înseamnă că păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer. Apoi, a fost aruncat din ceruri, izgonit pe pământ și a căzut asupra ființelor umane. Atunci, bătălia s-a mutat de la îngeri la oameni, a devenit o bătălie umană, iar Satan a venit să distrugă creația lui Dumnezeu, ceea ce a creat Dumnezeu pentru Sine Însuși. Satan a venit ca să distrugă aceasta. Acesta a fost scopul său, să distrugă aceasta. Astfel, bătălia a început aici pe pământ, a început în noi, iar de atunci a continuat să se dezlănțuie.”

Așadar, când bătălia a trecut de la îngeri la oameni, a devenit o bătălie umană. Deci, este foarte important de notat că bătălia a continuat pe pământ. Bătălia care a început în ceruri, nu s-a încheiat când Lucifer și îngerii săi au fost izgoniți afară, ci a continuat pe pământ. Aceasta nu este o altă bătălie, ci este aceeași bătălie care a continuat de-a lungul timpului, trecând de la îngeri la oameni.

Atunci, cine luptă în această bătălie? Care este scopul nostru aici pe pământ? Scopul nostru aici este să fim soldați. Scopul nostru aici nu este să avem o familie, o slujbă sau să vedem ce putem realiza în viață. Desigur, aceasta este partea firească a vieții, Dumnezeu a conceput-o așa, dar nu acesta este scopul nostru. Scopul vieții noastre pe pământ este să luptăm această luptă și să-l biruim pe diavolul. De aceea am fost puși pe acest pământ, în Laodicea: ca să purtăm această luptă, deși diavolul vrea să ne oprească să realizăm că este o luptă. De aceea, el a făcut ca Laodicea să arate ca și cum nu ar fi nici un război; totul este ușor, pașnic, avem o casă frumoasă, o mașină frumoasă, destulă mâncare, dacă dorim putem avea o slujbă, deci totul merge bine pentru că nu vrea ca voi să

realizați că sunteți într-o bătălie, dar când totul ne merge bine, noi pierdem de fapt bătălia.

Așadar, tot sistemul acesta este astfel stabilit încât să mențină amnezia spirituală a oamenilor, ca să nu știm cine suntem și de ce suntem aici, și astfel, noi nu mai luptăm, ci mergem mai departe cum ne duce valul. Tot sistemul a fost stabilit pentru a face aceasta. Munca ne acaparează aproape tot timpul, apoi avem copii pe care trebuie să-i ducem la tot felul de activități, așa că fugim dintr-o parte în alta. Munca este o parte care consumă viața tatălui și a mamei; muncim și doar muncim, alergăm și alergăm, astfel încât la sfârșitul zilei ne prăbușim în pat, iar duminica abia reușim să ne dăm jos din pat ca să mergem la biserică. Acesta este Edenul Satanei, ceea ce face diavolul pentru că nu vrea să piardă această bătălie care a trecut de la îngerii la oameni, ci s-o câștige. Am înțeles aceasta?

Prieteni, noi nu trebuie să așteptăm să intre altcineva în bătălie și să lupte, pentru că nu există altcineva, ci noi suntem aici ca să-l învingem pe diavolul în această epocă, la sfârșitul Laodiceii.

Așadar, această bătălie nu poate fi pusă pe umerii altcuiva, deoarece dacă nu putem vedea care este datoria noastră, ceea ce trebuie să facem, vom eșua și Lucifer va câștiga.

El a adus căderea în ceruri, unde a existat o răzvrătire, un păcat, așa că a fost izgonit jos; apoi a adus căderea în Eden, a continuat cu biserica ebraică și apoi cu cea dintre neamuri, provocând tot timpul căderea. Dar urma să vină un timp în care va fi un popor care se va trezi din amnezia spirituală și va înțelege de ce se află pe acest pământ, așa că va începe să lupte și-l va învinge pe diavolul pe propriul său teren, luând înapoi tot ceea ce ni s-a luat. Aleluia!

Fratele Branham a vorbit în Pecetea a patra despre mișcarea ecumenică, despre denominaționalism, cum a început, cum a progresat și cum s-a împărțit în mai multe crezuri. El a spus:

„Priviți la ce se va ajunge. La ce anume? Va merge înapoi exact cum a venit. A început în cer și se va ajunge la bătălia de la sfârșitul timpului.”

Pe măsură ce ne apropiem de bătălia de la sfârșitul timpului, noi trebuie să înțelegem că nu vom avea o viață minunată, ușoară și plăcută, iar apoi vom merge în răpire. Nu, nu! Mai întâi trebuie să trecem prin bătălia de la sfârșitul timpului și apoi vom fi luați în răpire, pentru că numai așa ne putem întoarce ca să luăm Împărăția.

Haideți să clarificăm lucrurile, ca să înțelegeți ce vreau să spun: Noi putem aștepta Armagedonul fizic, unde Hristos vine cu sfinții Săi și stabilește Împărăția pământească, restaurează Împărăția lui David și va domni timp de o mie de ani ca

Fiu al lui David, iar noi vom domni împreună cu El. Aceasta este o făgăduință minunată, dar nu ne este de nici un folos să ne gândim la ea și să cugetăm la ea, dacă trecem pe lângă bătălia care are loc acum, pentru că dacă pierdem bătălia aceasta, nu vom mai ajunge acolo. Noi putem vorbi despre domnia de o mie de ani sau despre înfrângerea Fiarei, și să rămânem doar cu vorbitul pentru că singura cale de a ajunge acolo este să biruim aici. Noi trebuie să câștigăm războiul spiritual de aici, pentru că numai atunci vom avea onoarea de a ajunge la războiul fizic de la sfârșitul timpului și de a stabili Împărăția pentru Mileniul care vine pe pământ. Dar dacă ne comportăm ca și cum totul este cum obișnuia să fie și până acum, ca și cum nu ar fi nici o luptă pe care trebuie s-o purtăm, nu vom ajunge niciodată acolo.

De multe ori, diavolul pătrunde înăuntru și ne amăgește foarte ușor, ținându-ne departe de ținta noastră și de adevăratul scop al vieții noastre, așa că începem să urmărim fluturi, curcubee, etc., și suntem atât de distrași încât neglijăm adevărata țintă pe care o avem. Care este ținta noastră? Să ne ridicăm astfel încât diavolul să nu mai dețină supremația asupra poporului lui Dumnezeu, ci să fie biruit de Cuvântul lui Dumnezeu. Când are loc acest lucru, noi ajungem la scopul nostru, bătălia de aici este câștigată și putem pleca în răpire.

„Prima bătălie a fost în cer, iar Lucifer a fost scos afară și a venit pe pământ. Apoi, a murdărit Edenul, iar de atunci a continuat să murdărească.

Acum, de la bătălia din cer s-a ajuns la bătălia de pe pământ și se va încheia pe pământ, la sfârșitul timpului, în bătălia numită Armagedon. Noi știm aceasta. Bătălia a început în cer, iar ei au fost dați afară. Mihail și îngerii Săi i-au aruncat afară pur și simplu, i-au dat afară, iar când s-a întâmplat aceasta, ei au căzut exact în Eden, iar atunci a început bătălia de aici de jos.”

Acum înțelegeți de ce a trebuit să fie rupte Pecețile? Numai așa putea fi îndepărtată amnezia spirituală și să recunoaștem Planul Răscumpărării: cine suntem, care este locul nostru acolo și ce s-a întâmplat în tot acest timp. Pecețile trebuiau rupte pentru că dacă am fi rămas în starea aceea adormită, am fi fost amăgiți de diavol în mod constant. Dar prin deschiderea lor, noi am ajuns la o trezire și am realizat că venim de la Dumnezeu și că ne întoarcem la El, am înțeles ce este tot acest plan de pe pământ, care este locul nostru, unde ne aflăm și ce trebuie să facem ca să biruim.

Înainte de deschiderea Peceților, noi ne aflăm într-o călătorie și încercăm să facem ceea ce credeam noi că este bine, dar în tot acel timp, diavolul a continuat să aibă biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că întotdeauna a existat o lăsare jos a gărzii cu privire la Cuvântul Lui.

Așadar, a trebuit să vină un timp în care Cuvântul lui Dumnezeu avea să fie restituit oamenilor, iar lor li s-a dat credință ca să creadă acel Cuvânt, pentru că atunci când aveau să facă aceasta, diavolul nu mai putea să aibă biruință asupra aceluia Cuvânt. Aleluia! Cred că acum puteți vedea de ce Evanghelia socială nu va câștiga niciodată bătălia. Acum înțelegeți de ce nu am fi avut niciodată biruință dacă ne-am fi adunat aici zilnic și am fi spus: „Comportați-vă frumos cu copiii, iubiți-vă soțul sau soția, faceți lucruri bune, faceți fapte de caritate și arătați-le oamenilor dragostea lui Dumnezeu comportându-vă frumos cu ei!” Aceste lucruri sunt minunate, nu este nimic în neregulă cu ele, dar nu ne vor ajuta niciodată să câștigăm bătălia. Noi știm că trebuie să ne comportăm frumos și să facem lucruri bune, dar vedeți de ce a fost nevoie să fie deschise Pecețile? Pentru că Evanghelia pe care o aveam nu ar fi câștigat niciodată bătălia. Ea nu l-ar fi expus niciodată pe vrăjmaș, planul lui de luptă și nu i-ar fi arătat niciodată tactica cu care ar fi venit să biruiască biserica. Nu am fi știut nimic, ci doar am fi fost în trecere pe aici încercând să ne dăm silința să fim drăguți cu soția noastră, cu copiii noștri sau cu vecinul nostru, dar aceasta nu ar fi rodit niciodată ceea ce trebuie să rodească astăzi.

De aceea, fratele Branham a venit și a dărâmat totul; a dat totul jos și a rezidit totul conform Cuvântului; a rezidit o familie conform Cuvântului, rolul tatălui, al mamei, rânduiala Bisericii, darurile Trupului, administrația lucrării. El a rezidit totul conform Cuvântului, deoarece Cuvântul trebuie să fie restabilit în ordine pentru ca Satan să fie biruit.

Prieteni, nu va funcționa nimic altceva, în afară de acest Mesaj.

Există o mulțime de cărți creștine, rafturi întregi, care încearcă să-i determine pe creștini să se comporte ca și creștinii. Sunt mii și mii de cărți despre cum să întemeiem o familie, cum să evităm divorțul în căsnicie, dar cu toate acestea, ei se confruntă cu aceeași problemă. An după an, generație după generație oamenii devin tot mai imorali, viața adolescenților este mult mai căzută decât era cu un an înainte, căsătoriile au la fel de multe probleme ca înainte, etc. Vedeți? Se pot publica cincizeci de cărți noi într-un an și ei vor avea exact aceeași statistică și anul viitor, pentru că dacă vreți să aveți o căsătorie frumoasă, mai întâi trebuie să-L aveți pe Duhul Sfânt, iar pe Duhul Sfânt Îl putem avea numai odată cu plinătatea Cuvântului. Noi trebuie să primim Persoana Cuvântului, pe Isus Hristos descoperit nouă personal, fiindcă odată cu El vine Duhul Sfânt, vine Viața pe care trebuie s-o trăim. Tot ceea ce învață aceste cărți este la o sută de mile depărtare de adevăr.

Prieteni, noi trebuie să ducem oamenii la nașterea din nou, iar nașterea din nou este în Cuvânt. Nu putem să-L respingem pe Isus Hristos, iar după aceea să

așteptăm ca Viața Lui să vină în noi. Când a fost restituit Cuvântul, a fost restituită Viața deplină, iar prin faptul că primim Cuvântul, primim puterea de a avea familia pe care ne-o dorim, viața pe care o dorim și biruințele pe care le dorim. Deci, nu va funcționa nimic altceva, pentru că totul se află în Cuvânt.

Cuvântul descoperit este Cel care ne schimbă, frânge obiceiurile noastre vechi, ne aduce gânduri pe care nu le aveam înainte, începem să biruim lucruri pe care nu am crezut niciodată că le vom birui. Cum le-am biruit? Prin faptul că am primit Cuvântul. Puterea voinței noastre a eșuat zeci de ani, dar dintr-o dată, Dumnezeu face ceva supranatural și înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, devenim biruitori. Cum s-a întâmplat aceasta? Nu știu, eu am continuat doar să citesc Biblia, să citesc Mesajul, să vin la Biserică, am tot spus „Amin” la Cuvânt, iar lucrurile vechi ale firii au început să cadă de la mine. Aleluia!

Acesta este motivul pentru care Evanghelia socială a eșuat pe deplin, va continua să eșueze și nu ne poate face nici un bine. Ea îi poate ajuta pe oameni să fie mai buni, iar noi dorim oameni buni în lume, dar nu aceasta este soluția problemei.

Să citim din Pecetea a șaptea:

„Este o bătălie veche care a început dincolo de timp. Satan și îngerii săi au fost dați afară, iar ei au venit pe pământ și bătălia a început din nou pentru că Eva a rupt bariera în spatele căreia trebuia să stea fortificată, a rupt bariera Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, din ceasul acela, Satan a câștigat bătălia asupra Cuvântului lui Dumnezeu pentru că unul dintre copiii Săi, cel mai slab, a lăsat garda jos.

Acesta este felul în care el a câștigat bătălia de fiecare dată, pentru că unul din copiii Săi a lăsat jos garda Cuvântului.”

Am înțeles? Dacă aș scrie vreodată o carte despre familie, căsătorie sau viața creștină, aș pune acest citat pe prima pagină, cu litere îngroșate, iar restul paginilor ar fi goale.

De ce biruiește diavolul? Din pricina acestui fapt. De ce intră înăuntru și face dezbinare în biserică? Tot din cauza aceasta. Acesta este motivul pentru care câștigă bătălia de fiecare dată. Înțelegeți? El nu o câștigă pentru că ați uitat să fiți buni, ci o câștigă pentru că undeva ați lăsat jos garda Cuvântului. Acesta este motivul pentru care trebuie predicată și ținută sus măsura Cuvântului pe care o avem astăzi. Aceasta este biruința noastră, acesta este felul prin care putem birui. Când nu lăsăm jos Cuvântul, ci stăm cu El, Satan este învins, dar când lăsăm Cuvântul jos, el câștigă biruința asupra Cuvântului.

Țineți minte că el nu încearcă să obțină biruință asupra noastră, fiindcă noi suntem ușor de învins. Noi suntem doar un trup de carne, ne aflăm într-un trup fiirec, într-o condiție hibridă și suntem ușor de doborât. Dar când vrea să biruiască, Satan

Încearcă să obțină biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu trebuie să lucreze după propriile Sale Legi, iar dacă Satan poate obține biruință asupra Cuvântului, reușește să rămână în poziția sa. El este un intrus pe pământ, este dumnezeul acestui veac rău, domnul văzduhului, dar se comportă ca și cum ar fi Dumnezeu al acestui pământ, deși nu este decât un intrus. Ceea ce-i dă dreptul să rămână aici este poporul lui Dumnezeu care lasă să cadă Cuvântul.

Ce-i dă Satanei dreptul să rămână în viața noastră? Poporul lui Dumnezeu care lasă Cuvântul jos. Aceasta-i dă dreptul să rămână și în familia voastră. Noi aducem în casa noastră lucruri despre care profetul ne-a spus să nu le aducem: aducem televizorul, reviste, etc., apoi avem probleme și ne întrebăm: „Cum de are diavolul biruință?” Pentru că am lăsat Cuvântul jos. Noi nu putem lăsa Cuvântul jos și apoi să ne așteptăm să avem biruințe.

Eu cred că va veni un timp în care Satan nu va mai avea biruință asupra Cuvântului. De aceea, Dumnezeu continuă să-Și descopere Cuvântul și de aceea, viețile noastre se ridică din ce în ce mai sus. De ce? Pentru că vom ajunge într-un punct în care Satan nu va mai avea biruință asupra Cuvântului lui Dumnezeu. De ce? Pentru că poporul lui Dumnezeu se va trezi din amnezia spirituală în care se află, iar atunci nu-i va mai da nici o intrare călărețului de pe calul alb, roșu sau negru. El nu va mai obține nimic de la noi, pentru că vom sta cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu.

Prieteni, noi am văzut planul de luptă și cred că știm cu toții că suntem la final.

Aș vrea să aduc un citat pe care mi l-a dat unul dintre frații noștri:

„Iată planul: primul lucru care se întâmplă este că mai întâi există un anunț în ceruri. Ce s-a întâmplat? Este deschisă o Pecete. Ce este aceasta? O taină desfășurată. Înțelegeți? Iar când se desfășoară o taină, sună o trâmbiță. Declară un război sau cade o urgie și este deschisă o epocă a bisericii. Înțelegeți? Care este partea războinică? Îngerul Bisericii prinde taina lui Dumnezeu care nu este încă descoperită pe deplin, dar el prinde această taină a lui Dumnezeu și merge mai departe la oameni (după ce i-a fost dată taina), pășește în față înaintea oamenilor. Ce face el acolo? Începe să aducă mesajul. Ce provoacă acesta? Un război, un război duhovnicesc.”

Aici, fratele Branham ne spune că cei șapte mesageri ai epocilor Bisericii au primit un mesaj de la Dumnezeu, iar când au început să-L vestească, aceasta este chemarea unei trâmbițe care declară un război duhovnicesc.

Ce credeți că se întâmplă dacă fiecare epocă, fiecare taină descoperită, fiecare sunet de trâmbiță declară un război duhovnicesc? Noi putem vedea cât se poate de clar ce s-a întâmplat în ultimele trei epoci ale Bisericii; putem vedea ce s-a

Întâmplat când Luther a adus descoperirea că neprihănirea se primește prin credință: a început un război duhovnicesc. Noi putem citi istoria și vom vedea aceasta.

Când a pășit în față Wesley și a început să predice sfințirea, și aceasta a pornit un război duhovnicesc. Astfel, oamenii aruncau după el cu pietre și cu fructe stricate. Cine arunca cu pietre și cu fructe stricate? Membrii bisericii. De ce? Pentru că el le spunea: „Nu puteți să beți și să spuneți că sunteți sfinți! Nu puteți trăi în sfințenie câtă vreme faceți toate acele lucruri ale firii!”, iar lor nu le plăcea ceea ce spunea el. Lor nu le păsa dacă erau sau nu în Cuvânt și nu voiau să se schimbe, ci voiau să rămână exact unde erau. Voiau să fie creștini, să facă parte din biserica anglicană, dar voiau să trăiască oricum, să bea cât voiau și să facă ce le plăcea. Dar Wesley a venit și le-a spus: „Sunteți în păcat și veți muri dacă nu vă schimbați! Dumnezeu vă cheamă la o viață sfântă și curată!” Ce a urmat? Ei l-au urât pentru că le-a spus aceasta.

De fiecare dată când un predicator începe să bată faptul că faceți compromisuri, să vă mustră pentru că aveți televizoare în casă, că vă pierdeți vremea pe Internet cu pornografia, voi nu spuneți: „O, Doamne, acesta sunt eu!”, ci vă supărați pe acel predicator.

Așa trebuie să se întâmple de fiecare dată, pentru că tiparul trebuie să rămână adevărat. Trebuie să-l atacăm pe predicator pentru că „niciodată nu poate fi vorba despre mine!”

Wesley nu a spus nimic greșit, dar ceea ce spunea el, nu le plăcea, așa că au atacat învățătura lui. Dar nu s-au dus să vorbească cu el pe baza Scripturii, ci au atacat omul. Unele lucruri nu se schimbă fiindcă duhurile nu mor, ci doar migrează în alte trupuri gazdă.

În Pecetea întâi scrie:

„Țineți minte că în zilele îngerului al șaptelea, la sunetul său, la sunetul Trâmbiței Evangheliei, el va încheia toate tainele lui Dumnezeu.”

Priviți ce război a izbucnit atunci când Luther a adus descoperirea sa; ce război a izbucnit când Wesley a adus descoperirea sa. Ce credeți că se va întâmpla când vor răsună toate cele șapte Trâmbițe deodată? Aceasta va provoca o bătălie mare, un război spiritual imens. Înțelegeți? Acesta este războiul în care ne aflăm astăzi.

Toate șapte aducând totul la o bătălie mare, nu la bătălia provocată de un singur mesager al bisericii, nu la bătălia provocată de o singură trâmbiță, ci de șapte glasuri, de șapte Tunete care aduc totul la o bătălie mare. Nu o porțiune a Cuvântului, ci plinătatea Cuvântului. Dacă avem plinătatea Cuvântului, trebuie să ajungem la plinătatea bătăliei spirituale; nu la o bătălie parțială, la bătălia unei

epoci a Bisericii, ci la bătălia de la sfârșitul timpului.

În Pecetea a patra citim:

„Acest cal cu culori amestecate, lumesc, gălbui... Gândiți-vă la aceasta. Voi știți că este un lucru rău. Fiți atenți unde se adună ei din cele patru colțuri ale pământului. Ei se adună acum pentru confruntare, iar potrivit Cuvântului, confruntarea va fi la Armagedon. (Vedeți?), ei vor veni călărind pe cai gălbui, călărind cu moartea alipită de ei, cu numele morții alipit de ei.

Ascultați, antihristul, prima denumire... Acesta nu poate fi un duh. Izabela lui, care este o curvă față de Cuvânt, și fiicele ei, protestanții, se adună acum împreună, devin una.

Ei se unesc acum și vor veni la confruntarea de la Armagedon, călărind pe un cal în culori amestecate: alb, roșu negru, trei puteri diferite: putere politică și putere spirituală controlate de puterea demonică, de antihrist. Amestecând împreună toate aceste culori, obținem gălbuiul, lucrul care arată bolnăvicios și pe care călărește.”

Fratele Branham vorbește aici despre mișcarea ecumenică.

În continuare, avem câteva lucruri pe care dorim să le înțelegem și care ne vor deveni imediat limpezi ca cristalul. El a vorbit despre biserica catolică care i-a atras pe protestanți în mișcarea ecumenică și a spus: „Ei se unesc acum și vor veni la confruntarea de la Armagedon, călărind pe un cal în culori amestecate.”

Mișcarea ecumenică este o înțelegere între biserici, un compromis care se face pentru a se uni împreună: „Suntem de acord că suntem frați și surori, așa că nu vom mai lupta unii împotriva celorlalți.” Și toți vor fi considerați creștini.

Cum va ridica mișcarea ecumenică o mișcare mondială care se va aduna împotriva Israelului ca să-l nimicească?

Vedeți, mai întâi este partea duhovnicească și apoi vine cea firească. Această mișcare ecumenică va merge la confruntarea de la Armagedon. Vă amintiți de cele trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște? Ce vor face ele? Vor merge la toți împărații pământului ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic, la Armagedon.

„Nu a tălmăcit Daniel visul și a văzut cortina de fier a Romei mergând la fiecare națiune? Iată că ei vin și se adună aici.

Stați liniștiți și ascultați pentru că vom încheia imediat.

Ei se adună acum, își aduc slujitorii din cele patru colțuri ale pământului, călărind calul gălbui, bolnav, format din amestecarea celor trei culori: același om.”

Aici, ni se spune că el își adună deja slujitorii împreună, dar nu îi adună într-un loc fizic, ci o face prin mișcarea ecumenică. Unde se adună el? Într-un sistem

ecumenic, într-un sistem al compromisului între religii, în care pun deoparte toate neînțelegerile cu privire la învățăturile lor și se pun de acord cu privire la învățăturile de bază, întorcându-se astfel înapoi la biserica catolică, iar aceasta va ajunge la Armagedon.

„În Apocalipsa 19 vedem că nu numai el se pregătește, ci și Hristos se pregătește să-l întâlnească. Lupta va fi puternică și grea. În Apocalipsa 19, Hristos îi adună pe ai Săi, dar nu din cele patru colțuri ale pământului, pentru că va fi o rămășiță mică. Ce face El? Îi adună din cele patru colțuri ale cerului (măine seară vom ajunge la sufletele de sub altar și veți vedea dacă este adevărat sau nu), din cele patru colțuri ale cerului pe un cal alb ca zăpada. Și El are un Nume, dar nu „Moartea”, ci „Cuvântul lui Dumnezeu, Viața.” Amin. Îl are scris pe coapsă: „Cuvântul lui Dumnezeu.” Aceasta este singura Viață pentru că Dumnezeu este singura sursă de Viață veșnică ce există: „Zoe”. Este adevărat?

Pe el (antihrist) scrie: „Moarte”, dar pe Hristos scrie „Viața”. Cei care sunt cu El, îl urmează pe cai albi și sunt numiți „Cei aleși înainte de întemeierea lumii”, iar ei sunt credincioși Cuvântului.”

În timp ce avem Bibliile deschise, haideți să citim din Apocalipsa 19.11-16:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat” și El judecă și Se luptă cu dreptate.”

Dacă suntem atenți aici, Ioan nu-l vede pe Hristos călărind acest cal alb pe pământ, ci L-a văzut venind din cer.

„Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur.

Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Oștile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.

Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

Acum aș vrea să citim și din Apocalipsa 17.14:

„Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

Așa cum am citit aici, cei care îl urmează pe El, sunt „cei chemați, aleși și credincioși”, și formează armata cerului.

Deci, „cei aleși și credincioși” sunt armata cerului.

Așadar, textul din Apocalipsa 19 nu se referă la o oaste îngerească, iar fratele Branham a spus: „Aceștia sunt sfinții.” Să nu uităm că bătălia a trecut de la îngeri la oameni, deci oștirea aceasta trebuie să fie umană.

„Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.” (v. 14).

În Pecetea a patra citim:

„Cei care sunt cu El se află tot pe cai albi și sunt numiți „cei aleși înainte de întemeierea lumii”. (Amin). Ei sunt credincioși Cuvântului. Amin. Îmi place aceasta: „Chemați și aleși înainte de întemeierea lumii”, iar apoi, „credincioși Cuvântului prin alegerea lor.”

Despre cine vorbește el aici? Despre noi, cei aleși și credincioși, aleși înainte de întemeierea lumii și credincioși prin propria noastră alegere. Aleluia! Pentru a fi în oștirea cerească, noi trebuie să fim aleși și credincioși, trebuie să fim aleși înainte de întemeierea lumii, dar trebuie să fim și credincioși prin propria noastră alegere. Aceasta înseamnă că trebuie să ascultăm Cuvântul, să ne dăm viața pentru Cuvânt și să ne supunem Cuvântului prin propria noastră alegere. Aceasta este oastea care Îl va urma pe El la Armagedon, aceasta este oastea pe cai albi și cu haine albe, cei care sunt aleși și credincioși. Suntem aleși, dar suntem și credincioși? Dacă nu suntem credincioși, noi nu putem face parte din oștirea aceea. Înseamnă că noi trebuie să fim aleși și credincioși. O, Doamne, ajută-ne să fim credincioși!

„...credincioși Cuvântului prin alegerea lor, toți stimulați de vinul cel nou și de untdelemn, călărind pur și simplu, venind jos să-L însoțească pe El.”

Când suntem stimulați de vinul cel nou și de untdelemn? Acesta este Duhul, este imboldul descoperirii dat de Cuvânt. Acestea sunt armatele cerului, prieteni, stimulate de vinul cel nou și de untdelemn.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„Observați ce se întâmplă în Apocalipsa 9.13, sub trâmbița a șasea. Fiți foarte atenți! În Apocalipsa 9.13 vedem că cei douăzeci de mii ori zece mii de călăreți care au fost legați la râul Eufrat, au fost eliberați sub trâmbița a șasea. În lume nu există două sute de milioane de călăreți, dar acolo au fost. Observați aceasta. Aș vrea să vă notați versetul acesta ca să-l puteți citi. Ei nu erau cai firești. Din gura lor ieșea foc, aveau cozi și platoșele lor erau din iaspis. Capătul cozii arăta ca un șarpe, avea capul unui șarpe și vătăma. Vedeți? Sunt cai spirituali, diavoli spirituali care au fost legați în toți acești ani la râul Eufrat. Ce este aceasta? Vechiul Imperiu Roman care a fost reînviat; prigoana evreilor. Ei au fost legați timp de aproape două mii de ani la râul Eufrat, și nu pot trece în făgăduință; o sectă religioasă care

a încercat să treacă dincolo de Eufrat. Douăzeci de mii ori zece mii de diavoli ai prigoanei au venit prin Eden, dar au fost legați acolo.”

Să citim împreună din Apocalipsa 9. Fratele Branham vorbește despre aceasta, iar eu aș vrea să vorbesc și despre a șasea urgie pentru că aici, în cartea Apocalipsei, este așezat un tipar. Dacă încercăm să înțelegem logic fiecare cuvânt pe care îl citim, nu vom înțelege niciodată cartea Apocalipsei, pentru că aici avem aceiași călăreți care vin cu platoșe de iaspis și cu cozi, iar fratele Branham ne-a că această nu are nimic a face cu ceva ce vedem în lumea firească. Nu este ca și cum ar fi, de exemplu, niște tancuri care au ceva la capătul țevii. Nicidecum! Fratele Branham a spus că sunt diavoli supranaturali.

Să citim ce spune Biblia despre potirul al șaselea:

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.” (Apocalipsa 16.12).

Așadar, al șaselea potir are legătură cu secarea râului Eufrat, ca să poată trece împărații.

Să vedem acum ce legătură are trâmbița a șasea cu aceasta:

„Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare Eufrat!” (Apocalipsa 9.13-21).

Așa cum am citit, Trâmbița a șasea și potirul al șaselea au ambele legătură cu râul Eufrat, sunt legate împreună, prieteni.

„Și cei patru îngeri care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.

Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul.

Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei și din gurile lor ieșeau foc, fum și pucioasă.

A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor.

Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete și cu ele vătămau.

Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.

Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de

furtișagurile lor.”

Fratele Branham a spus că aceștia nu sunt cai firești, ci este vechiul Imperiu Roman care este reînviat. Am înțeles aceasta? Cele șapte Peciți sunt descoperiri pentru neamuri, iar cele șapte Trâmbițe sunt descoperiri pentru evrei. Pecițile, îndeosebi primele patru, arată răscumpărarea aleșilor, a Miresei dintre neamuri, în timp ce Trâmbițele arată răscumpărarea evreilor. Trâmbițele au scopul să-i aducă pe evrei în țara lor natală ca să-L poată primi pe Isus Hristos, când vor veni cei doi proroci la ei, dar așa vrea să vedeți ceva.

Pentru aceasta, vom merge în Apocalipsa 8.13. Vă rog să fiți atenți pentru că vom intra în câteva detalii simple. Să nu vă pierdeți. Când ajungem la versetul 13 din Apocalipsa 8, noi am parcurs deja primele patru Trâmbițe, așa că mai rămân Trâmbițele a cincea, a șasea și a șaptea.

Așadar, versetul 13 se află între Trâmbița a patra și a cincea:

„M-am uitat și am auzit un vultur care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngerii care au să mai sune!”

Deci, după primele patru Trâmbițe, avem un înger care vine și spune: „Vai, vai, vai!” Fratele Branham le numește cele trei Vai-uri (în limba engleză, cele trei woes), și spune că sunt cele trei războaie mondiale (trei World wars). Astfel, spune că Primul Război Mondial este Trâmbița a cincea, Al Doilea Război Mondial este Trâmbița a șasea și Al Treilea Război Mondial este Trâmbița a șaptea.

„Vai, vai, vai!” („Woe, woe, woe!”, în limba engleză) sunt trei războaie mondiale. De aceea, când a văzut ce se întâmplă în Trâmbița a șasea, când a văzut toate acele puteri demonice reînviatăe, fratele Branham a spus că este vechiul Imperiu Roman înviat, prigoana evreilor.

Vă amintiți ce s-a întâmplat în Al Doilea Război Mondial? Au fost prizoniți evreii?

„Ei au fost legați timp de aproape două mii de ani la râul Eufrat și nu pot trece în făgăduință; este o sectă religioasă care a încercat să treacă dincolo.”

Așadar, aici fratele Branham vorbește despre cei patru îngerii de la râul Eufrat, care este Trâmbița a șasea și vorbește și despre al șaselea potir, pentru că ei nu pot trece granița, deoarece Roma păgână a devenit Roma papală și a amestecat creștinismul cu păgânismul ca să poată merge mai departe. Din cauza aceasta, nu poate traversa să treacă în făgăduințe până când nu este îndepărtată această graniță. Deci, este ținută pe loc o perioadă de timp, până când sunt împlinite anumite lucruri, iar atunci apele sunt secate și ei sunt eliberați să facă ceea ce sunt unși să facă.

Cine a distrus Ierusalimul în anul 70 d.Hr. și i-a risipit pe evrei? Roma. Astfel,

fratele Branham a spus că ei au fost legați la Eufrat timp de două mii de ani, iar râul Eufrat este granița naturală care a fost dată țării făgăduite, pentru că Domnul i-a spus lui Avraam: „Poți avea acest pământ de la râul din Egipt până la marele râu Eufrat.” Este linia de graniță pentru împăratul nordului și împărății estului.

Babilonul a fost la Eufrat; Medo-persanii au fost la Eufrat; Asiria a fost dincolo de Eufrat, iar împăratul nordului a venit traversând Eufratul pentru că era o graniță care-i ținea înafara făgăduinței. Dar a venit un timp în care granița avea să fie îndepărtată pentru ca ei să poată intra înăuntru, iar fratele Branham a spus: „Aceasta este reînvierea vechiului Imperiu Roman.”

Multe din aceste lucruri așteaptă să se împlinescă. Noi am văzut o împlinire și va mai fi încă o împlinire. Este la fel ca în cazul profeției lui Ioel cu privire la cele patru lăcuste și la restituire. Această profeție s-a împlinit o dată, după care s-a mai împlinit o dată și încă o dată.

Unele dintre lucrurile despre care vorbim acum s-au întâmplat într-o oarecare măsură și se vor întâmpla din nou, în perioada Necazului celui mare. Să nu vă gândiți că fratele Branham a spus: „Aceasta s-a încheiat!”, pentru că nu este așa, ci va veni din nou în perioada Necazului.

Ei nu pot trece, iar fratele Branham ne-a spus de ce nu o pot face. Biserica catolică are aceeași natură ca și vechiul sistem roman, dar deocamdată nu poate face ceea ce vrea să facă pentru că s-a amestecat cu creștinismul, are o formă de creștinism și trebuie să arate ca și creștinii.

Aceasta este granița, aceasta este ceea ce-i reține: ei trebuie să păstreze imaginea unei biserici creștine, dar vor să facă ceea ce au făcut întotdeauna: să sfâșie cu dinții lor, să zdrobească sub picioarele lor, să devină stăpâni și să-i ucidă pe toți cei care li se împotrivesc. Aceasta este ceea ce vor să facă, dar sunt opriți de graniță, pentru că trebuie să arate ca și creștinii. Vedeți? Mesajul ne-a descoperit totul.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„Observați ce se întâmplă sub Trâmbița a șasea. Ei au fost eliberați împotriva evreilor; prigoana evreilor. Diavolii supranaturali au fost legați aproape două mii de ani, dar apoi au fost eliberați de Stalin, Hitler, împotriva evreilor. Voi spuneți: „Păi, aceasta nu este Roma!” Este același duh, pentru că ei le-au făcut evreilor același lucru pe care l-au făcut creștinilor în zilele Romei păgâne.

Priviți la Israelul firesc și la Biserica duhovnicească de acum, pe măsură ce le separăm.”

Noi știm că în Germania și în Italia s-a ridicat un sistem dictatorial care a început o prigoană cumplită împotriva evreilor, iar fratele Branham a atașat aceasta de Trâmbița a șasea și de demonii care au fost eliberați acolo. Ei i-au prigonit pe evrei

pentru că erau aceleași duhuri. Vedeți acele duhuri au fost legate, au avut o limită în ceea ce puteau face, au fost oprite și nu au putut merge să facă ce vor pentru că erau legate la râu. Ce a urmat? Râul a trebuit să sece pentru ca ele să poată trece, iar când a fost timpul, au trecut și ce au făcut? Același lucru pe care l-au făcut întotdeauna: i-au prigonit pe evrei.

„Acest duh nu s-a putut mișca prin romani, prin biserica romană, două mii de ani, dar s-a ridicat prima dată, acolo jos, prin dictatorul Mussolini, în Roma.”

Așadar, același duh a început mai întâi în Italia, prin Mussolini.

„Sub Pecetea a șasea, el a eliberat acești două sute de milioane de demoni spirituali, prin Roma și Germania, Hitler. Și observați în Biblie... Ei au primit putere ca împărați, dar nu au fost încoronați pentru că dictatorul nu este un împărat încoronat, ci doar primește putere ca și un împărat.”

Fratele Branham se referă la cei zece împărați, iar aceasta va urma. Cei zece împărați care vor primi puterea unui împărat se vor ridica în viitor, dar el ne arată că s-a mai întâmplat aceasta, a avut deja o împlinire, dar va avea o împlinire și mai mare.

Sunt lucruri pe care le-a spus fratele Branham și pot fi numai așa. Unele dintre ele au trebuit să se întâmple în timpul cât a fost el pe pământ, altfel el nu este în Biblie.

Când a venit aici în poziția lui, când slujba lui s-a dezvăluit, au trebuit să se întâmple anumite lucruri pentru că dacă nu s-ar fi întâmplat, el nu ar fi fost cine a spus că este. Astfel, acesta este unul din lucrurile care trebuiau să se întâmple în timp ce era el aici. Ce timp!

„Imperiul Roman este acolo, legat (prin cine?) prin puterile ecleziastice.”

De cine a fost legat? De puterile ecleziastice.

„Roma păgână a devenit Roma papală și a fost legată acolo prin tradițiile sale creștine.”

Ce credeți, când papa Francisc stă acolo, vorbește zâmbind despre dragostea pentru ceilalți și spală picioarele altora, nu este oare uns de același diavol care l-a uns pe fiecare papă, iar dacă nu ar avea această formă de creștinism ar nimici tot ce-i stă în cale? El trebuie să vină prin lingușeli pentru că acesta este tiparul. Înțelegeți? Tiparul nu se schimbă niciodată: ei vin întotdeauna lingușitori, dar după aceea se întorc. Așa spune Cuvântul.

„O parte din creștinism și superstițiile provenite din Roma au fost puse împreună: închinarea la femei și toate celelalte lucruri: Crăciunul, sărbătorile, zilele sfinte și altele.

A fost legată cu acele tradiții și nu poate fi eliberată pentru că este împotriva

principiilor creștine.”

Vedeți? Trebuie să arate în continuare creștină. Vine înăuntru prin lingușeli, dar îi urăște pe toți protestanții, iar după ce unește totul cu sistemul politic, se întoarce.

„Este același duh neduhovnicesc, păgân, iar potrivit profețiilor lui Ezechiel și a altora, acel duh prins în națiunile lumii, a fost eliberat împotriva evreilor care nu au știut nimic despre Duhul.”

Să nu mă înțelegeți greșit, pentru că eu nu cred că Trâmbița a șasea s-a încheiat, deoarece noi știm cu toții că cele șapte Trâmbițe sună sub Pecetea a șasea, iar deschiderea deplină a Pecetii a șasea are loc când vin cei doi martori și le predică celor o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Eu cred aceasta din toată inima, dar și în cazul acesta este la fel ca în cazul profeției lui Ioel: s-a împlinit o dată, de două ori, de trei ori.

Așadar, și în cazul acesta este la fel, pentru că unele lucruri au trebuit să se petreacă în timp ce era fratele Branham aici, pentru ca el să le poată arăta în Scriptură, iar după aceea în propria sa slujbă. Dumnezeu a îngăduit să se întâmple aceste lucruri pentru ca profetul să poată face aceasta.

Aș vrea să vă arăt ceva. Să deschidem Biblia la Apocalipsa 6. aș vrea să citim Pecetea a șasea pentru că Pecetea a șasea, Trâmbița a șasea și Potirul al șaselea merg împreună.

Să ne amintim cele trei Vai-uri: Primul Război Mondial, al doilea și al treilea Război Mondial. Al doilea Război Mondial este Trâmbița a șasea, iar fratele Branham a spus că Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea sună în același timp. Am înțeles aceasta?

Apocalipsa 6.12-17:

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele

și stelele au căzut din cer pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic.

Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.

Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.

Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului,

căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?”

Apocalipsa 7.1-3:

„După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea,

zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”

Aici putem vedea că Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea sună în același timp: al doilea Război Mondial izbucnește, prigoana împotriva evreilor este lansată, dar apoi există un strigăt care spune: „Țineți cele patru vânturi pe loc !” A început, dar El a strigat: „Opriți-vă! Țineți totul pe loc!”

Țineți minte că în Trâmbița a șasea au fost patru îngeri, iar în Pecetea a șasea, „după aceste lucruri” vedem patru îngeri. În Trâmbița a șasea vedem că cei patru îngeri care fuseseră legați la râul Eufrat, au fost eliberați ca să vatăme pământul, dar după aceste lucruri, El a spus: „Țineți totul pe loc!” Până când? Până când se pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru.

Ce s-a întâmplat după cel de-a doilea Război Mondial? A cui slujbă a început să se ridice? Slujba îngerului al șaptelea, iar el a început să pună Pecetea lui Dumnezeu, botezul Duhului Sfânt, pe fruntea slujitorilor Domnului. Apoi, după acest timp, se vor ridica în Israel cei doi martori, Moise și Ilie, care vor predica ispășirea adevărată și astfel vor fi pecetluiți cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Am înțeles?

Așadar, totul a început, dar a trebuit să se oprească. De ce a început și de ce a trebuit să se oprească? Pentru că profetul trebuia să fie aici ca să arate niște lucruri.

Să citim mai departe:

„Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii din toate semințiile fiilor lui Israel.”

Apoi, Ioan îi numește pe cei care au fost pecetluiți. Când sunt ei pecetluiți? În Apocalipsa 11, sub slujba celor doi martori care vor veni după răpirea Miresei dintre neamuri, în timpul necazului. Este adevărat? Da.

Așa cum am văzut, cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei trebuie să fie pecetluiți între Pecetea a șasea și a șaptea. Aceasta se va întâmpla sub slujba celor doi proroci din Apocalipsa 11 și de aceea au trebuit ținute pe loc cele patru vânturi despre care scrie în Apocalipsa 7.

Să mergem acum în Apocalipsa 8 unde scrie:

„Când a rupt Mielul Pecetea a șaptea...”, iar începând cu versetul 7, încep să sune Trâmbițele: prima, a doua, a treia, a patra, etc., până în capitolul 9, capitolul 9 fiind Pecetea a cincea și a șasea; dar, dintr-o dată există o oprire și nu mai ajungem la Trâmbița a șaptea.

Așa cum după Pecetea a șasea nu mergem la Pecetea a șaptea, ci ajungem la Apocalipsa 7, unde sunt chemați și pecetluiți cei o sută patruzeci și patru de mii, aici, se întâmplă același lucru: când ajungem la Trâmbița a șasea, nu mergem mai departe la Trâmbița a șaptea, ci este intercalat capitolul 10, în care se vorbește despre îngerul al șaptelea al Bisericii și despre coborârea Îngerului puternic, pentru că aici este pecetluirea neamurilor.

Fratele Branham a spus că acest mesager trebuie să vină între Trâmbița a șasea și a șaptea, ca să descopere Cuvântul și să facă pecetluirea.

Când trebuie să se întâmple aceasta? Între Trâmbița a șasea și Trâmbița a șaptea. Unde este Apocalipsa 10? Între Trâmbița a șasea și Trâmbița a șaptea.

De ce a trebuit să izbucnească al doilea Război Mondial? De ce a venit al doilea Vai? De ce au ieșit demonii aceia, iar apoi au fost opriți? Pentru că între Trâmbița a șasea și Trâmbița a șaptea este Apocalipsa 10. Vedeți, a trebuit să li se dea drumul și să existe o prigoană a evreilor pentru ca profetul să poată spune: „Aceasta are loc între Trâmbița a șasea și a șaptea.” Cuvântul este desăvârșit.

Acum, ei trebuie să țină cele patru vânturi pe loc, ca să fie pecetluiți slujitorii Domnului. Aici este vorba de cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei. În vremea aceea, Mireasa dintre neamuri este luată, iar după răpirea Miresei și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, totul este eliberat. De aceea, fratele Branham a spus că Pecetea a șasea este deschisă de cei doi proroci. De ce? Pentru că ei o aduc înapoi, după amânarea sau oprirea ei, iar atunci va fi eliberată pe deplin. Atunci ei vor putea chema urgii, vor putea închide cerul să nu plouă, pot chema cutremure. De ce? Nu mai există nici un motiv să fie oprită pentru că pecetluirea Miresei este făcută. Așadar, cei doi martori vor veni în scenă și vor deschide Pecetea a șasea.

Acest lucru este scris în Biblie, este pus în ordine în Scripturi și am putut s-o vedem și în istorie.

Nu uitați însă, că toate aceste lucruri se vor întâmpla din nou.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor”, fratele Branham a vorbit despre prigoana evreilor și despre demonii care au ieșit de la râul Eufrat, dar după aceea a schimbat foaia.

Așadar, au existat câteva lucruri uimitoare care s-au întâmplat: a izbucnit al doilea Război Mondial, al doilea „Vai”, prigoana evreilor, deschiderea Trâmbiței a șasea.

Între Trâmbița a șasea și a șaptea, am avut al doilea Război Mondial, prigoana

evreilor și tot acel mare „Vai” care a avut loc, dar după aceea totul a fost oprit, reținut, și imediat după oprirea războiului, am avut o slujbă profetică ce s-a ridicat în scenă. Unde ne-a adus această slujbă profetică? Ce este între Trâmbița a șasea și a șaptea? Apocalipsa 10. El ne-a adus exact în Apocalipsa 10.

În timpul vieții acestui profet s-a întâmplat ceva remarcabil, ceva ce nu s-a mai întâmplat înainte: între anii 1962-1965, au avut loc patru întâlniri ale Conciliului Vatican 2.

Aceste patru întâlniri sunt încercările catolicilor de a face o mișcare ecumenică. Așadar, catolicii au început să-și schimbe regulile și reglementările, să lase garda jos, ca să poată accepta alte religii, iar acest lucru a avut loc în timpul vieții profetului.

Ambele războaie mondiale au avut loc în timpul vieții lui, iar Consiliul Mondial al Bisericilor a fost înființat imediat după război, mai precis în anul 1948 când a început și slujba fratelui Branham.

Puteți vedea cum merg în paralel? Dumnezeu și Satan au mers tot timpul pe drumuri paralele, așa cum am văzut în planul de bătaie pe care l-am studiat. Putem vedea toate aceste lucruri care s-au întâmplat în timpul vieții sale: Primul Război Mondial când era copil, Al doilea Război Mondial, apoi începutul slujbei sale, în același an a început Consiliul Mondial al Bisericilor, apoi am văzut sfârșitul slujbei sale și Conciliul Vatican 2, vechiul sistem roman care a început să cheme curvele sale să se întoarcă înapoi. Mama curvă își cheamă fiicele înapoi. Aceasta a făcut acest Conciliu Vatican 2, între anii 1962-1965, ultima sa întâlnire având loc în decembrie 1965, cu trei săptămâni înainte de moartea fratelui Branham. Exact la timp!

El a spus în „Sărbătoarea Trâmbițelor”:

„Observați eliberarea acestui duh ecleziastic. Acum, la douăzeci de ani de la acel război, noi vedem eliberarea acestui duh ecleziastic.”

Știți cât este de important acest lucru? Când demonii aceia au fost eliberați de la râul Eufrat, s-au dus și au început să-i prigonească pe evrei. Vedeți, prigoana evreilor este întotdeauna fizică deoarece ei au venit printr-o anumită ordine a nașterii. Astfel, evreii adevărați s-au înmulțit prin acea ordine, iar dacă cineva nimicea toată acea sămânță, nimicea de fapt toată sămânța lui Dumnezeu care a venit prin Israel. Dar cu neamurile lucrurile nu stau așa, deoarece ele sunt o sămânță duhovnicească. Astfel, nu putem spune: „Dacă scăpăm de nemți, scăpăm de toată sămânța lui Dumnezeu!” Înțelegeți? Satan nu a putut face cu neamurile ceea ce a făcut cu evreii, de aceea, pe evrei i-a atacat printr-o prigoană fizică, dar

În ce privește neamurile, împotriva lor a fost și va fi întotdeauna o prigoană duhovnicească.

Așadar, el încearcă să-i ucidă pe evrei, fizic, iar pe neamuri, duhovnicește. Vedeți calea? Pentru că toată sămânța israelită a lui Dumnezeu venea printr-o familie, Satan trebuia să șteargă acea familie, pentru ca sămânța lui Dumnezeu prin evrei să fie nimicită. În felul acesta, făgăduința lui Dumnezeu referitoare la mântuirea evreilor ar fi căzut și ei nu ar mai fi fost o națiune. Dar cu neamurile nu merge așa pentru că el nu putea să-i ucidă pe toți italienii, armenienii, etc., și astfel să distrugă sămânța lui Dumnezeu dintre neamuri. Sămânța Lui este pretutindeni, iar Satan a înțeles că trebuie să-i ucidă duhovnicește, prin amăgire.

Acum, când aceste două sute de milioane de demoni au ieșit afară, putem vedea clar care este natura lor, care este duhul lor, pentru că atunci când au fost eliberați, s-au dus direct în armata lui Hitler și ce au făcut? Au pornit un război cumplit. Armata lui Hitler a fost incredibilă: ei erau foarte rapizi și eficienți, au avut cea mai bună tehnologie, iar oamenii lor de știință au început să inventeze foarte rapid tot felul de arme. De cine erau unși? De duhuri demonice. Dacă veți studia Al doilea Război Mondial, veți putea vedea că într-adevăr au fost eliberate duhuri demonice. Apoi, a existat o ură de moarte împotriva evreilor. Astfel, ei au venit cu tot felul de sisteme, cu lagăre, cu sisteme de transport, sisteme de urmărire, totul având scopul să-i prindă și să-i ucidă pe evrei. Aceasta este natura acestor puteri demonice, dar nu uitați: pentru evrei este fizic, dar pentru neamuri este duhovnicesc.

Astfel, după ce Dumnezeu a spus: „Țineți pe loc cele patru vânturi!”, s-a oprit Al doilea Război Mondial și la fel prigoana evreilor, pentru ca ei să se poată întoarce în țara lor, ca să-i poată primi pe cei doi martori și astfel să poată intra la Sărbătoarea Ispășirii. Vedeți, când s-a oprit războiul, demonii aceia au părăsit armata naturală a lui Hitler și au intrat în sistemul ecleziastic, pe tărâmul bisericesc, deci nu s-au întors înapoi la râul Eufrat. Ce a spus fratele Branham?

„Observați eliberarea acestui duh ecleziastic. Acum, la douăzeci de ani de la acel război, noi vedem eliberarea acestui duh ecleziastic.”

Atunci, demonii aceia au trecut la Conciliul Vatican 2, au intrat în mișcarea ecumenică, iar fratele Branham a fost aici ca să ne spună aceasta. Știți cât este de supranatural? Vedeți cât de minunat se potrivește istoria cu Scriptura, cu mărturiile cu totul?

Să citim mai departe din „Sărbătoarea Trâmbițelor”:

„Noi am aflat că puterea fizică a fost eliberată acolo împotriva unei națiuni fizice, Israelul. Și ce a făcut? S-a dus, a făcut război și cum a ucis și a prigonit!

Acum este pe tărâmul ecleziastic al acesteia!

Nădăjduiesc că Domnul vă va deschide ochii să vedeți aceasta, deoarece îmi dau seama că aceasta nu este numai pentru biserica de aici. Această casetă va merge în jurul lumii.

Eu nu vreau să rănesc sentimentele nimănui, ci doar să spun Adevărul.

Tărâmul ecleziastic a fost deschis de la învierea firească a Romei păgâne și a mers tot timpul împotriva evreilor, care au fost întotdeauna vrăjmașul lor. Leul cu dinți de fier și așa mai departe, a călcat totul în picioare și a frânt poporul. Roma a fost întotdeauna vrăjmașul lui Dumnezeu! Același duh a fost eliberat de către dictatorii lumii, pentru că sistemul lor religios era încă în așteptare. Dar acum a fost eliberat.”

Vedeți? A mers la dictatorii lumii și a dezlănțuit un război, o prigoană fizică, pentru că sistemul religios era încă în așteptare, dar acum a fost eliberat.

„Ce a făcut? Așa cum a spus Domnul, vine înăuntru cu viclenie, lingușitor. Și ce face? Aduce Conciliul ecumenic mondial al bisericilor protestante, aduce duhul antihrist peste ambele, aducându-i la măcelărire, așa cum au făcut cu ceilalți, în ceasul chemării Miresei. Cum? Au eliberat duhul ecleziastic bisericesc. Unde l-au eliberat? Nu împotriva denominațiilor, ci împotriva Miresei. Dar aici, voi veți înțelege că Mireasa nu va trece prin timpul acela. Biblia spune aceasta”, Biserica va trece, dar Mireasa nu va trece. Nu puteți vedea? Predicatorilor, fraților, nu puteți vedea aceasta?”

Ce s-a întâmplat după ce profetul a părăsit scena? Unde s-au dus duhurile care au intrat în armata lui Hitler, în națiuni, și care au început războiul, prigoana și toate acele lucruri? Au mers pe tărâmul ecleziastic în Conciliul Vatican 2, iar acum a fost eliberat în mișcarea ecumenică. Mai întâi, a fost eliberat într-un război fizic și apoi reținut, dar după aceea, a fost eliberat pe tărâmul ecleziastic.

Acum s-a infiltrat și lasă garda jos, mai cedează puțin aici, puțin acolo, așa că astăzi, între aceste biserici nu mai există diferențe doctrinare pentru care să se despartă și pentru care să lupte. Acum au pus credința deoparte și au spus: „Noi credem într-o trinitate, credem în mântuirea prin Sângele lui Isus Hristos, credem în toate aceste lucruri. Aceasta este tot ce ni se cere, este suficient!”, așa că astăzi puteți face parte din sistemul trup. Ce fac însă prin aceasta? Se adună pentru măcelărire, se adună la Armaghedon. Înțelegeți? Ca să faci aceasta, tu trebuie să respingi Adevărul, trebuie să respingi Scripturile și să le pui deoparte; ca să intri în mișcarea ecumenică, trebuie să-L respingi pe Isus Hristos.

Așadar, pe tărâm ecleziastic, curva i-a adunat pe protestanți, iar acum ei se unesc. Știți ce au spus în urmă cu doi ani?

„Noi dorim să împlinim ultima rugăciune a lui Isus Hristos, rugăciunea în care a spus să fim una, așa cum a fost El și cu Tatăl”. Dar ei nu au înțeles cuvintele spuse de Domnul Isus, pentru că El a zis: „Pentru ca ei să fie una, așa cum Noi suntem una”. Cum a fost Isus și Tatăl una? Ei au fost una pentru că Isus a făcut tot ceea ce a spus Tatăl. El a fost împlinirea Cuvântului, Gândul lui Dumnezeu, Ei fiind într-o unitate și armonie desăvârșită în privința Cuvântului. El a venit din Gândul lui Dumnezeu și S-a manifestat în acel trup de carne numit Isus Hristos, fiind împlinirea gândului lui Dumnezeu care este unitatea cu omul. Am înțeles aceasta? Înseamnă că dacă dorim să fim una, noi trebuie să fim una așa cum a fost Isus cu Tatăl, aliniați total cu gândul lui Dumnezeu, aliniați total cu Cuvântul Său. Aleluia! Slăvit să fie Domnul!

Așadar, dacă vrem să fim una, așa cum Isus și Tatăl au fost una, noi trebuie să ne întoarcem și să ne aliniem total cu Cuvântul. Noi nu putem fi una cu El dacă lăsăm garda jos, dacă cedăm din Cuvânt, ne comportăm ca și cum anumite versete nu ar conta și spunem: „Lasă și tu de acolo și eu voi lăsa de aici. Vom ceda cu toții câte ceva din Cuvânt și vom ajunge la atât de puțin Cuvânt încât să nu mai fim în dezacord unii cu alții!”

Aceasta nu înseamnă a fi una așa cum a spus Isus și așa cum a fost El cu Tatăl, ci este o unitate falsă, o unitate condusă de puteri demonice. Ce va face unitatea lor? O prigoană împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, va aduce o prigoană împotriva celor care nu vor să lase garda jos, care nu vor să ignore Cuvântul și să-l întoarcă spatele lui Isus Hristos, ci rămân cu Cuvântul deplin și cu manifestarea Lui deplină în viețile lor. Dar ce vor să facă ei cu Cuvântul deplin? Să-L reducă la tăcere.

Țineți minte! În mișcarea ecumenică este același duh care a fost în Germania nazistă, dar la suprafață totul arată cât se poate de creștinesc. Va veni însă un timp în care toți vor fi prinși atât de tare și vor lăsa atât de mult garda jos, încât nici nu vor mai ști ce este creștinismul. Atunci, creștinismul adevărat va fi catalogat ca ceva rău, plin de ură și de intoleranță și se vor ridica împotriva lui ca să-l șteargă, spunând că este împotriva armoniei și unirii lor.

Prieteni, Dumnezeu are un popor care nu este de acord cu această unire care aduce lumea la această pace falsă și nu va tăcea, ci va continua să strige împotriva lor.

Ei vor ridica un sistem prin care vor încerca să nimicească Duhul adevăratului; este același duh anticreștin, doar că face totul ca să arate cât mai creștin. În acești cincizeci de ani care au trecut de la plecarea profetului, acest duh a lucrat din greu să schimbe ideile creștine, principiile creștine, morala creștină, pentru ca oamenii

să facă ceea ce vrea el ca să preia puterea și controlul sub masca creștinismului. De ce credeți că a căzut atât de repede moralitatea în creștinism? De ce credeți că s-a prăbușit pretutindeni în jurul nostru? Pentru că aceste duhuri ecleziastice încearcă să creeze calea pentru a seca Eufratul ca să poată trece împărații. Ele sunt ținute de ecleziaști, dar în ultimul timp, ecleziaștii au lăsat atât de mult garda jos încât nu mai există o deosebire clară între creștinism și restul religiei. Dar acum, Modelul Lui este în Mireasa lui Isus Hristos care este într-un asemenea contrast cu restul lumii religioase încât duhurile rele au trebuit să îndepărteze creștinismul adevărat ca să poată înainta în lucrarea lor fără să fie observate.

Slăvit să fie Domnul pentru ajutorul pe care ni l-a dat, deoarece dacă cunoaștem Pecețile, cunoaștem totul; dacă cunoaștem Mesajul, totul este descoperit.

Prieteni, noi nu trebuie să ne temem de nimic și să stăm cât putem de credincioși Cuvântului pentru că scopul nostru pe acest pământ este să ne împotrivim diavolului și sistemului lui ecleziastic, și să rămânem credincioși lui Isus Hristos, care este Cuvântul făcut trup în epoca noastră, Cuvântul manifestat în epoca noastră. Acesta este Isus Hristos, iar noi trebuie să-l rămânem credincioși pe deplin.

Vor veni ei împotriva Miresei? Absolut! Este profețit că vor încerca s-o reducă la tăcere, dar vor reuși? NU! Grâul va fi adunat în hambar înainte ca ei să poată face aceasta.

Totuși, va veni un timp în care sistemul ecumenic se va aduna împotriva Miresei și va încerca s-o reducă la tăcere, dar atunci nu vom sta ca niște pipirigi și nu vom tăcea, ci vom lupta și vom câștiga chiar acum, vom arăta Cuvântul, dar nu numai cu vorba, ci și cu fapta. Noi vom trăi manifestarea Duhului Sfânt, vom trăi atât de mult acest Cuvânt încât vor fi nevoiți să ne oprească pentru că suntem împotriva întregului sistem. Vom trăi Cuvântul și vom fi plini de curaj, dar nu vom fi noi și nu o vom face într-un mod arogant, ci vom sta credincioși Cuvântului. Nu vom ceda nici o iotă din Cuvânt, ci Îi vom fi credincioși pe deplin până când vine Domnul și ne ia sus.

Prieteni, eu nu vreau să stau undeva într-un colț, ca un laș, ci vreau să fiu în prima linie, dând tot ce am, cu o viață care se potrivește în totul Cuvântului, cu o biserică ce este în totul conform Cuvântului, cu o viață de rugăciune, cu o legitimare divină, cu vindecare, cu ungerea Duhului Sfânt. În ziua în care El va veni să ne adune în hambar, eu vreau să fiu acolo, în prima linie.

Frați și surori, noi suntem chemați să purtăm lupta Lui în acest Eden al Satanei, și ea este chiar acum și chiar aici. Dar noi nu luptăm cu pumnul, cu pietre, etc, ci luptăm cu Cuvântul lui Dumnezeu, și nu spunem doar cuvinte, ci Cuvântul trebuie

arătat, trebuie să fie trăit.

În „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, citim:

„Biserica Sa stă singură. Ea nu este agățată de nimic. El a fost legitimat de Dumnezeu ca fiind trupul în care a locuit Dumnezeu; iar Biserica este legitimată ca fiind Trupul Său, prin faptul că face același lucru. Ea este Trupul Său, Adevărul manifestat al Cuvântului Său făgăduit pentru zilele din urmă.”

Cine este Mireasa? Trupul Său și face același lucru ca El.

„Ea este Trupul Său, Adevărul manifestat al Cuvântului Său făgăduit pentru zilele din urmă.

Ea și numai Ea singură stă pe Aceasta. De aceea, diavolul urlă prin aceste organizații mari, ca să ridice ceva care s-o reducă la tăcere.”

Ce s-a întâmplat în ultimii cincizeci de ani? Ce s-a făcut prin Conciliul Vatican 2? S-a zidit un sistem. Vedeți? Zidurile au fost dărâmate, Eufratul a secăt, totul este pregătit. Ei au schimbat creștinismul, au pervertit Cuvântul, au schimbat adevărul despre ce înseamnă să fii un credincios adevărat și totul este pregătit ca să se ridice din nou vechiul Imperiu Roman. Se va întâmpla atât de repede încât ne va șoca.

Țineți minte că Hitler a venit la putere după ce Germania fusese învinsă în Primul Război Mondial. În anul 1919, ei au semnat un Tratat prin care spuneau că vor plăti pentru crimele săvârșite, dar în anul 1933 a venit la putere Hitler. El a început să rezidească sistemul, iar șase ani mai târziu, în anul 1939 a pornit Al doilea Război Mondial, dovedindu-se a fi una dintre cele mai puternice forțe militare din lume. De ce? Pentru că au fost unși de cei două sute de milioane de demoni de la Eufrat. Vedeți? Nu este nevoie de mult timp pentru ca tot ceea ce este normal să fie schimbat radical și să devină anormal. În Germania, totul s-a schimbat peste noapte; în Polonia, totul s-a schimbat peste noapte, ceea ce dovedește că nu este nevoie de mult timp ca să se schimbe ceva. De ce? Pentru că cei două sute de milioane de demoni care au lucrat atunci, sunt aceiași care lucrează și acum. Ei pregătesc și zidesc, pregătesc și zidesc, iar când vor porni, totul va fi atât de rapid încât oamenii abia se vor putea dezmetici. Dar noi știm ce va urma și suntem pregătiți, pentru că avem Sabia în mână. Noi stăm aici pregătiți ca să fim luați în hambar.

„Ele nu o vor face niciodată, pentru că Ea nu va fi redusă la tăcere, ci va fi luată sus. Ea este ridicată acum, prin puterea Cuvântului legitimat făgăduit Ei. Amin!”

Să ne ridicăm în picioare. Nu vreau să aduc multe detalii, ci doresc să înțelegeți ceea ce am spus și să vă concentrați asupra acestor lucruri, pentru că noi știm cine suntem, unde ne aflăm și în ce epocă trăim. Totul este așezat atât de desăvârșit în

Cartea Apocalipsei încât este uimitor. Totul este exact acolo unde trebuie să fie, între Trâmbița a șasea și a șaptea, între Pecetea a șasea și a șaptea, iar noi suntem fericiți și plini de recunoștință pentru zilele pe care le trăim. Mulțumim Domnului! Amin!

- partea a opta - CELE DOUĂ OȘTIRI

Să deschidem Bibliile la Apocalipsa 19.11-16.

Astăzi vom continua cu tema de duminică, pentru că nu am reușit s-o termină.

Deci, Apocalipsa 19.11-16:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat” și El judecă și Se luptă cu dreptate.

Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe decât numai El singur.

Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Oștile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.

Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

Să citim și Apocalipsa 17.14 :

„Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

Vă mulțumesc pentru ziua de duminică și pentru ceea ce ați făcut pentru noi. Ceea ce apreciez este respectul pe care-l aveți pentru darurile lui Dumnezeu.

Aș vrea să-i purtăm în rugăciune pe frații care vor merge în Haiti, pe fratele Emanuel, fratele Kyle, fratele Elmor și fratele Bryan. Abia așteptăm să auzim ce va face Domnul acolo, iar la sfârșitul serviciului, aș vrea ca acești frați să vină în față, ca să ne punem mâinile peste ei, astfel încât să-i trimitem cu împuternicirea bisericii, având încredințarea că Dumnezeu va face lucruri supranaturale prin ei.

Astăzi aș vrea să privim la „Cele două oștiri” din cartea Apocalipsei. În Apocalipsa 19, îl vedem pe Hristos venind pe un cal alb, urmat de toată oștirea cerească pe

cai albi și așa vrea să privim cu toții această oștire care-L urmează. Noi știm că privim totul din perspectiva unei Cărți deschise, nu a unei Cărți închise, iar aceasta schimbă totul.

Îmi amintesc că încă din copilărie am fost atras de cartea Apocalipsei, dar nici astăzi nu am explicația de ce un băiețel de zece sau unsprezece ani, ar dori să citească Apocalipsa. Totuși, la vârsta de cincisprezece sau șaisprezece ani, citisem deja Apocalipsa de trei sau de patru ori.

De ce ar face un băiețel așa ceva? Pentru mine, Apocalipsa a fost o carte închisă, așa că tot ce puteam vedea erau fiare, balauri, cai de diferite culori, ceea ce era foarte fascinant pentru un băiat, săbii care ieșeau din gura cuiva, aripi și făpturi, etc., dar toate acestea nu-mi spuneau nimic. Dar după ce Dumnezeu a adus în scenă un profet pentru a ne dezvălui aceste lucruri și au fost deschise Pecețile, noi citim într-o Carte deschisă, care nu mai este o fantezie, o poveste sau o carte colorată, ci este o realitate. Acum o vedem, ne uităm la ea cu ochii deschiși și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

Pentru mulți oameni, Biblia este o poveste, este doar o culegere de povești drăguțe și interesante. Ei vorbesc despre un Dumnezeu care iubește pe toată lumea, dar nu înțeleg că în Ea există mult mai mult. Îi mulțumim Domnului pentru că a avut milă de noi.

Săptămâna trecută am depus mărturie în fața unui bărbat. Am avut numai câteva minute în care am putut vorbi cu el, dar omul a făcut o glumă în care a spus că Eva a mâncat un măr, iar din cauza aceasta a căzut în păcat. Acea a fost ușa mea deschisă, așa că am pășit în față și timp de cincisprezece minute, i-am prezentat sămânța șarpelui.

L-am întrebat: „Ce fel de fruct poate mânca cineva, ca să-i fie deschiși ochii și să înțeleagă că este gol? Apoi să-și facă un șorț, dar să nu-l pună la gura cu care tocmai păcătuise, ci să-l pună peste trup?” În continuare, i-am mai pus câteva întrebări, ca: „De ce avem nașterea din fecioară?”, la care el a zis: „Da, ai dreptate, de ce?”

Astfel, am lovit ținta și am spus: „Adulterul este singurul răspuns la toate aceste întrebări.” Atunci, omul acela m-a privit și m-a întrebat: „Unde mergi la biserică?”, iar eu l-am invitat să vină aici sau să urmărească predicile noastre. I-am spus că bucuria noastră este să vedem Biblia devenind vie, astfel încât să înțelegem că ea nu conține doar niște povești despre Noe și arca sa, sau despre Avraam și Sara, ci este o realitate, este ceea ce încearcă să ne spună Dumnezeu, iar noi dorim să știm cu disperare. Pentru mine a fost minunat să port acea discuție pentru că Dumnezeu ne-a deschis mintea și știm ce vorbim.

Citatul pe care-l voi citi în continuare, l-am adus și duminică, dar îl voi repeta pentru că este un principiu pe care noi trebuie să-l înțelegem. Dacă nu vedem acest principiu în Scripturi, multe din lucrurile pe care ni le-a spus fratele Branham, nu au nici un sens.

Este vorba de predica „Cele patru lăcuste”, din anul „1953:

„În timpul în care loel aduce această profeție, biserica era într-o stare cumplită...”

El vorbește despre ceva ce s-a întâmplat în zilele când a trăit Iov:

„...căzută, chiar înainte de prima venire a Domnului. Duhul a venit peste acest profet, iar el a putut vedea mai dinainte aceste lucruri: el a văzut starea evreilor, dar a văzut și starea bisericii de azi.”

Așadar, loel s-a uitat și a văzut ceva ce s-a întâmplat în timpul său, ceva ce era o realitate în ziua sa, dar a văzut și starea evreilor în timpul când avea să vină Isus și a văzut și starea bisericii din ziua de azi. El nu ne-a spus aceasta când a scris acest verset deoarece Dumnezeu așeza totul acolo, pentru ca atunci când va veni un profet, să poată lua acest verset și să ne arate însemnătatea lui.

Astfel, noi știm că profeția adusă de loel, s-a împlinit în zilele în care trăia el, iar la scurt timp după aceasta, sirienii au venit, au răscolit pământul și au mâncat tot, dar apoi a existat o restituire. Același lucru s-a întâmplat în zilele lui Isus, când biserica ebraică a ajuns foarte jos, era distrusă, dar apoi a fost readusă înapoi pentru că Petru a spus: „Aceasta este ceea ce a spus profetul loel. Aceasta este împlinirea profeției lui.”

Mai târziu, fratele Branham a putut lua aceeași profeție și să spună: „Este pentru ziua noastră.”

Așadar, noi trebuie să înțelegem că atunci când citim o profeție, nu putem s-o luăm și s-o punem undeva și să spunem: „În altă parte nu se mai potrivește!”, pentru că dacă facem aceasta, vom pierde multe lucruri pe care ni le spune profetul. Aceasta este cauza pentru care Mesajul este împărțit în atât de multe tabere și de aceea se pun o mulțime de întrebări, ca: „Suntem deja la Cina nunții sau Cina nunții va veni? Suntem deja căsătoriți sau nunta noastră va fi după întâlnirea din văzduh?”

Adevărul este că ambele afirmații sunt adevărate, deoarece fratele Branham a spus: „Noi nu vom merge la nuntă deoarece căsătoria noastră este aici.” El a spus aceasta în anul 1964, în Mesajul „Confirmarea Cuvântului”, dar după aceea a spus: „Vom merge la nuntă să-L întâlnim în văzduh.” El spunea aceasta pentru că există o unire invizibilă și există o unire vizibilă. Există o unire care are loc acum, în sufletul nostru, o unire în care suntem uniți cu Hristos prin botezul Duhului Sfânt, dar există și o unire care va veni în trupul nostru firesc, când îi va întâlni pe ai Săi

În văzduh.

Așadar, noi trebuie să înțelegem că uneori afirmațiile făcute de profeți au o dublă însemnătate: firească și duhovnicească. Dacă nu vedem aceasta, ajungem să ne separăm în diferite tabere, să aruncăm cu noroi unii în alții și să ne urâm unii pe alții, deși, în realitate, și unii și alții avem o bucățică din Adevăr. Aceasta înseamnă că noi trebuie să fim foarte atenți când citim Cuvântul.

Prieteni, ascultați doar ceea ce a spus profetul și credeți ceea ce a zis el. S-ar putea ca pe moment să fim puțin derutați, dar în cele din urmă, Dumnezeu va așeza totul ca să înțelegem. Să nu schimbați ceea ce a spus el, ci luați totul exact cum a fost spus și așteptați ca Dumnezeu să așeze totul la locul lui. Nu luați ciocanul ca să forțați așezarea acelor piese de puzzle, ci lăsați totul așa până când se potrivește, pentru că atunci când se potrivește, este minunat.

Noi am putut vedea că există două vițe care au început în ceruri, când Mihail și Lucifer s-au confruntat într-un război mare, și le-am urmărit de-a lungul timpului.

În continuare, voi citi un citat pe care l-am mai adus, dar o fac pentru că vreau să repetăm câteva lucruri:

„Prima și cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată, a început în cer, unde Mihail și îngerii Săi au luptat împotriva lui Lucifer și a îngerilor săi. A început mai întâi acolo, prima bătălie a fost acolo. Așadar, păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer. Apoi a fost aruncat din ceruri, izgonit pe pământ și a căzut asupra ființelor umane. Atunci, bătălia a trecut de la îngeri și a devenit o bătălie umană, iar Satan a venit să distrugă creația lui Dumnezeu, ceea ce a creat Dumnezeu pentru Sine Însuși. Satan a venit să distrugă aceasta, acesta a fost scopul Său: să distrugă aceasta. Apoi, bătălia a început aici pe pământ și a început în noi, iar de atunci a continuat să se dezlănțuie.”

Așadar, acum nu mai avem o bătălie îngerească. Noi trebuie să înțelegem că această bătălie care a început în ceruri nu mai este o bătălie îngerească, ci este una umană. Deci, unde are loc chiar acum bătălia care a început în ceruri? Chiar aici, în noi. Bătălia dintre Lucifer și Mihail, bătălia prin care Lucifer vrea să biruiască Cuvântul lui Dumnezeu, prin amăgire, are loc în fiecare zi și în fiecare clipă, în noi. Vrem să știm unde este bătălia? Este chiar aici, în noi. Astfel, când ne uităm în oglindă, ne uităm de fapt la câmpul de bătălie, la locul bătăliei, iar fratele Branham a vorbit despre aceasta în predica „Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată”:

„Aceste două oștiri au trebuit să găsească un loc, un pământ comun, în care să se dea bătălia, și au ales mintea omului. Acesta este câmpul de bătălie.”

Acesta este adevărul: bătălia se dă în noi. Vedeți? Dacă nu putem vedea aceasta, dacă nu știm unde se dă bătălia, ne vom împiedica și vom cădea în capcană. Ne

vom gândi că bătălia este aici sau acolo, în grupul acesta sau în familia aceea, dar nu vom realiza că bătălia care a avut loc în ceruri, are loc chiar acum în noi, și astfel vom fi înșelați pe deplin cu privire la ceea ce face Dumnezeu și vom ajunge în tot felul de probleme.

Prieteni, noi trebuie să înțelegem că bătălia este chiar aici, de aceea trebuie să ne hrănim cu Cuvântul și să stăm în rugăciune pentru că, dacă suntem creștini, nu există altă opțiune. Noi nu ne putem lua vacanță în ce privește hrănirea noastră cu Cuvântul sau venirea în prezența Domnului ca să cerem ca Duhul Sfânt să ne conducă viețile în bătălia care nu se oprește niciodată.

Așadar, nu putem spune: „Sunt obosit! Azi îmi voi lua o zi liberă și nu voi citi Biblia, nu mă voi ruga și nu voi asculta Cuvântul!”, pentru că de îndată ce facem aceasta, nu vom mai câștiga teren în bătălia care nu se oprește niciodată. În această bătălie nu există zile libere! Diavolul nu-și ia zile libere, ceea ce înseamnă că nici noi nu putem face aceasta.

Ați observat că atunci când mergeți în vacanță vă opriți din rutina voastră zilnică, din devotamentul vostru pentru viața de rugăciune, iar când vă întoarceți înapoi, începeți să vă uscați? Ați avut un timp minunat, ați văzut priveliști minunate, dar din punct de vedere duhovnicesc vă uscați. Eu cred că nu așa trebuie să fie vacanța. Puteți merge în vacanță și să aveți un timp minunat împreună cu familia, dar trebuie să vă reîmprospătați sufletul zilnic.

Deci, trebuie să fim atenți pentru că nu există zile libere și nici vacanțe în a fi un fiu al lui Dumnezeu.

În Pecetea a șaptea citim:

„Este o bătălie veche care a început dincolo de timp. Satan și îngerii săi au fost dați afară, dar au venit pe pământ și bătălia a început din nou. Eva a rupt bariera în spatele căreia era fortificată, în spatele Cuvântului lui Dumnezeu, iar din ceasul acela, Satan a câștigat bătălia asupra Cuvântului lui Dumnezeu pentru că unul din copiii Săi, cel mai slab, a lăsat garda jos.

Acesta este felul în care el a câștigat bătălia de fiecare dată: pentru că unul din copiii Săi a lăsat jos garda Cuvântului.”

În tema de astăzi, vom aduce mai multe citate din Pecetea a patra și Sărbătoarea trâmbițelor, pentru că ele merg în paralel, dar vom avea și alte citate.

Haideți să vedem la ce anume se va ajunge.

Noi suntem în Pecetea a patra: am parcurs epocile Bisericilor, iar fratele Branham ne-a spus că se va ajunge la bătălia de la sfârșitul timpului.

„Priviți la ce se va ajunge. La ce anume? Va merge înapoi exact cum a venit. A început în cer și se va ajunge la bătălia de la sfârșitul timpului.

Prima bătălie a fost în cer, iar Lucifer a fost scos afară și a venit pe pământ. Apoi, a murdărit Edenul, iar de atunci a continuat să murdărească.

Acum, de la bătălia din cer s-a ajuns la bătălia de pe pământ și se va încheia pe pământ, la sfârșitul timpului, în bătălia numită Armagedon. Noi știm aceasta. Bătălia a început în cer, iar ei au fost dați afară. Mihail și îngerii Săi i-au aruncat afară pur și simplu, i-au dat afară, iar când s-a întâmplat aceasta, ei au căzut exact în Eden, iar atunci a început bătălia de aici de jos.”

Noi am văzut planul de luptă și ce a făcut Lucifer ca să amăgească biserica de-a lungul epocilor Bisericii, și am aplicat aceasta și în viețile noastre. Astfel, dacă vedem ce s-a întâmplat în epocile Bisericilor, putem înțelege și fiecare din alunecările noastre, din căderile noastre, pentru că întotdeauna este același tipar. Dar Dumnezeu ne-a dat o cale de scăpare.

Astăzi, privim numai la ultima porțiune a acestui plan de luptă, la Vulturul care luptă cu moartea, cu calul gălbui.

Astfel, în Pecetea a patra citim:

„Aici vedem Viața și Moartea venind la lupta finală. Calul alb al Vieții adevărate și calul gălbui al crezurilor amestecate. Noi le vedem ajungând la confruntarea finală.”

Această bătălie se va încheia sub Pecetea a patra și se va ajunge la o confruntare adevărată.

Haideți să citim puțin din Apocalipsa 16, dar mai întâi, vreau să vă reamintesc ceva ce am spus și duminică și anume, că fratele Branham ne-a arătat în Peceți un tipar. El a făcut aceasta când a spus că atunci când a venit fiecare mesager al Bisericii, a fost ruptă o Pecete; mesagerul a primit o descoperire de la Dumnezeu și a sunat din Trâmbiță, iar Trâmbița a declarat un război duhovnicesc. Deci, a pornit un război duhovnicesc apoi, aleșii acelei epoci au fost pecetluiți, iar peste ceilalți a căzut o urgie.

Așadar, el ne-a arătat Peceți, Trâmbițe și urgii și ne-a spus că ele s-au desfășurat în fiecare epocă a Bisericii, aceste lucruri având loc de-a lungul timpului.

Deci, în fiecare epocă a Bisericii a fost o Pecete, o Trâmbiță și o urgie, iar când am ajuns la epoca a șaptea a Bisericii, a existat, de asemenea, o Pecete ruptă la sfârșit; la sfârșitul epocii Laodicea au fost rupte cele șapte Peceți, așa că Evanghelia a sunat în măsura deplină a Cuvântului și ne-a adus descoperirea deplină a lui Isus Hristos, declarând nu numai o bătălie în cadrul unei epoci a bisericii, ci a adus înapoi bătălia deplină. Cuvântul deplin a adus înapoi bătălia deplină. Am înțeles aceasta?

De-a lungul epocilor am avut o luptă împotriva unei Peceți, a descoperirii unei

porțiuni din Cuvânt, dar acum am ajuns la o confruntare în care avem Cuvântul deplin, Trâmbița Evangheliei depline, Evanghelia deplină a lui Isus Hristos care ne duce la bătălia deplină. Dar nu ne temem pentru că am fost echipați ca să biruim. Acum aș vrea să vă arăt un tipar foarte important despre care am vorbit puțin duminică. Dacă citim în Apocalipsa 16, aici avem potirele din care sunt turnate urgiile. Prima urgie este vărsată în versetul 2, următoarea în versetul 3 și așa mai departe, până când ajungem la potirul al șaselea, pe care îl vom citi împreună:

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.”

Ceea ce vreau să vă arăt aici este că există un Interval între Pecetea a șasea și a șaptea, între Trâmbița a șasea și a șaptea și între Potirul al șaselea și al șaptelea, iar noi trăim în acest Interval. Înseamnă că acum putem să ne poziționăm exact în cartea Apocalipsei, pentru că trăim în spărtură.

Țineți minte că aceasta se întâmplă duhovnicește și firește; acum se întâmplă duhovnicește și se va întâmpla și firește.

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.

Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.

„Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”

Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.

Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!” (Apocalipsa 16.12-17).

„Șapte” este întotdeauna încheierea, fie că este vorba de Pecetea a șaptea, de Trâmbița a șaptea sau de Potirul al șaptelea. De aceea, aici, în versetul 17 scrie: „S-a isprăvit!”

Noi vom vedea aceasta, dar deocamdată putem vedea că în Intervalul dintre Potirul al șaselea și Potirul al șaptelea, este o descoperire sau un anunț făcut cu privire la cele trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Astfel, fratele Branham a început să descopere, să demaște învățătura trinitară așa cum este ea și să ne arate aceste trei duhuri necurate pe măsură ce au ieșit, ne-a arătat trinitatea Satanei: balaurul, fiara și prorocul mincinos.

Deci, cine este cel care ne-a descoperit în acest Interval ce înseamnă aceste trei broaște? Mesagerul celei de-a șaptea epoci a Bisericii, profetul dintre neamuri.

Așadar, în acest Interval, el ne descoperă care este însemnătatea duhovnicească a

acestor lucruri.

Deci, în Interval avem mesagerul epocii a șaptea a Bisericii, profetul din Maleahi 4 și Apocalipsa 10.7, iar el ne-a explicat ce sunt cele trei duhuri necurate; ne-a explicat trinitatea: balaurul, fiara și prorocul mincinos. Vedeți cât de important este acest Interval?

Să mergem puțin înapoi în Apocalipsa 9. Trâmbițele încep în Apocalipsa 8, iar în Apocalipsa 9.13-17 avem Trâmbița a șasea. Să citim împreună aceste versete:

„Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare Eufrat!”

Și cei patru îngeri care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.

Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul.

Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei și din gurile lor ieșeau foc, fum și pucioasă.”

Ați observat că de fiecare dată când avem de-a face cu un demon, din gura lui ies trei lucruri? Aceste trei lucruri îi distrug întotdeauna pe oameni pentru că promovează o învățătură trinitară. Așadar, tot timpul sunt trei lucruri pentru că el întotdeauna i-a nimicit pe aleșii dintre neamuri cu trei cuvinte, cu amăgirea. Pe evrei, îi nimicește fizic, dar nu poate nimici toată sămânța lui Dumnezeu prin nimicirea unei familii, așa cum încearcă să facă cu evreii. La neamuri, poate ajunge numai prin amăgire duhovnicească: el aduce moartea duhovnicească pentru că nu poate găsi sămânța, ea fiind răspândită printre toate neamurile, prin toate națiunile. Deci, când vrea să nimicească linia Israelului, poate distruge numai Israelul.

Și care sunt cele trei lucruri care ies din gura acelor duhuri? Foc, fum și pucioasă.

„A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor.

Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete și cu ele vătămau.

Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.

Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile* lor, nici de curvia lor, nici de

furtișagurile lor.” (v.18-21).

Așadar, aici am avut șase Trâmbițe, dar dacă citim, vedem că nu trecem la Trâmbița a șaptea, ci avem un Interval, avem intercalat Apocalipsa 10, în care ni se vorbește despre Îngerul puternic care vine jos și despre îngerul al șaptelea al Bisericii. Apoi, ajungem la Apocalipsa 11, unde citim despre cei doi martori care vin și predică la evrei. Cu alte cuvinte, în acest Interval, în această Spărtură, avem trei profeți: avem un profet pentru neamuri și doi profeți pentru evrei, care apar în Intervalul dintre Trâmbița a șasea și a șaptea. Cei doi proroci predică, cheamă urgiile și apoi sunt uciși. După uciderea lor, în Apocalipsa 11.15 scrie:

„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.”

Vedeți Intervalul? Avem Apocalipsa 9, Trâmbița a șasea, iar înainte de a ajunge la Trâmbița a șaptea, ajungem la profetul neamurilor și la cei doi martori care merg la evrei.

Ce este numărul „șapte”? Încheierea. Atunci, toate împărățiile lumii vor trece în mâinile Dumnezeului nostru și ale Hristosului Său. Deci, șapte aduce întotdeauna încheierea.

Acum vom merge puțin mai în spate. În Apocalipsa 6.1 începe Pecetea întâi, apoi urmează celelalte, până la Pecetea a șasea care începe în Apocalipsa 6.12:

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele

și stelele au căzut din cer pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic.

Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.

Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.

Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (v. 12-17).

Aceasta este Pecetea a șasea și în mod normal ar trebui ca în următorul verset să avem Pecetea a șaptea, dar nu este așa, ci avem un Interval care este Apocalipsa 7, în care este chemarea celor o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Cine-i cheamă pe cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei? Cei doi profeți, Moise și Ilie, cei doi martori.

Întotdeauna, în Interval, în Spărtură, avem profeți: avem un profet pentru neamuri și doi profeți pentru evrei. De aceea, Pecetea a șasea a trebuit să fie deschisă în Al doilea Război Mondial, iar fratele Branham a spus că „Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea sună în același timp, iar Trâmbița a șasea este al doilea Vai, adică Al doilea Război Mondial.”

Așadar, în Al doilea Război Mondial, Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea au sunat în același timp. Vedeți? A trebuit să fie așa sau profetul nostru s-a născut la timpul nepotrivit, deoarece el a trebuit să vină în Intervalul dintre Trâmbița a șasea și a șaptea. Slăvit să fie Domnul! Cum este posibil ca viața unui om să se potrivească cu Scriptura, verset cu verset și capitol cu capitol? Aceasta nu este o invenție omenească, ci Dumnezeu a zidit totul cu mâna Sa, pentru ca totul să vină la împlinire.

Primul Vai, Primul Război Mondial a avut loc când fratele Branham era copil, apoi, ca adult a văzut Al doilea Război Mondial și a spus că cele două: Trâmbița a șasea și Pecetea a șasea sună deodată. Dar după aceea s-a întâmplat ceva, deoarece noi știm că mult din ceea ce trebuie să se întâmple în Pecetea a șasea și în Trâmbița a șasea, urmează să vină.

Să citim împreună din Apocalipsa 7.1-3:

„După aceea am văzut patru înger care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru înger care le fusese dat să vatăme pământul și marea,

zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”

Acești patru înger pe care i-am văzut în Trâmbița a șasea și care au fost legați la râul Eufrat, au fost dezlegați. Pecetea a șasea a fost deschisă, necazul a început, prigoana evreilor a început, dar dintr-o dată a venit un înger care avea Pecetea lui Dumnezeu și a strigat cu glas tare: „Nu vătămați pământul, opriți-vă! Țineți totul pe loc...” Aici avem o perioadă de timp, un Interval, „...până când sunt pecetluiți cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei!” Așadar, în Interval avem pecetluirea. Cine face pecetluirea? Profeții le predică Cuvântul, iar ei primesc Ispășirea adevărată și sunt pecetluiți în Împărăția lui Dumnezeu.

Cred că acum putem vedea ce s-a întâmplat în istorie, cum au răsunat Pecetea a șasea și Trâmbița a șasea, dar au fost oprite și sunt ținute pe loc până când sunt pecetluiți cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei.

De aceea, cei doi profeți vor putea chema urgii oricând doresc, pot închide cerul, pot opri ploaia, pot chema foc, cutremure și tot ceea ce găsim scris în Pecetea a șasea. De ce? Pentru că pecetluirea evreilor este făcută, iar cei patru îngeri nu vor mai ține vânturile, ci totul este dezlănțuit.

Pentru mine, toate aceste lucruri sunt uimitoare și vi le spun pentru că vreau să vedeți partea firească și partea duhovnicească.

Noi nu trebuie să uităm că fratele Branham a spus că Pecetea a șasea va fi deschisă de cei doi profeți, ceea ce este fără îndoială adevărul. Dar tot el a spus că Pecetea a șasea sună în același timp cu Trâmbița a șasea și că Trâmbița a șasea este al doilea Vai, Al doilea Război Mondial.

Cum pot fi ambele afirmații adevărate? Numai dacă Pecetea a șasea s-a deschis, dar i s-a poruncit să se oprească până când se va face pecetluirea. Apoi, cei doi profeți sunt chemați să deschidă Pecetea a șasea. Amin!

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„Ei nu erau cai firești. Din gura lor ieșea foc, aveau cozi și platoșele lor erau din iaspis. Capătul cozii arăta ca un șarpe, avea capul unui șarpe și vătâma. Vedeți? Sunt cai spirituali, diavoli spirituali care au fost legați în toți acești ani la râul Eufrat. Ce este aceasta? Vechiul Imperiu Roman care a fost reînviat; prigoana evreilor. Ei au fost legați timp de aproape două mii de ani la râul Eufrat, și nu pot trece în făgăduință; o sectă religioasă care a încercat să treacă dincolo de Eufrat. Douăzeci de mii ori zece mii de diavoli ai prigoanei au venit prin Eden, dar au fost legați acolo.

Observați ce se întâmplă sub Trâmbița a șasea. Ei au fost eliberați împotriva evreilor; prigoana evreilor. Diavolii supranaturali au fost legați aproape două mii de ani, dar apoi au fost eliberați de Stalin, Hitler, împotriva evreilor. Voi spuneți: „Păi, aceasta nu este Roma!” Este același duh, pentru că ei le-au făcut evreilor același lucru pe care l-au făcut creștinilor în zilele Romei păgâne.

Priviți la Israelul firesc și la Biserica duhovnicească de acum, pe măsură ce le separăm.”

Așadar, fratele Branham avea să facă o separare între prigoana firească a evreilor și ceva ce avea să i se întâmple bisericii.

„Acolo este același Imperiu Roman, legat de puterile eclesiastice.”

El vorbește despre Eufrat, dar explică ceva duhovnicesc din Trâmbița a șasea.

„Roma păgână a devenit Roma papală și a fost legată acolo prin tradițiile sale creștine.”

Cum s-a întâmplat aceasta? Pentru că a luat tradițiile creștine, nu a putut să se mai comporte ca vechea Romă păgână, ci a trebuit să se prefacă, să pretindă că

era creștină. Astfel, a fost legată de granițele ecleziastice pentru că a trebuit să se comporte ca și cum ar fi creștină și nu a mai putut să se comporte ca vechiul Imperiu Roman.

„Au fost puse împreună o parte din creștinism și superstiții din Roma: închinarea la femei și toate celelalte lucruri: Crăciunul, sărbătorile, zile sfinte și altele.

Astfel, a fost legată cu tradiția aceea și nu poate fi eliberată pentru că este împotriva principiilor creștine.”

Așadar, trebuie să vină un timp când va putea fi eliberată, dar acest lucru se poate întâmpla numai atunci când este îndepărtată granița ecleziastică. Vedeți? Ei nu se pot comporta cum vor, din pricina tradiției lor creștine, trebuie să se abțină, să fie rezervați, până când vor îndepărta granițele ecleziastice, iar atunci se vor purta într-un fel necreștinesc, deși se vor numi creștini. Aceasta este ziua în care trăim noi: putem trăi oricum și să fim totuși creștini, putem spune: „Îl iubim pe Isus și Isus ne iubește pe noi!”, și în același timp să folosim droguri, să ne înșelăm soția sau soțul, etc., și cu toate acestea să spunem că suntem creștini. Astfel, totul se schimbă și granițele ecleziastice sunt îndepărtate.

„Este același duh păgân neduhovnicesc! Același duh prins în națiunile lumii, potrivit profețiilor lui Ezechiel și a celorlalte profeții.

Ei au fost eliberați împotriva evreilor care nu au știut nimic despre Duhul.”

Aici, fratele Branham vorbește despre ceea ce s-a întâmplat cu prigoana evreilor, sub Trâmbița a șasea, și ne arată ce s-a întâmplat pe tărâm ecleziastic.

El ne-a spus că aceste duhuri au fost eliberate în lumea ecleziastică. Noi știm că fratele Branham a vorbit despre Conciliul Vatican 2, mișcarea ecumenică a catolicilor. Ei au hotărât să lase barierele jos și i-au invitat pe „frații lor” protestanți să se întoarcă înapoi și să se unească cu ei în „dragoste frățescă”. Ei l-au excomunicat pe patriarhul bisericii din Grecia, ceea ce a cauzat despărțirea dintre catolicismul din Est și cel din Vest. Dar acum l-au adus înapoi, iar papa Paul al șaselea i-a dat o hârtie prin care se anula excomunicarea sa. Ei nu au explicat niciodată motivul pentru care l-au excomunicat, ci doar l-au primit înapoi. Ce făceau prin aceasta? Dărau barierele ecleziastice.

Observați ce a spus fratele Branham:

„Observați eliberarea acestui duh ecleziastic. La douăzeci de ani de la încheierea războiului, noi vedem eliberarea duhului ecleziastic.”

Ce s-a întâmplat douăzeci de ani mai târziu? Războiul s-a încheiat în anul 1945. Între anii 1939-1945 a existat o prigoană împotriva evreilor, un Holocaust, un Război Mondial și tot felul de atrocități în urma cărora, șase milioane de evrei au fost uciși pentru simplul fapt că erau evrei. A fost o prigoană firească, naturală.

Apoi, după război, a fost deschis tărâmul ecleziastic, iar fratele Branham a spus că la douăzeci de ani de la terminarea războiului, a fost eliberat acest duh ecleziastic. Conciliul Vatican 2 s-a încheiat în decembrie 1965, iar Al doilea Război Mondial s-a terminat în septembrie 1945. Douăzeci de ani mai târziu, a fost deschis tărâmul ecleziastic. Ce va face aceasta? Va aduce o prigoană împotriva Bisericii adevărate. Vedeți? Ei au lucrat la barierele ecleziastice și au secat Eufratul ca să poată trece.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„Observați! Noi aflăm că acolo a fost eliberată o putere firească împotriva unei națiuni firești, Israel. Și ce a făcut? A pornit războiul și a ucis și a prigonit.

Acum, pe tărâmul ecleziastic al acesteia! Nădăjduim că Domnul ne va deschide ochii să vedem aceasta, pentru că îmi dau seama că nu vorbesc numai pentru biserica de aici. Banda aceasta va merge în jurul lumii și nu vreau să rănesc sentimentele nimănui, ci să spun numai Adevărul.

Acum, a fost deschis tărâmul ecleziastic. De la trezirea firească a vechii Rome păgâne, a mers mai departe împotriva evreilor, care au fost întotdeauna vrăjmașii lor. Leul cu dinții lui, a trântit poporul la pământ și l-a frânt. Roma a fost întotdeauna vrăjmașul lui Dumnezeu. Astfel, dictatorii lumii au eliberat același duh, pentru că sistemul religios era ținut încă pe loc. dar acum a fost eliberat.”

Acești demoni au fost eliberați sub Trâmbița a șasea, dar pentru că sistemul religios era ținut încă pe loc, ei au ieșit și au adus o prigoană firească împotriva evreilor. Dar războiul a fost oprit, iar douăzeci de ani mai târziu, a fost deschis tărâmul ecleziastic.

Puteți vedea partea naturală și partea duhovnicească? Aceștia sunt cei două sute de milioane de demoni. Ce vor să facă ei? Să ne oprească să manifestăm Cuvântul. Dar nu ne vor putea opri, prieteni, pentru că nu pot trece dincolo de granița Cuvântului. Astfel, noi suntem în siguranță în custodia puternică a Cuvântului lui Dumnezeu.

În Pecetea întâi citim:

„Pe acest cal gălbui, în culori amestecate, lumesc... Gândiți-vă la aceasta. Voi știți că este un lucru rău.

Acum fiți atenți unde se adună ei, din cele patru colțuri ale pământului. Ei se adună pentru confruntare.”

Vedeți, acum se adună pentru confruntare. Vreau să înțelegeți bine aceasta.

Confruntarea aceasta nu va fi la Armagedon, deci nu este vorba de un popor fizic care va merge într-o locație fizică, pentru că ei se adună în mișcarea ecumenică, se adună din punct de vedere spiritual, fiind una în gând, în inimă și în faptă. Ei se adună pentru confruntare, dar nu formează o armată care va merge împotriva

Ierusalimului fizic, ci se adună pentru a merge împotriva Ierusalimului duhovnicesc. Desigur, va exista și o adunare fizică de oști care vor merge împotriva Ierusalimului fizic, dar acum privim la partea duhovnicească, la faptul că acești două sute de milioane de demoni au ieșit ca să amăgească bisericile, mișcarea protestantă; ei se adună pentru confruntarea duhovnicească. Cine este Ierusalimul duhovnicesc? Mireasa lui Isus Hristos.

„Potrivit Cuvântului, confruntarea va fi la Armagedon. (Vedeți?), ei vor veni călărind pe cai gălbui, călărind cu moartea alipită de ei, cu numele morții alipit de ei.

Ascultați, antihristul, prima denotațiune... Acesta nu poate fi un duh. Izabela lui, care este o curvă față de Cuvânt, și fiicele ei, protestanții, se adună acum împreună, devin una.”

Despre ce unitate este vorba? Despre unirea dintre catolici și protestanți, Izabela și fiicele ei se adună împreună, aceasta fiind adunarea pentru confruntare, pentru Armagedon. Dar unitatea lui Dumnezeu este o altfel de unitate.

În continuare, aș vrea să vedem două videoclipuri pe care le-am mai văzut o dată. Pe primul l-am văzut de curând și mi-a făcut sângele că circule din cap până în picioare și înapoi. Este vorba de ceea ce a spus Tony Palmer când a mers și le-a vorbit carismaticilor evanghelici, la biserica lui Kenneth Coppeland. Vreau să ascultați cu atenție ca să vedeți amăgirea din glasul acestui om. Să vedeți cum citează Scriptura greșit, cum folosește Cuvântul greșit și cum este cât se poate de charismatic și de plăcut, încercând să facă ceea ce din punct de vedere intelectual pare un lucru bun.

Să vedem filmulețul:

„Episcopul Tony Palmer (acționând ca ambasador al papei), vorbește la Convenția predicatorilor ținută de Kenneth Coppeland, în data de 21 ianuarie 2014”

„Doresc să înțelegeți puțin istoria din spatele nostru, pentru că noi trăim într-o generație incredibil de importantă. Eu cred că Dumnezeu m-a adus aici, la Conferința predicatorilor din anul acesta, în duhul lui Ilie. Dați-mi voie să vă explic aceasta.

Dacă priviți cu atenție, duhul lui Ilie a fost peste Ioan Botezătorul pentru a întoarce inimile părinților la copii și ale copiilor la părinți, pentru a pregăti calea Domnului. Noi știm că profeția aceasta are o împlinire dublă și că Ilie va veni din nou înainte de a doua venire a Domnului, iar eu am înțeles că duhul lui Ilie este duhul împăcării, al întoarcerii inimilor unora către alții. Aceasta este foarte important.

Noi știm că în prima mie de ani, a existat o singură biserică și a fost numită Biserica catolică, iar cuvântul „catolic” înseamnă „universal”, nu „roman”. Dacă sunteți născuți din nou, ridicați mâna dacă sunteți născuți din nou, atunci sunteți catolici. Luați înapoi, răscumpărați ceea ce vă aparține, pentru că noi suntem catolici.

Apoi, la sfârșitul primului mileniu, a avut loc despărțirea, iar atunci am avut două biserici: ortodocșii, estul și catolicii, vestul. Apoi, cinci sute de ani mai târziu, l-am avut pe Luther și protestul său. Trei biserici în o mie cinci sute de ani. Trei denominațiuni, nu trei biserici, iar de la protestul lui Luther încoace, avem treizeci și trei de mii de denominațiuni noi.

Eu am ajuns să înțeleg că diversitatea este divină, dar diviziunea este diabolică. Este adevărat ceea ce ai spus tu despre slavă, sunt de acord cu tine. Slava pe care a avut-o Tatăl, i-a dat-o lui Isus, slava era prezența lui Dumnezeu.

Ce este reînnoirea carismatică? Experimentarea prezenței lui Dumnezeu, iar El a spus: „Eu le dau slava Mea” cu un motiv clar: „pentru ca ei să fie una.” Deci, slava este cea care ne aduce împreună, nu doctrinele. Slava.

Dacă acceptăm că Hristos trăiește în noi, că prezența lui Dumnezeu este în mine și că prezența Lui este și în voi, aceasta este tot ce avem nevoie, pentru că Dumnezeu va rezolva toate doctrinele pe care le aducem noi sus.

Așadar, unitatea creștină este baza credibilității noastre pentru că Isus a spus: „Până când nu sunt una, ei nu vor crede.” Diviziunea ne distruge credibilitatea. De fapt, cea care ne ține despărțiți este frica, deoarece frica este „o dovadă falsă care pare adevărată” pentru că majoritatea temerilor voastre sunt bazate pe propagandă.

De ce este istoric? Pentru că în anul 1999, biserica romano-catolică și biserica protestantă luterană, au semnat o înțelegere care a pus capăt protestului. Luther a crezut că noi am fost salvați prin har, prin credință, și numai prin aceasta. Dar nu este aceasta. Biserica catolică spune că noi suntem salvați prin fapte, așa că acesta a fost protestul. În anul 1999, ei au scris aceasta împreună pentru că în biserica protestantă există multe „salvări ieftine”. Oamenii erau născuți din nou, dar fără roade, însă nu a fost o problemă pentru că nici măcar nu am căutat roadele, pentru că ele nu erau necesare pentru mântuire. Dar este un Judecător bun dacă sunteți salvați.

Așadar, ce au făcut aceste două biserici? Au pus cele două definiții împreună. Vă rog să ascultați pentru că vă citez de pe Site-ul web al Vaticanului:

„Neprihănirea înseamnă că Hristos Însuși este Neprihănirea noastră, în care noi, catolicii și protestanții luterani, împărtășim prin Duhul Sfânt, potrivit voci Tatălui,

credem și mărturisim că suntem acceptați de Dumnezeu și am primit Duhul Sfânt care ne reînnoiește inimile, prin har și numai prin har, prin credință în faptele de salvare ale lui Hristos, și nu din pricina vreunui merit de-al nostru, în timp ce ne înzestrea și ne cheamă la fapte bune.”

Protestul lui Luther s-a încheiat.

Frați și surori, protestul lui Luther s-a încheiat. S-a încheiat și al vostru? Acesta a fost semnat în anul 1999 de către biserica luterană, federația internațională, iar cinci ani mai târziu au semnat aceeași înțelegere și metodiștii din jurul lumii; dar până în ziua de azi, nu am avut nici un protestant evanghelic care să se ridice și să semneze, să fie de acord cu frații și surorile noastre, că suntem salvați prin har, prin credință la fapte bune. Eu cred că aceasta este ceva ce trebuie să fie „reparat”. Este o provocare pentru voi.

Așadar, protestul s-a încheiat de cincisprezece ani, iar eu i-am provocat pe prietenii mei predicatori protestanți: „Dacă nu mai există nici un protest, cum mai poate exista biserica protestantă?” Poate că acum suntem cu toții catolici din nou. Noi suntem reformați, suntem catolici în sensul universal, noi nu mai protestăm împotriva învățaturii despre salvare a bisericii catolice, fiindcă predicăm aceeași Evanghelie, predicăm: „Suntem mântuiți prin har, prin credință și numai prin aceasta, numai prin Cuvânt”, argumentul care a stat în picioare timp de cinci sute de ani. Acolo este numai Cuvântul, iar voi puteți citi aceasta.

Protestul s-a încheiat, așa că îngăduiți-mi să fac o rugăciune. Eu cred că vom vedea din ce în ce mai mulți oameni chemați să meargă în lume și să lucreze în cadrul bisericilor în duhul lui Ilie, pentru a întoarce inimile părinților la copii și inimile copiilor la părinți, pentru a pregăti un popor pentru Domnul. Slujbe ale împăcării.

Noi trebuie să ne investim energia și resursele în slujba împăcării, așa cum facem în slujbele de evanghelizare. Sau ridicăm cumva ziduri fără temelii? Aș vrea să aduc această rugăciune, iar dacă sunteți de acord, puteți spune: „Amin!” Aceasta este rugăciunea unui Om care urma să moară și cu siguranță, atunci când ești pe punctul să mori, te rogi cea mai importantă rugăciune. El a spus:

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.

Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.” Slavă Tatălui, Amin.”

Kenneth Coppeland.

„Doresc să filmezi un mesaj. Te rog să vii aici sus și să filmezi din față, pentru ca ei să poată vedea întreaga adunare.

Mesaj către papa:

„Dragul meu domn, îți mulțumim din adâncul inimilor noastre. Toți acești lideri reprezintă literalmente zeci de mii de oameni care te iubesc, cred în Dumnezeu alături de tine și ca răspuns la cererea ta, tocmai ne-am rugat pentru tine și cu tine, și am făcut aceasta în Duhul. Noi credem că potrivit cuvintelor lui Isus din Marcu 11.24, noi am primit: „Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

Dorința noastră, domnule, împreună cu tine, se află în capitolul 4 din cartea Efesenilor: „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Mulțumim, domnule, noi te binecuvântăm și primim binecuvântarea ta, este foarte importantă pentru noi, iar noi te binecuvântăm din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră și îți mulțumim lui Dumnezeu pentru tine. Astfel, noi toți spunem împreună: „Fii binecuvântat!” Amin! (Adunarea aplaudă și se bucură).

Tony Palmer: „Cred că va trebui să vii la Vatican.”

Kenneth Coppeland: „Voi veni. Sunt disponibil. Slăvit să fie Domnul! Să se facă voia Domnului! Amin.

Îți mulțumesc, Tony. Cum ai binecuvântat locul acesta, în această seară! (Cei doi se îmbrățișează). V-am spus că nu veți uita niciodată aceasta. Vă spun: cerul este încântat de lucrul acesta. Știți ce mă încântă pe mine? Când am intrat în slujbă, în urmă cu patruzeci și șapte de ani, aceasta era imposibil. Oamenii citeau versetul acesta: „până vor ajunge toți la unirea credinței.” Și spuneau: „Da, cu siguranță. Aceasta nu se va întâmpla.”

Chad Lamb:

Este foarte greu să ne uităm la așa ceva și putem vedea cu ușurință amăgirea, pentru că avem o Carte deschisă. Dar dacă nu am avea o Carte deschisă, am putea vedea doar cât de drăguț, de intelectual și de logic sună toate acestea. Pare a fi un lucru corect care trebuie făcut, dar ei au luat Scripturile și le-au răsucit ca să aibă altă însemnătate decât ceea ce este scris. Noi am putea merge rând cu rând și să vedem aceasta, dar nu avem timp acum.

Când m-am uitat la aceasta, am strigat în fața monitorului și am spus: „Aceasta este o minciună! Nu este adevărat, nu este ceea ce spune Cuvântul!” Dar am putut spune aceasta, pentru că noi avem o Carte deschisă, prieteni, și am putut vedea

că barierele duhovnicești au fost îndepărtate. Acum, el a venit la evanghelici, care ar trebui să fie credincioși Bibliei, credincioși fundamentaliști, dar el a venit la ei, iar Kenneth Coppeland a spus: „Cu patruzeci și șapte de ani în urmă, nu era posibil așa ceva!” Absolut, pentru că ei au lucrat timp de patruzeci și șapte de ani la aceste granițe ecleziastice, astfel încât acum nu mai există nici o diferență între credința catolică și cea evanghelică.

Aceasta este ceea ce au spus ei: „Voi nu trebuie să vă faceți griji cu privire la învățătură. Cât timp credeți că Isus este în voi și în mine, Dumnezeu se va ocupa de învățături când vom ajunge sus.” Dacă este așa, de ce a fost scrisă Biblia?

Ce ne-a spus fratele Branham că s-a întâmplat prin Conciliul Vatican 2, la douăzeci de ani de la terminarea Războiului Mondial? El a spus: „Acum, este eliberat pe tărâmul ecleziastic.”, iar cincizeci de ani mai târziu, noi putem vedea foarte clar cât de mult a fost eliberat pe tărâmul ecleziastic.

Este uimitor, este șocant, prieteni, dar suntem chiar aici. De ce se adună ei? Ce este înțelegerea cu luteranii din lumea întreagă, din anul 1999? Ce este înțelegerea cu metodiștii, din anul 2004? Ce este această unire cu Kenneth Coppeland, evanghelicii înapoi cu catolicii, ce este aceasta?

Adunarea pentru confruntare, pentru că confruntarea este întotdeauna cu privire la Cuvânt.

Prieteni, Dumnezeu nu Se va îngriji de învățături când vom ajunge sus, ci a trimis un profet, ca să se îngrijească de ele aici. Învățăturile noastre ar trebui să fie învățăturile lui Isus Hristos. De ce? Pentru că El este Cuvântul lui Dumnezeu.

Să mergem mai departe și să citim din Pecetea a patra:

„Bătălia a început în ceruri și se va încheia pe pământ, sub forma Armagedonului. Acum, haideți s-o privim și s-o vedem desfășurându-se. Poate o vom desfășura, dacă Dumnezeu ne ajută să facem aceasta. Să o vedem desfășurându-se.

Călărețul misterios (priviți ce face el acum) s-a opus, a refuzat să se pocăiască și să se întoarcă la Cuvântul Sânge original. Cuvântul a devenit sânge și trup.”

El a refuzat să se întoarcă la Cuvântul original și a continuat să-L pervertească. Este exact ceea ce tocmai am văzut cu toții.

„El a refuzat să se întoarcă la Aceasta. Este antihristul... Adevăratul Cuvânt Mireasă este... El se împotrivește Adevăratului Cuvânt Mireasă. El își ia propria mireasă (și se împotrivește Miresei adevărate); el își ia propria mireasă și o duce la sine sub forma unei religii numite crezuri și dogme.

Acum, când vede Mireasa sfântă, el este împotriva ei, și își formează propria mireasă numită antihrist, prin învățatura antihristă, care este împotriva lui Hristos. Vedeți cât de viclean este el?”

Gândiți-vă la ceea ce a spus fratele Branham: „Acum, când vede Mireasa sfântă, el este împotriva ei...”, pentru că el trebuie să fie împotriva Cuvântului devenit sânge și trup. El este împotriva acestuia. El nu este împotriva cărților de pe raftul vostru, împotriva a ceea ce aveți voi, ci este împotriva Cuvântului făcut trup și sânge, iar acum, când vede Mireasa sfântă, este împotriva ei.

Eu cred că el vede mai mult, vede manifestarea ei în acest ceas, pentru că aceasta este ceea ce este Mireasa. Și văzând-o pe Ea, el își formează propria mireasă, care este antihristul, prin învățătura antihristă.

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„Acum puteți vedea ce este fiara, nu-i așa? Este o putere. Este o putere ecleziastică. Așa a spus Isus când a zis: „Va fi atât de aproape de Adevăr, încât, dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.” Dar El a făgăduit că va avea Ceva pentru noi, ca să nu fim amăgiți în această zi, iar Acesta este Cuvântul, Hristos făcut trup pentru noi.

Ei sunt diavoli supranaturali, care nu pot fi văzuți cu ochii, dar voi puteți vedea ce fac ei.”

„O putere ecleziastică”. Aceasta este puterea unei biserici, prieteni. Ea influențează politica, iar într-o zi se va uni pe deplin cu politica.

Când a fost acolo Tony Palmer, noi nu am putut vedea diavolul care-l ungea, puterea demonică ce era asupra lui, dar am auzit ceea ce spunea și am văzut ce făcea, și astfel, am știut că omul acela era pe deplin sub influența diavolilor.

Apoi, mulțimea aceea care spunea: „Te binecuvântăm din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră.” Acesta este un text biblic care ar trebui să exprime credințioșia noastră față de Dumnezeu, nu față de papa. Acesta este un exemplu de închinare la Fiară; dacă am văzut vreodată una arătată în trup, atunci aceasta a fost închinare la Fiară, la prorocul mincinos. Apoi, toată adunarea aceea a ridicat mâinile și a strigat: „Te binecuvântăm, fii binecuvântat!”

Prieteni, oamenii care sunt amăgiți, nu au nici cea mai mică idee că se închină diavolului. Sunt oameni buni, cu familii, care iubesc Biblia, își iubesc biserica, slujesc și lucrează în cadrul unei biserici, dar pentru că au respins slujba profetului, au călărit pe calul alb, roșu și negru, în amăgirea deplină a Epocii întunecoase, apoi în foametea duhovnicească, așa încât, acum înghit orice.

Îi mulțumim Domnului și ar trebui să-l mulțumim în fiecare zi pentru profetul trimis.

„Ei sunt diavoli supranaturali, care nu pot fi văzuți cu ochii, dar voi puteți vedea ce fac ei.”

Aș vrea să mai urmărim un filmuleț, ca să vedem ce fac ei:

Un discurs al papei:

„Majoritatea locuitorilor planetei spun că sunt credincioși. Aceasta ar trebui să conducă la un dialog între religii. Nu ar trebui să ne oprim din a ne ruga pentru aceasta, ci să colaborăm cu cei care gândesc diferit de noi:

O budistă spune: „Cred în Buda.”

Un rabin: „Cred în Dumnezeu.”

Un preot catolic: „Cred în Isus Hristos.”

Un lider islamic: „Cred în Dumnezeu, în Alah!”

Mulți cred diferit, simt diferit, Îl caută pe Dumnezeu și-L întâlnesc în diferite feluri, dar în această mulțime de religii, există o certitudine pe care o avem cu toții: Toți suntem copii ai lui Dumnezeu.

O budistă spune: „Cred în dragoste.”

Un rabin: „Cred în dragoste.”

Un preot catolic: „Cred în dragoste.”

Un lider islamic: „Cred în dragoste.”

Am încredere în voi că veți răspândi cererea mea de rugăciune pentru luna aceasta: că dialogul sincer între bărbați și femei de credințe diferite poate aduce roadele păcii și ale dreptății. Am încredere în rugăciunile voastre.”

Chad Lamb:

Vedeți cum iubesc ei cifra „patru”? Patru religii, patru mâini cu idoli și semne ale idolatriei. Vedeți ce a subliniat papa în acest videoclip? „În această mulțime de religii, există o certitudine pe care o avem cu toții: Toți suntem copii ai lui Dumnezeu.”

Oare am putea să-i spunem aceasta lui Noe? Lui Moise? Noi nu putem vedea diavolii supranaturali care au fost eliberați în lumea ecleziastică, dar putem vedea ce fac ei. Acum nu mai este doar unirea dintre protestanți și catolici, ci îi aduc pe toți la unirea cu ei: pe budiști, pe musulmani, etc., și se vor uni toți sub un singur conducător, acesta fiind papa.

Noi nu putem vedea duhurile, dar putem vedea ceea ce fac ele prin această amăgire deplină. Este amăgire pentru că nu se potrivește cu Scriptura, este o minciună deplină, o invenție, iar milioane de oameni o cred.

Fratele Branham a spus:

„Observați! În timp ce grupul acela călărește, pregătindu-se să zdrobească tot ceea ce nu este de acord cu ei, există un alt grup care este pregătit după puțin timp, în Apocalipsa 19. Este următoarea dată când auzim de Biserică, iar Ea vine, dar nu chiar pe cai, ci Biblia spune: „El vine pe un cal alb, iar oastea cerească Îl

urmează pe cai albi.” Este adevărat?”

„Ea vine, dar nu chiar pe cai.” Aș vrea să ne oprim puțin aici pentru că doresc să înțelegem. Mie îmi place când profetul face o afirmație care aparent ne zăpăcește pentru că pare contrară cu ceea ce am învățat până atunci. Astfel, noi putem vedea că în Apocalipsa 19 avem întoarcerea lui Hristos, care călărește pe un cal alb, El fiind Cel credincios și Adevărat, iar în spatele Lui se află oastea cerească ce-L urmează și călărește și ea pe cai albi. Apoi, fratele Branham spune: „Ea vine, dar nu chiar pe cai.” Dacă nu sunt cai, pe ce vine Ea? La ce se referă el? El se referă la un eveniment duhovnicesc și spune că ei călăresc pe ceva, dar nu sunt chiar cai. În Scriptură, calul este întotdeauna o putere. Aleluia!

În „Cea de-a șaptezecă saptămână a lui Daniel”, fratele Branham a spus:

„Aici, El vine călărind pe un cal alb; iar aceia Îl urmează pe cai albi (cal, putere).” Deci, ei călăresc pe o putere, „nu chiar pe cai”.

În Pecetea a patra, el a spus:

„...fie ca Duhul Sfânt să vină jos acum, călărețul de pe calul alb...”

Călărețul de pe calul alb, Cel din Apocalipsa 19, este Duhul Sfânt.

În predica „Consfătuiri”, din anul 1963, el a spus:

„Eu călăresc pe Aceasta. Nu pe apartenența mea, pe denomițațiunea mea sau pe neprihânirea mea, ci eu călăresc pe Cuvântul lui Dumnezeu.”

Calul alb este o putere.

În Pecetea a patra citim:

„Cei care s-au amestecat au devenit gălbui și au mers la moarte. Este o pervertire să amestecăm culorile cu alb. Pervertiți culoarea originală. Nu este așa?”

Noi vorbim despre Cuvântul original care este alb, iar a perverti Cuvântul înseamnă a amesteca culorile.

„Culoarea originală, singura culoare este alb, iar dacă amestecați ceva cu aceasta, pervertiți cauza ei originală. Amin. Este adevărat? Dacă El pe este calul alb și este Cuvântul, înseamnă că dacă amestecați ceva cu Acesta, orice fel de crez, dacă adăugați un singur cuvânt la Acesta sau dacă scoateți un cuvânt, pervertiți totul. O, vai! Doamne, ține-mă cu Cuvântul!”

Vedeți, fratele Branham spune că Isus este pe calul alb și că El este Cuvântul. Călărețul de pe calul alb este Duhul Sfânt, iar calul este o putere. Pe ce putere care le va da biruință, călăresc aceste oștiri ale cerului? Singura putere este puterea Cuvântului.

„...și Ea vine, dar nu chiar pe cai, ci Biblia spune: „El era pe un cal alb, iar oastea cerească Îl urma pe cai albi.” Este adevărat?”

Acum, țineți minte. Isus călărește pe un cal alb.

„În timp ce grupul de aici are două sute de milioane (de demoni) legați la râul Eufrat, și au fost legați timp de două mii de ani, și biserica aceea a legat Duhul Sfânt timp de aproape două mii de ani, sub martiraj, sub epocile Bisericilor. El a fost legat, dar nu la râul Eufrat, ci la ușa crezurilor și a dogmelor, așa că Duhul Sfânt nu a mai putut să lucreze în biserică din cauza sistemelor făcute de mâna omului. Dar Ea va fi eliberată, Ea se întoarce înapoi; aceasta este ceea ce a spus Biblia. Cei doi se vor întâlni din nou pe câmpul de luptă, Lucifer și Mihail, la fel ca la început.”

Ce are a face întoarcerea Ei cu eliberarea Duhului Sfânt, care a fost legat timp de două mii de ani? Fratele Branham a luat cele două lucruri și le-a pus împreună.

„Ea va fi eliberată, Ea se întoarce înapoi; aceasta este ceea ce a spus Biblia. Cei doi se vor întâlni din nou pe câmpul de luptă, Lucifer și Mihail, la fel ca la început.”

De ce? Pentru că a sunat Trâmbița Evangheliei. Trâmbița îngerului al șaptelea al Bisericii a sunat, întreaga descoperire a lui Isus Hristos chemând la război, la un război spiritual.

Continuați să vă hrăniți sufletul cu Cuvântul, fiindcă Acesta va fi Puterea pe care veți călări.

Să citim mai departe din Pecetea a patra:

„Observați, Viața a urmat călărețul de pe calul alb care era Cuvântul, Viața legitimată prin sfinții Săi înviați și care Îl însoțeau pe El. Acum, cum se va desfășura lupta?”

Aceasta este partea la care am dorit să ajung toată seara. Fratele Branham a spus că El va veni cu sfinții Săi înviați.

Fiți foarte atenți, ca să nu puneți aceasta undeva în viitor.

„Cum se va desfășura lupta? Isus a spus: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”

La ce se referă aici, pentru că noi vorbim despre Armagedon.

„Isus a spus: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.” El a spus încă o dată: „Cine crede în Mine...” El îi va da Viață veșnică și-l va învia în ziua de apoi. Aceasta este făgăduința Sa biblică.

Aici vine Satan din toate cele patru colțuri ale pământului cu protestanții și catolicii săi...”

Prieteni, aceasta nu înseamnă că într-o zi când vom ieși din biserică, toți catolicii și protestanții vor fi adunați aici gata să vină împotriva noastră, iar noi vom avea o sabie și un cal. El îi adună duhovnicește, ca să atace Ierusalimul duhovnicesc, dar noi călărim pe Puterea Cuvântului și vom avea Sabia Duhului care este Cuvântul lui

Dumnezeu.

Deci, noi vom fi chemați și adunați la această mare confruntare finală, duhovnicește.

„...toți împreună, mărșăluind exact la bătălia de la Armagedon. În ordine. Aici vine Isus, Se coboară jos din cer cu sfinții înviați, Cuvântul legitimat.”

Ce sunt sfinții înviați? Cuvântul legitimat.

Acum, aș vrea să citim ceva din „Răsăritul Soarelui”:

„Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi”, vorbindu-i Soției Sale. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Ce înviere a fost aceea! Ce înviere este aceasta...”

Noi nu privim la o înviere viitoare, ci este o înviere care are loc chiar acum. Există sfinți care sunt înviați chiar acum, dar nu în trup, ci în suflet, prin nașterea din nou.

„Ce înviere a fost aceea! Ce înviere este aceasta, să fii înviat din morți, „să fii făcut viu în Hristos Isus”, prin puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu.”

Dacă am primit puterea de înviere a lui Dumnezeu, am fost făcuți vii prin Hristos Isus. Din ce înviere facem parte noi astăzi? Noi suntem un sfânt înviat, Cuvântul legitimat, așa că Isus va veni cu sfinții înviați, Cuvântul legitimat. Fratele Branham a spus că sfinții înviați sunt legitimarea Sa.

Să citim din Efeseni 2.4-6:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.”

Aceasta înseamnă că noi nu numai că suntem înviați, ci suntem deja răpiți pentru că stăm cu El în locurile cerești. Mai clar spus, noi așteptăm doar ca trupul nostru firesc să fie schimbat și luat acolo unde a fost eliberat deja sufletul.

Așadar, El a venit călare pe un cal alb, iar Numele Său este „Cel adevărat” și „Cel credincios”. El nu va veni, ci a venit deja. Priviți numai la ceea ce spune profetul și nu gândiți așa cum ați gândit înainte, luând și punând toate acestea în altă parte.

„Așa cum am spus, dacă Dumnezeu vorbește și vă trimite, El sprijină ceea ce spuneți voi. Vedeți?

Observați! Dacă sunteți un împuternicit al cerului, tot cerul se află în spatele vostru, iar cerul este alcătuit din Cuvânt.”

Așadar, el vorbește aici despre sfinții înviați și spune: „Dacă sunteți un împuternicit al cerului...” Am fost noi numiți în Scripturi „împuterniciți ai cerului”? Fratele Branham nu pune aceasta în viitor, ci o aduce chiar aici:

„Observați! Acum, El a venit cu sfinții înviați, legitimând faptul că Cuvântul Său este adevărat.”

De ce? Pentru că noi am primit Puterea care ne-a adus la Viață, iar aceasta ne-a schimbat viața, a făcut ca viața noastră să se potrivească cu acest Cuvânt. Astfel, viața noastră care se potrivește cu acest Cuvânt, legitimează faptul că El este adevărat, pentru că dacă pe pământ nu ar fi nimeni care să trăiască această descoperire, ea nu ar mai dovedi că El este viu, că El a fost înviat din morți și că are puterea de aducere la Viață. Dar, slăvit să fie Domnul, pentru că pe pământ există un popor care poate trăi măsura deplină a Cuvântului, aceasta dovedind că Isus Hristos a înviat din morți și că El are puterea de Viață pentru a ne aduce și pe noi la Viață. Nu în viitor, ci astăzi, acum, El are puterea de a ne aduce la Viață, așa că noi nu trebuie să mai trăim așa cum obișnuiam să trăim, ci putem trăi exact, rând cu rând, iotă cu iotă, conform Cuvântului. O vom face într-atât de mult, încât dacă se întâmplă să ieșim cumva din ritm, Duhul Sfânt ne va aduce imediat la pocăință, așa încât să trăim în conformitate cu acest Cuvânt, dar nu prin puterea noastră, ci prin puterea de aducere la Viață a lui Isus Hristos Cel înviat, Cel de pe calul alb din Apocalipsa 19.

„Atunci, Satan știe că prăpastia fără fund este pregătită pentru el. Vedeți?”

De ce credeți că vi se împotrivesc atât de tare? Pentru că voi sunteți Viața legitimată, ceea ce dovedește că prăpastia fără fund este pregătită pentru el. De aceea vrea să eșuați în fiecare zi.

Satan vrea să obțină în continuare biruință asupra Cuvântului deoarece știe că atunci când nu mai lăsați jos garda Cuvântului, când aveți puterea de aducere la Viață care dovedește că Isus Hristos este înviat și viu în trupul vostru, când Cuvântul devine sânge și trup, deci când se întâmplă toate acestea, Satan știe că îl așteaptă prăpastia fără fund.

Prieteni, Dumnezeu ne cheamă la o Viață desăvârșită și sfântă. Nu la o viață de compromis, ci la o Viață desăvârșită și sfântă. Dacă vom citi Scriptura, nu vom găsi scris nicăieri că Dumnezeu tolerează compromisul. Nu este îngăduit, nu este permis, și de fiecare dată când este descoperit, există o chemare la pocăință. De fiecare dată, pentru că puterea de aducere la Viață trebuie să vă aducă la acest Cuvânt manifestat, ca să dovedească faptul că El este viu.

De fiecare dată când lăsăm garda jos și arătăm că Puterea de înviere nu ne ține și nu ne dă biruință în viața noastră, noi punem sub semnul întrebării faptul că Isus Hristos este înviat, deoarece sfinții înviați sunt legitimarea învierii Sale.

Aceasta este bătălia, prieteni.

„O, vai! În timp ce moartea călărește pe calul gălbui, crezuri amestecate și

denominațiuni și-l urmează pe el... La despărțire veșnică de Dumnezeu. Acolo i-a condus el, la despărțire veșnică. Hristos își duce Biserica în slavă, la înviere.”

Aceasta înseamnă că noi suntem dovada că Isus Hristos a înviat din morți, iar Puterea Sa de aducere la Viață, ne-a adus la Cuvântul Său, pentru a dovedi că El este viu și că își duce Biserica în slavă, la înviere. Aceasta este Puterea pe care călărește Isus Hristos, învierea în aceste trupuri muritoare, învierea înapoi la acest Cuvânt. Aleluia!

Prieteni, pe pământ va exista un popor care va trăi fiecare iotă a Cuvântului, un popor care va sta exact pe Cuvânt. Prin ce? Prin Puterea de aducere la Viață a lui Isus Hristos Cel înviat. Aceasta este Puterea pe care El va călări în slavă.

Fără îndoială că atunci când Isus a venit pe pământ, El S-a manifestat, ca și Copil. Scriptura nu ne spune multe despre aceasta, cu excepția faptului că la doisprezece ani, El Se afla în Templu și vorbea cu învățătorii aceluia timp despre învățătura lor. De asemenea, știm că El a arătat Cine era, deoarece Maria a știut că El putea să prefacă apa în vin. Înainte să facă vreo minune în public, nunta din Cana fiind prima consemnată, Maria a știut că El putea face aceasta. Desigur, au existat o serie de manifestări în Viața Sa, iar Maria le-a văzut și astfel a știut că El putea face acea minune. Ea nu a avut nici cea mai mică îndoială și nu era îngrijorată deloc, ci era bucuroasă și le-a spus: „Mergeți și faceți tot ce vă spune El.”

Astfel, la nunta din Cana, slujba Sa S-a schimbat de la o manifestare tainică, la una publică. El a trecut la o legitimare publică, la o legitimare care avea să dovedească faptul că El era Vasul în care locuia Dumnezeu. Dar între manifestarea tainică de acasă și manifestarea publică, Isus a trebuit să meargă la Iordan să fie botezat, iar după ce a fost botezat a trebuit să meargă în pustie să fie încercat. El a trebuit să vină la o confruntare cu diavolul, iar în această confruntare nu și-a folosit puterea supranaturală, nu a făcut nici o minune. Vedeți? El a trebuit să meargă în pustie și să treacă prin această încercare, a trebuit să stea față în față cu diavolul. Ce am avut aici? Pe Lucifer și pe Mihail pe câmpul de luptă din nou. Ei au stat din nou față în față, iar bătălia s-a dat asupra Cuvântului. Bătălia nu s-a dat cu privire la puterea Sa, la manifestarea Sa, la vindecările săvârșite, nu pentru acestea s-a dat bătălia, ci bătălia s-a dat ca să se dovedească dacă El va ține Cuvântul sau nu.

Astfel, El a ajuns în pustie, iar diavolul L-a ispitit cu Cuvântul. El a făcut la fel cum a făcut cu Eva, cu îngerii din ceruri și cu fiecare sfânt de-a lungul istoriei: L-a ispitit cu Cuvântul. Dar Isus este Cuvântul, iar el nu putea ispiti Cuvântul cu Cuvântul. Satan a venit și l-a adus Cuvântul, dar L-a adus „zugrăvit”. El a adus un crez amestecat, un Cuvânt amestecat, nu a adus Cuvântul curat, nu L-a adus în curăția Duhului, deși cita Scriptura, deși cita Cuvântul cuvânt cu cuvânt și literă cu literă.

Noi vorbim aici despre amăgire: Cuvântul era citat cuvânt cu cuvânt, mot-a-mot, dar nu era adus în Duhul Cuvântului. Astfel, deși Cuvântul era adevărat, ca literă, nu era adevărat în Duhul Cuvântului, iar acest lucru poate fi deosebit numai de către Duhul Sfânt.

Isus a mers în pustie, iar diavolul era și el acolo și l-a ispitit prin pofta trupului, a ochilor și prin lăudăroșenia sau mândria vieții, adică prin aceleași lucruri prin care a căzut Eva, dar Isus l-a înfruntat de fiecare dată cu: „Este scris!” și astfel a avut biruință asupra diavolului, pentru că a pus descoperirea Cuvântului la locul ei.

În predica „Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus”, din anul 1963 citim:

„Acum haideți să vedem ce era El. Noi aflăm că de îndată ce a fost botezat, Dumnezeu S-a coborât peste El, în chip de porumbel, iar El S-a dus în pustie timp de patruzeci de zile pentru a fi ispitit. Acolo, El l-a biruit pe Satan, mai întâi cu privire la Cuvânt. El l-a biruit pe Satan prin Cuvânt.

Apoi, a început slujba Sa pământească.”

Vedeți tiparul, prieteni?

Mireasa a avut manifestări tainice: am avut parte de vindecări, L-am avut pe Dumnezeu mișcându-Se printre noi supranatural, dar acum Ea trebuie să fie arătată, trebuie să aibă o slujbă publică; însă mai întâi, trebuie să-l biruiască pe Satan cu Cuvântul și numai cu Cuvântul. Nu prin putere, nu prin manifestări, nu prin slujbe dinamice, ci trebuie să stea față în față cu el, Mihail și Lucifer din nou pe câmpul de luptă. Față în față cu el, iar singurul fel în care îl va putea birui este cu „Este scris!”

Fratele Branham a spus că Domnul a îngăduit acest veac rău ca să-i dovedească Satanei că Mireasa nu este ca Eva. Aceasta vrea să facă Dumnezeu cu acest veac rău, cu răutatea de aici; El vrea să ne supună la test ca să Se legitimeze pe Sine Însuși, ca să arate că El a înviat din morți și a înviat și un Trup în care poate locui. Acest Trup este supus încercării, în acest veac rău, pentru că Dumnezeu vrea să-i arate Satanei, că așa cum Omul Isus nu a fost ca Noe sau ca Moise, ci a fost un Vas desăvârșit care nu a fost biruit cu privire la Cuvânt și care nu a lăsat jos bariera Cuvântului, acum va avea o Mireasă care va sta în fața diavolului și va spune: „Este scris! Biblia spune, Profetul ne-a învățat, Cuvântul spune, așa că nu vom ceda nimic din Cuvânt.”

Numai după ce Isus a ajuns la acest test și a biruit, a putut să-și înceapă slujba, pentru că atunci Dumnezeu avea un Vas de încredere, la care știa că poate să-l dea toată puterea pentru că va face numai ceea ce spune Cuvântul.

Fratele Branham a spus:

„Fiecare creștin de aici poate să-l biruiască pe Satan în orice loc și în orice timp,

numai cu Cuvântul Dumnezeuului celui viu.

Isus a spus: „Înapoia Mea, Satano!”... Cu aceasta l-a biruit Isus pe Satan. El nu și-a folosit puterea; era Dumnezeu manifestat în trup, dar nu și-a folosit puterea, deși avea toate darurile care există în ceruri. El nu le-a folosit, ci a luat doar Cuvântul Tatălui și a spus: „Este scris: Să te închini numai Domnului Dumnezeuului tău!” „Este scris, este scris, este scris!” și l-a biruit pe Satan, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu îl va birui pe Satan oriunde, pe orice teren și în orice condiții, pentru că este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.”

Credem aceasta? Da.

În „Descoperirea lui Isus Hristos” din cartea „Epocile Bisericilor”, citim:

„Satan urăște această descoperire. El nu o poate suporta și luptă împotriva ei până când este aruncat în lazul de foc. El știe că dacă oamenii au descoperirea adevărată a Bisericii adevărate: ce este ea, pe ce stă ea și că ea poate face lucrările mai mari, va fi o armată de neînvins.”

Țineți minte că vorbim despre bătălie, despre războiul duhovnicesc.

„Dacă ei pot avea descoperirea adevărată a celor două duhuri din cadrul bisericii creștine (aceasta fiind în noi) și prin Duhul lui Dumnezeu pot să deosebească duhul antihrist și să i se împotrivescă, Satan va fi fără putere.”

Satan va fi fără putere atunci când Biserica va deosebi cele două duhuri care sunt în război în Ea, iar când se va împotrivi duhului antihrist, acesta nu va mai avea nici o putere asupra ei. Biserica este în noi, în interiorul nostru.

Prieteni, noi avem Cuvântul, ceea ce înseamnă că nu trebuie să mai așteptăm nimic pentru a ajunge la biruința deplină.

Așadar, de ce avem nevoie ca să putem avea aceeași biruință pe care a avut-o Isus în pustie? Noi trebuie să deosebim cele două duhuri din cadrul bisericii și să ne împotrivism duhului antihrist, pentru că atunci el va fi fără putere în fața noastră, la fel ca în fața lui Isus Hristos. Aleluia!

În predica „Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată”, citim:

„Dumnezeu cheamă în dimineața aceasta fiecare sămânță a lui Avraam, la același fel de Viață. Marea bătălie se derulează acum, în jurul lumii. De ce vrea Dumnezeu să se separe copiii Săi? De văz, de auz, de gust, de pipăit și de miros, de imaginații, de cunoștință, de amintiri, de rațiune, de afecțiune, de toate.”

De ce? Ca să nu vă încredeți niciodată în felul cum vă simțiți cu privire la ceva. Să nu vă încredeți în ceea ce puteți vedea și auzi, ci să vă încredeți în Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de simțuri, de orice amintiri, de orice afecțiune pământească, mai presus de intelect! Să nu stăm pe nimic altceva decât pe Cuvântul lui Dumnezeu. Marea bătălie este în desfășurare, iar Dumnezeu vrea ca

toți copiii Săi să se separe de toate simțurile: de văz, de auz, de gust, etc. Amin. El vrea să ne separăm de tot, astfel încât să nu stea nimic între noi și Cuvânt.

„Deschide-le mintea și îngăduie ca Cuvântul să intre înăuntru! Mărșăluiți cu Cuvântul! Acesta este un ostaș adevărat.”

2Timotei 2.3-4 spune: „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos.

Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste.”

Slăvit să fie Domnul!

În Romani 16.20 citim: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi. Amin.”

Cine poartă această luptă? Dumnezeu păcii. Amin!

Pavel a știut că în timpul din urmă, când totul va fi pregătit pentru încheiere, Dumnezeu va avea biruință prin poporul Său. El a știut că făgăduința din Geneza 3 trebuie să se împlinească acum în Trupul lui Hristos, adică în Biserică.

Vreau să privim însemnătatea cuvântului „a zdrobi” în limba greacă. În limba greacă este „suntribo” și înseamnă „a frânge în bucăți, a face țandări, a zdrobi, a-l pune pe Satana sub picior și a-l călca în picioare, a frânge, a sfâșia trupul cuiva și a nimici puterea sa.”

Dumnezeu va face aceasta în curând, sub picioarele voastre. Tot ceea ce trebuie să facem noi este să stăm cu Cuvântul, să nu facem nici un compromis cu privire la El și să primim Puterea de aducere la Viață a Duhului Sfânt care ne va duce la acest Cuvânt. Atunci, vom fi o armată neînving, iar Satan va fi fără putere în fața noastră.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin.